BESTSELLER

# Jude Deveraux

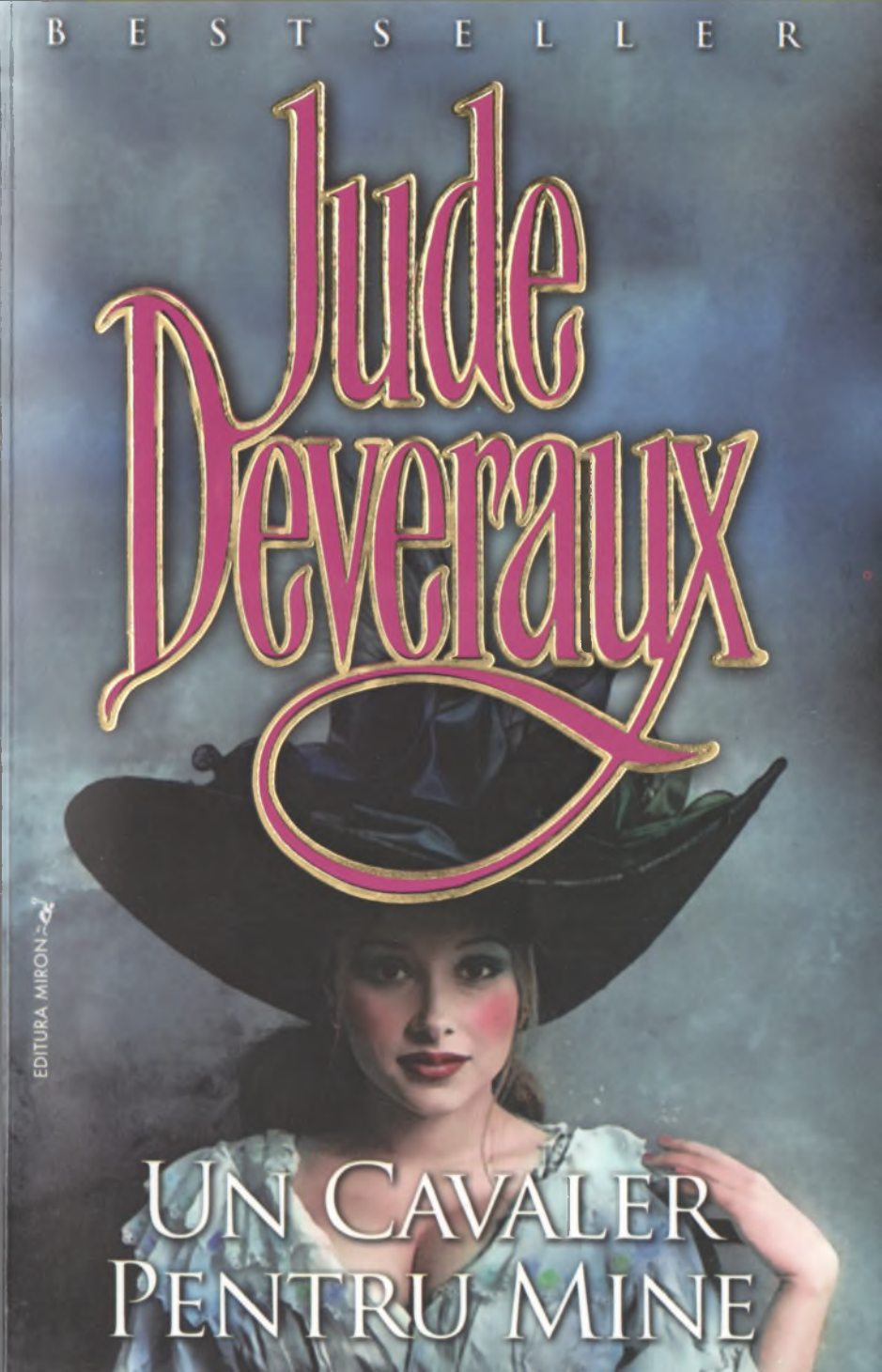

EDITURA MIRON

# UN CAVALER PENTRU MINE

The Raider
by Jude Deveraux
Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

JUDE DEVERAUX

# UN CAVALER PENTRU MINE

Editura MIRON

Traducere:
Anca Nistor

## CAPITOLUL UNU
## 1766

Alexander Montgomery se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi întinse picioarele lungi pe covorul din cabina căpitanului vasului "*The Grand Duchess*", privind cum Nicholas Ivanovitch îl certa pe unul dintre servitori. Alex nu mai văzuse niciodată un om atît de arogant precum acel rus.

– Îți iau capul dacă îmi mai pui aiurea curelele, spunea Nick cu accentul său greu şi vocea aspră.

Alex se întrebă dacă, în Rusia, ducii încă mai aveau voie să decapiteze oamenii care nu le făceau pe plac.

– Pleacă, acum. Să nu te mai văd, spuse Nick gesticulînd cu mîna spre servitorul umil. Vezi ce trebuie să îndur? îi spuse apoi lui Alex cînd rămaseră singuri în cabină.

– E foarte greu, îmi dau seama, aprobă Alex.

Nicholas îşi privi prietenul ridicînd dintr-o sprînceană, după care se uită din nou la hărțile întinse pe masă.

– Vom acosta la vreo 150 de mile la sud de acest Warbrooke al tău. Crezi că cineva va fi dispus să te ducă spre nord?

– Mă descurc, spuse Alex nonşalant, împreunîndu-şi mîinile la ceafă şi întinzîndu-se şi mai mult, corpul său lung ocupînd aproape toată cabina.

Cu mult timp în urmă se învăţase să ascundă ce gîndea. Nicholas ştia cam ce simţea prietenul său, dar Alex nu permitea nimănui să vadă cît de mare îi era îngrijorarea.

Cu luni în urmă, cînd Alex era încă în Italia, primise o scrisoare de la sora sa Marianna, în care aceasta îl implora să vină acasă. Îi scrisese că era mare nevoie de el acolo. Îi spusese lui Alex ce îi interzisese tatăl lor: că el, Sayer Montgomery, fusese grav rănit într-un accident la bordul unui vas şi picioarele îi fuseseră zdrobite. Nu se aşteptaseră ca el să supravieţuiască, dar trăia şi, acum, era ţintuit la pat, invalid.

Marianna îi mai scrisese şi că ea se măritase cu un englez, un inspector vamal al oraşului Warbrooke, care... Nu mai intrase în detalii despre ce făcea soţul ei, fiind prinsă, probabil, între loialitatea faţă de soţul ei şi cea faţă de familie şi oamenii din oraş, pe care îi cunoştea de o viaţă. Dar Alex simţea că mai erau multe lucruri pe care ea nu i le spusese.

Ea dăduse scrisoarea unuia din numeroşii marinari din Warbrooke, sperînd să ajungă la Alex şi ca el să poată veni acasă. Alex primise scrisoarea la puţin timp după ce acostase în Italia. Goeleta cu care plecase din Warbrooke cu peste patru ani în urmă, se scufundase de trei săptămîni, iar el aşteptase pe coasta însorită a Italiei, fără să se ostenească prea mult să caute alt post de ofiţer de navă.

În Italia îl cunoscuse pe Nicholas Ivanovitch. Rudele lui Nick din Rusia erau veri de gradul întîi cu ţarina, iar el se aştepta ca toată lumea să ştie acest lucru şi să-l trateze cu respectul şi slugărnicia pe care credea că le impune.

Alex îl salvase pe Nick de nişte marinari nemulţumiţi de ceea ce spusese el despre ei. Alex îşi scosese sabia, i-o aruncase lui Nick, după care trăsese din teci două pumnale, cîte unul în fiecare mînă. Împreună, cei doi bărbaţi, ripostaseră.

Le luase un ceas, iar cînd terminară, erau plini de sînge, cu hainele zdrenţuite, dar erau prieteni. Alexander beneficie de ospitalitatea rusă, care era la fel de nemărginită ca şi aroganţa lor. Nick îl duse pe Alex la bordul vasului său, un lugher, care era atît de rapid, încît era ilegal în majoritatea ţărilor, din moment ce întrecea orice pe mare. Dar nimeni nu deranja aristocraţia rusă, deoarece aceştia îşi respectau propriile legi.

Alex se instală la bordul acelui vas de lux şi, timp de două zile, fu încîntat să se lase servit de armata de servitori pe care Nick îi adusese cu el din Rusia şi care îi îndeplineau toate dorinţele.

– În America, nu sîntem aşa, îi spusese Alex, după a cincea cană de bere.

Vorbi despre independenţa americanilor şi despre capacitatea lor de a crea o ţară dintr-un loc sălbatic.

– Am luptat cu francezii, cu indienii, am luptat cu toţi şi am învins!

Cu cît bea mai mult, cu atît ridica în slăvi America. După ce terminară aproape un butoiaş de bere, Nick aduse un lichid transparent pe care îl numea vodcă şi începură să-l bea. Jos pălăria, îşi spuse Alex în gînd, ruşii ştiu să bea.

A doua zi dimineaţă, cînd Alex avea senzaţia că-i plesneşte capul şi îşi simţea gura ca şi cum ar fi lins duşumeaua unui vas, sosi scrisoarea. Nick era pe puntea superioară, urlînd la servitorii speriaţi, cînd Elias Downey ceru permisiunea să urce la bord pentru a vorbi cu Alexander. Nick se lăsă distras doar cît îl conduse jos. Ardea de curiozitate să audă acel mesaj de mare importanţă.

Alex dădu ochii peste cap cînd Nick umplu trei pahare cu vodcă şi le puse pe masă.

Ignoră vuietul din capul său cînd ascultă ce îi povestea Elias despre Warbrooke. Se uită peste scrisoarea de la sora lui, dar erau multe lucruri pe care ea nu i le spusese.

– Cel cu care s-a măritat e diavolul în persoană. Fură de la noi toţi, spuse Elias. I-a luat vasul lui Josiah, zicînd că bănuia că se face contrabandă cu el. A făcut totul legal, nimeni n-a putut să-l împiedice. Dacă Josiah avea şaizeci de lire, putea să-l dea în judecată pe cumnatul tău ca să-şi recupereze vasul. Josiah nu avea altceva pe lume şi, acum, nu mai are nici atît.

– Tata ce-a făcut? întrebă Alex, aplecîndu-se înainte. Nu-mi închipui că l-a lăsat pe ginerele lui să ia vasul omului.

Ochii lui Elias începură să se închidă din cauza paharelor de vodcă băute.

– Sayer nu mai are picioare. Ca şi cum i-au fost tăiate. Stă în pat tot timpul. Nimeni nu se aştepta să supravieţuiască, dar a făcut-o – dacă poţi numi asta supravieţuire. Stă în pat şi nici nu mai mănîncă. Eleanor Taggert se ocupă de toate.

– Taggert! pufni Alex ironic. Mai trăiesc în baraca aia, încercînd să-i stăpînească pe copii?

– James s-a scufundat cu vaporul acum vreo doi ani şi Nancy a murit la naşterea celui mic. Cîţiva dintre băieţi au plecat pe mare, dar au mai rămas destui acasă. Eleanor lucrează pentru tatăl tău şi Jess face curse cu o barcă în zona portului. Ele întreţin familia. Sigur, îi ştii cum sînt, nu primesc pomană de la nimeni. Jess e teribilă. E singura care îi ţine piept cumnatului tău. Dar ei n-au nimic de pierdut dacă îi ţin piept. Nu au nimic din ce ar vrea alţii.

Alex şi Elias zîmbiră. Tot oraşul făcea glume pe seama familiei Taggert. Erau folosiţi drept contrast pentru ghinionul care ţi se putea întîmpla. Indiferent ce păţeai, te gîndeai la familia Taggert şi îţi dădeai seama că putea fi şi mai rău. Erau mai săraci ca oricine şi mai murdari – şi îşi ascundeau suferinţa cu mîndrie.

– Jessica e la fel de aprigă? murmură Alex, zîmbind cînd îşi aminti de fata slăbănoagă şi cu faţa murdară care, dintr-un motiv pe care nu îl înţelesese niciodată, îl alesese pe el să-i facă viaţa un calvar. Acum trebuie să aibă vreo 20 de ani, nu?

– Cam aşa, zise Elias şi ochii începură să i se închidă.

– Tot nemăritată e?

– Nimeni nu-i vrea pe copiii ăia, spuse Elias cu o voce care începea să se tulbure. N-ai mai văzut-o de mult pe Jess. S-a schimbat.

– Mă cam îndoiesc, zise Alex exact cînd lui Elias îi căzu capul în piept şi adormi. Alex se uită la Nick. Trebuie să mă duc să văd despre ce e vorba. Marianna m-a rugat să mă duc acasă să-i ajut. Mă îndoiesc că e atît de rău cum fac ei să pară. Tata a considerat întotdeauna că oraşul Warbrooke e moşia lui şi, acum, trebuie să împartă autoritatea cu altcineva şi nu-i place. Şi, dacă un membru al familiei Taggert îşi vîră nasul şi face necazuri, nu-i de mirare că lumea e nemulţumită. Mă duc să văd ce se petrece. Am auzit de un vapor care porneşte spre America peste vreo şase săptămîni. Poate că echipajul nu e încă format.

Nick dădu pe gît şi ultima picătură de vodcă.

– Te duc eu. Părinţii mei voiau să văd America şi am nişte veri acolo. Te duc în oraşul tău şi o să vezi despre ce e vorba. Un fiu trebuie să-şi asculte tatăl.

Alex îi zîmbi lui Nick, fără să arate cît de mult îl îngrijora starea sănătăţii tatălui său. Nu şi-l putea închipui pe tatăl său masiv, gălăgios şi exigent ţintuit la pat.

– Bine, spuse Alex. Voi fi încîntat să merg cu tine.

Asta se întîmplase cu săptămîni în urmă şi, acum, mai aveau cîteva ceasuri pînă ancorau şi Alex ardea de nerăbdare să-şi revadă oraşul natal.

Oraşul New Sussex era înfloritor. Se auzeau zgomote de vapoare care ancorau, de oameni care strigau vînzîndu-şi mărfurile, de certuri. Şi mirosea a peşte mort şi oameni nespălaţi combinat cu aerul curat de mare.

Nick se întinse şi căscă, iar soarele făcea să-i strălucească broderia de aur a hainei.

– Poţi să stai la vărul meu. Nu e prea ocupat şi o să se bucure să te găzduiască.

– Mulţumesc, dar cred că voi porni spre casă, zise Alex. Sînt nerăbdător să-mi revăd tatăl şi să văd în ce încurcătură a mai intrat sora mea.

Se despărţiră la docuri, Alex avînd doar un bagaj pe umăr. Întîi, avea de gînd să cumpere un cal şi, apoi, nişte haine. Tot ce avea pierduse în Italia şi, după ce îl cunoscuse pe Nick, nu purtase altceva decît uniforma largă şi confortabilă de marinar.

– Ai grijă! îi strigă un soldat englez dintr-un grup de şase. Un gunoi ca tine ar trebui să fie mai atent.

Alex nu avu timp să se apere înainte ca altul din grup să-l împingă din spate. Sacul îi căzu de pe umăr cînd soldatul îl împinse din nou. Alex căzu cu faţa în praf şi scuipă mizerie în timp ce, în urechi, îi răsunau rîsetele soldaţilor.

Se ridică în cîteva secunde şi dădu să se ia după soldaţii care deja îi întorseseră spatele, cînd o mînă puternică îl opri.

– În locul tău, n-aş face-o.

Alex era atît de furios, încît, la început, nici nu îl văzu bine pe marinarul de lîngă el.

– Au tot dreptul şi vei da şi mai rău de necazuri dacă te duci după ei.

– Cum adică, au tot dreptul? întrebă Alex printre dinți. Acum, că se ridicase în picioare, începuse să se dezmeticească. Ei erau şase şi el, unul singur.

– Sînt soldații Maiestății Sale şi au dreptul să facă ce vor. Vei fi aruncat în temniță dacă te pui cu ei.

Cînd Alex nu răspunse, marinarul ridică din umeri şi îşi văzu de drum.

După ce privi furios în urma soldaților, Alex îşi puse din nou sacul pe umăr şi îşi continuă drumul. Încercă să se gîndească din nou la haine curate şi un cal bun.

Trecînd pe lîngă o tavernă, îi mirosi a supă de peşte şi îşi dădu seama că îi era foame. În cîteva minute, stătea la o masă murdară şi mînca dintr-un castron de lemn, amintindu-şi de mesele cu Nick. Mîncaseră cu tacîmuri de aur din farfurii de porțelan atît de fine încît erau transparente.

Nu era pregătit cînd simți în gît vîrful ascuțit al unei săbii. Cînd îşi ridică privirea, văzu că era acelaşi soldat care îl trîntise în praf cu cîteva minute în urmă.

– Iată-l din nou pe micul nostru marinar, zise el. Credeam că ai plecat de mult.

Chipul soldatului deveni serios din şicanator.

– Ridică-te. Asta e masa noastră.

Alex duse mîinile încet sub masă. Nu avea nicio armă asupra sa, dar avea îndemînare şi viteză. Înainte ca soldații să-şi dea seama ce se întîmplă, Alex aruncă masa spre ei, doborîndu-l la pămînt pe cel mai

apropiat dintre ei. Masa îi căzu pe picior făcîndu-l să urle de durere. Ceilalți cinci îl atacară pe Alex imediat.

Izbuti să doboare doi dintre ei, după care apucă mînerul oalei care atîrna deasupra focului. Îi fripse mîinile, dar îi fripse şi burta celui spre care o aruncă. Tocmai voia să-i dea cu scaunul în cap celui de-al cincilea, cînd hangiul îl lovi cu o cană cu capac.

Alex se prăbuşi la pămînt.

O găleată cu apă rece şi murdară îi fu aruncată peste față lui Alex şi el îşi reveni cu greu. Capul îi vuia şi îi era greu să deschidă ochii. După mirosul din jur, era sigur că se afla în iad.

– Ridică-te. Eşti liber, auzi el o voce aspră şi încercă să se ridice în capul oaselor.

Izbuti să deschidă un ochi, dar îl închise din nou din cauza luminii puternice.

– Alex, se auzi o voce şi el o recunoscu a fi a lui Nick. Am venit să te iau din locul ăsta mizerabil, dar să fiu al naibii dacă o să te car în spate. Ridică-te şi vino după mine.

Lumina puternică fusese de la broderia de aur de pe uniforma lui Nick. Alex îşi dădu seama că prietenul său purta una din cele cîteva uniforme pe care le îmbrăca atunci cînd voia să obțină ceva de la cineva. Spusese că oamenii erau impresionați de aspectul țipător al uniformelor ruseşti şi îl ajuta să obțină ceea ce voia. Alex mai ştia şi că Nick nu avea de gînd să murdărească acea uniformă dîndu-i mîna prietenului său.

În ciuda faptului că îşi simţea capul ca şi cum era gata să-i cadă de pe umeri, Alex reuşi să stea în picioare. Începea să vadă că se afla într-o închisoare, un loc mizerabil cu paie vechi pe jos şi Dumnezeu ştia ce era prin colţuri. Zidul pe care îl atinse era rece şi umed şi mizeria îi rămase pe mîini.

Într-un fel reuşi să iasă din clădire ţinîndu-se drept şi să-l urmeze pe Nick. Îi aştepta o trăsură superbă cu nişte cai la fel de superbi. Unul din servitorii lui Nick îl ajută pe Alex să urce.

Abia se aşeză, că Nick şi începu să strige la el:

– Ştiai că aveau de gînd să te spînzure mîine dimineaţă ? Am auzit din întîmplare. Un marinar bătrîn te-a văzut coborînd de pe vasul meu şi, apoi, cum te-au împins soldaţii ăia. Te-a văzut cum ai împins masa spre unul din ei. Ştiai că i-ai rupt piciorul? S-ar putea să-l piardă. Pe altul l-ai ars şi al treilea încă nu s-a trezit după lovitura dată de tine. Alex, o persoană în situaţia ta nu poate face aşa ceva.

Alex ridică o sprînceană cînd auzi acele cuvinte. Fără îndoială că Nick, în situaţia lui, ar fi avut dreptul să facă ce voia.

Se lăsă pe spate şi privi pe fereastră, în timp ce Nick continua să-i spună că nu putea să facă ceea ce făcuse. În vreme ce Nick vorbea, Alex văzu cum un soldat englez apucase o fată de braţ şi o trăgea în spatele unei clădiri.

– Opreşte aici, spuse Alex.

Nick, care văzuse şi el ce văzuse Alex, nu îl lăsă pe vizitiu să oprească şi, atunci cînd Alex vru, totuşi,

să coboare, îl împinse cu forță la loc. Alex îşi luă capul în mîini de durere.

– Sînt nişte țărani, spuse Nick, nevenindu-i să creadă.

– Dar sînt țăranii mei, şopti Alex.

– Ah, da, acum încep să înțeleg. Dar apar mereu alții. Se înmulțesc foarte repede.

Alex nu se osteni să răspundă la absurdităţile spuse de Nick. Capul îl durea din cauza a ceea ce văzuse, dar şi a loviturii primite. Auzise zvonuri despre ororile care se petreceau în America, dar nu îi venise să creadă. În Anglia se vorbea despre coloniştii nerecunoscători, cum erau asemeni unor copii neastîmpărați care aveau nevoie să fie ținuți în frîu de o mînă fermă. Văzuse şi vapoare americane care erau descărcate şi controlate înainte de a porni înapoi spre America. Dar, într-un fel, nu îi venise să creadă ce auzise.

Se rezemă încet de spătarul capitonat, dar nu mai privi pe fereastră.

Cînd ajunseră în dreptul unei case mari la marginea oraşului, Nick sări din trăsură, lăsîndu-l pe Alex să se descurce. Evident, era foarte furios pe prietenul său şi nu avea de gînd să-l mai ajute.

Alex coborî şi îl urmă pe valetul lui Nick într-o încăpere unde îl aştepta o cadă plină cu apă fierbinte.

Se dezbrăcă şi se spălă, apa fierbinte alinîndu-i durerea de cap. Dar, pe măsură ce îi trecea durerea, începu să se gîndească la scrisoarea surorii lui. O considerase o reacție emoțională a unei femei, dar

acum se întreba dacă la ceea ce se întîmpla acolo se referise ea cînd spusese că Warbrooke avea nevoie de ajutor. Elias spusese că, lui Josiah, i se confiscase vasul pentru că era suspectat că vindea mărfuri de contrabandă. Dacă soldații se simțeau atît de puternici, încît atacau un marinar liniştit pe stradă şi molestau o fată fără teama de a fi pedepsiți, de ce erau, oare, capabili ofițerii, cei care dețineau puterea?

– Văd că, încă, te mai gîndeşti la ce s-a-ntîmplat azi, spuse Nick intrînd. La ce te aştepți cînd te învîrți prin port îmbrăcat astfel?

– Un om are dreptul să se îmbrace cum vrea şi ar trebui să fie în siguranță.

– Aşa gîndesc toți țăranii, spuse Nick oftînd şi îi făcu semn unui servitor să înceapă să-i desfacă numeroasele bagaje şi cufere. În seara asta, poți să iei haine de la vărul meu şi, mîine, o să avem grijă să fii îmbrăcat cum trebuie. Pe urmă, poți călători spre casă fără teamă.

Ca de obicei, Nick o spuse mai mult ca pe un ordin decît ca pe o sugestie. Toată viața dăduse ordine, care fuseseră executate.

După ce plecă Nick, Alex îl expedie pe servitorul care îi ținea pregătit unul din prosoapele de baie cu monogramă ale lui Nick, după care îşi înfăşură prosopul în jurul mijlocului. Afară era întuneric acum, dar felinarele fuseseră aprinse, astfel încît Alex putea vedea soldații umblînd pe străzi. Locuiau laolaltă cu localnicii, venind şi plecînd după bunul plac. Nu departe

auzi hohote de rîs gălăgioase şi un zgomot de sticlă spartă.

Oamenii aceia nu se temeau de nimic. Erau protejaţi de Regele Angliei. Dacă cineva li se împotrivea, cum făcuse Alex în ziua aceea, aveau tot dreptul să-l spînzure. Erau englezi şi americanii erau tot englezi, dar aceştia erau consideraţi nişte sălbatici ignoranţi care trebuiau disciplinaţi.

Plecînd de la fereastră scîrbit, Alex aruncă o privire în cufărul pe jumătate deschis al lui Nick. Deasupra era o cămaşă neagră.

Dacă cineva le răspundea cu aceeaşi monedă? se gîndi el. Dacă un bărbat îmbrăcat în negru ieşea noaptea şi le arăta acelor soldaţi aroganţi că nu le puteau face rău coloniştilor fără teama de a fi pedepsiţi?

Scotoci în cufărul lui Nick pînă găsi o pereche de pantaloni negri.

– Pot să te întreb ce faci? spuse Nick din uşă. Dacă eşti în căutare de bijuterii, să ştii că sînt puse la loc sigur.

– Taci şi ajută-mă să găsesc o batistă neagră.

Nick traversă încăperea şi îl apucă de braţ.

– Vreau să ştiu ce faci.

– Mă gîndeam să le dau acelor englezi motive de îngrijorare. O fantomă neagră apărînd în noapte, poate.

– Ah, da, încep să înţeleg, spuse Nick ai cărui ochi începură să strălucească. Era o idee care îi plăcea. Deschise al doilea cufăr. Ţi-am povestit de vărul meu,

care a coborît călare treptele casei noastre de la țară? Calul şi-a rupt picioarele din față, bineînțeles, dar a fost un moment extraordinar.

Alex ridică privirea pe deasupra cămăşii pe care o ținea în mînă.

– Şi vărul tău ce-a pățit?

– A murit. Toți oamenii buni mor tineri. Altă dată, s-a îmbătat şi s-a gîndit să sară cu calul de la etajul al doilea. Au murit şi el şi calul. Era un om bun.

Alex nu comentă despre vărul lui Nick şi îşi puse pantalonii negri şi strîmți. Nick era mai scund şi mai solid decît el, dar picioarele lui Alex erau mai muşchiuloase după ani de zile de navigat pe mări, astfel că pantalonii îi veneau mulați. Cămaşa, cu mîneci bufante, cădea largă peste pantaloni.

– Şi astea, spuse Nick dîndu-i o pereche de cizme lungi pînă la genunchi. Uite şi o batistă.

Apoi deschise uşa şi strigă:

– Adu-mi o pană neagră!

– Nu-i nevoie să afle toată lumea, spuse Alex trăgîndu-şi cizmele.

Nick ridică din umeri.

– Nu-i nimeni aici, în afară de vărul meu şi soția lui.

– Şi vreo sută de servitori.

– Ce importanță au ei? zise el uitîndu-se la un servitor, care îi întindea o pană de struț neagră.

– Contesa vă transmite salutări, spuse acesta înainte să iasă din încăpere.

În cîteva minute, Nick îl îmbrăcă pe Alex în negru.

Făcu cîteva găuri în batistă şi cu ea acoperi partea de jos a feţei lui Alex, după care îi puse pe cap o pălărie cu borurile ridicate. Pana îi venea puţin pe frunte.

– Da, spuse Nick, dîndu-se înapoi şi admirîndu-şi opera. Acum, ce ai de gînd? Să călăreşti pe străzi, speriind bărbaţii şi sărutînd fetele?

– Cam aşa ceva.

Acum, că era îmbrăcat, Alex nu era sigur ce avea de gînd să facă.

– În grajd e un cal negru. Cînd te vei întoarce, vom bea în cinstea... Cavalerului. Da, vom bea pentru Cavaler. Acum, du-te şi distrează-te şi să te întorci curînd. Mi-e foame.

Alex zîmbi şi se duse în grajd, urmînd instrucţiunile lui Nick. La adăpostul întunericului, se furişă nevăzut datorită veşmintelor negre şi începu să simtă că avea un ţel. Se gîndi la soldaţii care trăgeau de fata aceea pe alee şi la faptul că Josiah îşi pierduse vasul. Josiah îi învăţase pe cei trei băieţi Montgomery să facă noduri.

Calul recomandat de Nick era unul nărăvaş, care nu voia să fie călărit. Alex îl scoase din grajd, îl încălecă şi se luptă să-l supună, reuşind, în final. Ţîşniră afară din şi porniră spre stradă.

Alex îndreptă calul spre marginea străzii principale, căutînd un loc unde ar fi putut fi de folos. Nu-i luă mult să-l găsească. În faţa unei taverne, o tînără drăguţă cu cîteva butoiaşe de bere în braţe, era înconjurată de şapte soldaţi beţi.

– Dă-ne un pupic, zise unul. Unul mic.

Alex nu stătu pe gînduri şi țîşni cu calul din beznă în mijlocul lor. Calul era destul de agitat ca să le atragă tuturor atenția, dar bărbatul îmveşmîntat în negru din şa îi făcu să se dea înapoi speriați.

Alex nu se gîndise cum avea să-şi schimbe glasul, dar cînd vorbi, o făcu cu accentul unui nobil englez, nu în engleza care se vorbea în America de cîteva sute de ani.

– Încercați cu cineva pe măsura voastră, spuse el şi, trăgînd sabia din teacă, se îndreptă spre doi dintre cei care se dădeau în spate, îndepărtîndu-se de acel om şi de calul nărăvaş şi negru.

Cu multă abilitate, Alex tăie nasturii uniformei primului dintre ei şi, apoi, a celuilalt. Nasturii căzură cu zgomot pe strada pietruită şi calul strivi unul sub copită.

Alex trase calul înapoi, dispărînd deja în beznă. Ştia că elementul-surpriză era de partea sa, dar, imediat cum aveau să-şi revină, indivizii aceia aveau să atace sau să cheme ajutoare.

Brăzdă aerul cu sabia şi i-o vîrî unuia sub bărbie.

– Mai gîndiți-vă înainte să hărțuiți un american sau Cavalerul vă va găsi, spuse el plimbînd vîrful sabiei peste uniforma soldatului şi lipind-o cu grijă de pielea acestuia, fără să-l zgîrie măcar.

După aceea, Alex izbucni într-un hohot de rîs de plăcere, avînd un sentiment de triumf la gîndul că îi pusese la punct pe acei ticăloşi înfumurați, care mergeau doar în grupuri. Continuînd să zîmbească sub mască, întoarse calul şi porni în galop pe stradă.

Dar oricît de repede ar fi gonit, tot n-ar fi putut întrece glonțul care se trăsese în spatele său. Simți o fierbințeală în umăr. Capul îi țîşni în spate şi calul se ridică pe picioarele din spate, dar el reuşi să se țină bine.

Se întoarse spre femeia şi soldații care rămăseseră pe loc şi văzu cum unul ținea un pistol fumegînd în mînă.

– Nu-l veți prinde pe Cavaler, spuse el triumfător. Vă va bîntui zi şi noapte. Nu veți scăpa niciodată de el.

Fu destul de înțelept să nu îşi forțeze norocul mai mult şi, întorcînd calul, porni în goană pe stradă. Oamenii începuseră să ridice obloanele şi priviră pe ferestre exact la timp pentru a vedea un bărbat în negru trecînd în goană. Alex auzi în spate o femeie, probabil chelnerița pe care o salvase, strigînd ceva, dar era prea îngrijorat din cauza rănii de la umăr pentru a mai auzi ce spunea ea.

Călări pînă la marginea oraşului şi ştiu că trebuia să scape de cal. Ar fi atras atenția prea mult în şaua acelui animal nărăvaş. Aproape de docuri, printre vapoare şi frînghii, el descălecă şi îi dădu o palmă calului, care porni înapoi spre grajd.

Alex nu îşi vedea umărul, dar simți că pierdea mult sînge şi puterile îi slăbeau rapid. Cel mai apropiat loc sigur era vaporul lui Nick, ancorat nu prea departe şi păzit de oamenii lui Nick.

Furişîndu-se printre vapoare, asculta murmurul crescînd al oamenilor de pe străzi. Parcă întregul oraş ieşise din case, în căutarea lui. Cînd ajunse la lugherul

lui Nick, se rugă ca ruşii din echipaj să-l lase să urce la bord. Ruşii puteau fi pe cît de iubitori pe atît de aprigi.

Dar Alex nu trebuia să se teamă, căci unul din oameni îl văzu şi sări de pe vapor ca să-l ajute. Poate că erau obişnuiţi ca prietenii stăpînului lor să apară în toiul nopţii cu cămăşile pline de sînge. Alex nu îşi mai amintea multe după ce marinarii îl traseră la bord şi îl duseră în cală.

Cînd deschise ochii, Alex văzu legănarea familiară a unei lămpi provocată de tangaj.

– Se pare că, pînă la urmă, vei trăi.

Alex întoarse capul doar puţin şi îl văzu pe Nick lîngă el, cu haina scoasă şi cu cămaşa murdară de sînge.

– Cît e ceasul? întrebă Alex dînd să se ridice în capul oaselor, dar ameţi din cauza efortului şi se întinse la loc.

– E aproape dimineaţă, spuse Nick ducîndu-se la un lighean cu apă ca să se spele pe mîini. Era să mori azi-noapte. A durat ceva pînă am scos glonţul.

Alex închise ochii o clipă şi se gîndi la nebunia pe care o făcuse,

– Sper că nu te superi dacă mai profit un timp de ospitalitatea ta, dar cred că va mai dura o zi, două pînă voi putea călători spre Warbrooke.

Nick îşi şterse mîinile pe un prosop.

– Cred că niciunul din noi nu s-a gîndit la urmările aventurii de aseară. Se pare că acest oraş căuta un

erou şi tu ai fost ales. Nu poți să ieşi pe stradă fără să auzi de isprăvile Cavalerului. Se pare că e vinovat de toate acțiunile contra englezilor din ultimii zece ani.

Alex gemu dezgustat.

– Şi asta nu e tot. Englezii au trimis toți soldații să te caute. Vor să te aresteze. Au ordin să te împuşte pe loc. Au fost aici de două ori azi-dimineață şi au cerut să-mi controleze vasul.

– Atunci, o să plec, spuse Alex vrînd să se ridice, dar era prea slăbit din cauza sîngelui pierdut şi umărul îl durea îngrozitor.

– I-am ținut la distanță amenințîndu-i cu un război cu țara mea. Dacă păşeşti pe scîndura aia, vei fi împuşcat pe loc. Caută un individ înalt şi subțire, cu părul negru.

Nick îl sfredeli cu privirea pe Alex.

– Şi ştiu că eşti rănit.

– Înțeleg, spuse Alex, stînd pe marginea patului.

Ştia că putea să moară, dar nu avea să rămînă acolo şi să-şi pună în pericol prietenul. Încercă să se ridice, sprijinindu-se de scaunul din fața lui.

– Am un plan, zise Nick. Nu am chef să fiu urmărit de Marina engleză, aşa că aş vrea să-i las să verifice vasul.

– Da, sigur. Cel puțin, aşa nu voi mai fi nevoit să merg pe scîndura aia. Mi-era groază, zise Alex încercînd să zîmbească.

Nicholas ignoră încercarea lui de a degaja atmosfera.

– Am trimis să se aducă nişte haine de la vărul meu. E gras şi poartă haine ţipătoare.

Alex ridică o sprînceană. După părerea lui, hainele lui Nick ar fi umilit şi un păun. Cum puteau fi cele ale vărului său?

Nick continuă.

– Cred că, dacă te aranjăm ca să intri în acele haine, dacă te întărim cu puţin whisky şi îţi punem o perucă pudrată peste părul negru, vei trece de inspecţia englezilor.

– Ce-ar fi să mă deghizez şi să cobor de pe vas?

– Şi ce să faci, pe urmă? Vei avea nevoie de ajutor şi oricine ţi l-ar acorda şi-ar pune viaţa în pericol. Şi cîţi dintre americanii tăi săraci ar putea rezista recompensei de cinci sute de lire puse pe capul tău? Nu, vei rămîne aici, cu mine, şi vom porni spre oraşul tău. Acolo are cine să te îngrijească?

Alex se rezemă de perete, simţindu-se şi mai slăbit decît atunci cînd se trezise. Se gîndi la oraşul Warbrooke, unde se stabilise bunicul său şi care, acum, era al tatălui său în mare parte. Avea prieteni acolo, oameni pe care îi ştia de o viaţă – şi el era produsul acelor oameni, dacă el era curajos, ei erau de două ori mai curajoşi. Niciun soldat englez nu avea să sperie oraşul Warbrooke.

– Da, acolo sînt oameni care mă vor ajuta, spuse el, în sfîrşit.

– Haide să te îmbraci, spuse Nick, după care deschise uşa cabinei şi îi strigă unui servitor să aducă hainele care îi trebuiau.

– Alex, spuse Nick cu blîndețe. Am ajuns.

Îşi privi prietenul cu înțelegere. Timp de o săptămînă, Alex avusese febră mare şi, acum, arăta de parcă ar fi fost beat: ochii îi erau afundați în orbite, pielea, uscată şi roşie, iar muşchii, slăbiți.

– Va trebui să te îmbraci din nou în hainele vărului meu. Soldații încă îl mai caută pe Cavaler şi mă tem că au ajuns pînă aici. Înțelegi?

– Da, mormăi Alex. Vor avea grijă de mine în Warbrooke. O să vezi.

– Sper să ai dreptate, zise Nick. Mă tem că vor crede ceea ce văd.

Se referea la cît de ridicol arăta Alex în hainele acelea umflate şi cu peruca pudrată. Sigur nu arăta ca un tînăr chipeş care venea să salveze un oraş de un cumnat ticălos.

– O să vezi, bolborosi Alex, căci Nick îi dăduse coniac ca să-l ajute să treacă peste următorul moment greu. Ei mă cunosc. Vor rîde cînd mă vor vedea aşa. Îşi vor da seama că s-a întîmplat ceva. Mă vor îngriji pînă mi se va vindeca afurisitul de umăr. Mă rog doar să nu mă dea de gol în fața soldaților. O să vezi, ei ştiu că nici un Montgomery nu se îmbracă vreodată ca un păun. Vor şti că am avut un motiv.

– Da, Alexander, spuse Nick liniştitor. Sper să ai dreptate.

– Am. O să vezi. Îi cunosc.

## CAPITOLUL DOI

– Nu ştiu de ce trebuie să fiu acolo să-l întîmpin, îi spuse Jessica Taggert pentru a o mia oară surorii sale, Eleanor. Alexander nu a însemnat nimic pentru mine niciodată – nimic bun, vreau să spun.

Eleanor strînse şireturile corsetului surorii ei. Eleanor era considerată o femeie drăguță, dar cînd era şi Jessica prezentă, era eclipsată – la fel ca orice altă femeie din oraş.

– Trebuie să mergi, pentru că familia Montgomery s-a purtat foarte bine cu noi. Dă-te jos de-acolo, Sally! îi spuse ea surorii ei de patru ani.

Casa familiei Taggert era puțin mai mult decît o cocioabă şi atît de curată cît se putea cu două femei cu serviciu şi care trebuiau să aibă grijă de alți şapte frați şi surori mai mici. Casa se afla la marginea oraşului, fără vecini în apropiere; nu fiindcă ei ar fi vrut să fie izolați, ci pentru că, în urmă cu 18 ani, cînd al cincilea Taggert gălăgios şi murdar a venit pe lume şi se părea că nu aveau de gînd să se oprească acolo, oamenii au încetat să mai construiască lîngă ei.

– Nathaniel! strigă Jessica la fratele ei de nouă ani, care flutura în fața surorii sale mai mici trei

păianjeni mari înşiraţi pe o aţă. Dacă vin la tine, o să-ţi pară rău.

– Măcar n-ar trebui să-l mai vezi pe Alexander, o tachină Nathaniel înainte să ţîşnească afară din casă, dar numai după ce aruncă păianjenii spre sora lui.

– Nu te mai mişca, Jess, spuse Eleanor. Cum vrei să te îmbrac dacă te tot foieşti?

– Nu ţin neapărat s-o faci. Chiar nu văd de ce trebuie să merg. Nu avem nevoie de pomană de la cei ca Alexander Montgomery.

Eleanor oftă adînc.

– Nu l-ai mai văzut de cînd eraţi copii. Poate s-a schimbat.

– Ha! spuse Jess, îndepărtîndu-se de sora ei pentru a-l lua de jos pe micul Samuel, care voia să mănînce ceva de pe podea.

Văzu unul din păianjenii lui Nathaniel în mînuţa lui.

– Un individ ca Alexander nu se schimbă. Era un înfumurat acum zece ani şi sînt sigură că nu s-a schimbat. Dacă Marianna voia să-l cheme pe unul dintre fraţi s-o ajute să scape de cel cu care a fost destul de proastă să se mărite, de ce nu l-a chemat pe unul din băieţii mai mari? Unul din Montgomery-ii cei buni?

– Cred că le-a scris tuturor, dar Alex a primit scrisoarea primul. Stai nemişcată să-ţi descurc părul, spuse Eleanor luîndu-i părul în mîini şi nu putu să nu se simtă puţin geloasă.

Alte femei petreceau multe ceasuri ca să-şi aranjeze părul, în vreme ce Jessica şi-l expunea pe al

ei la soare, la aerul sărat, la apa sărată – şi era mai frumos ca al oricărei alte femei. Era des şi blond şi strălucea în razele soarelui.

– Jess, dacă ai încerca, ai putea avea orice bărbat...

Sora ei i-o reteză, însă.

– Te rog, nu începe iar. De ce nu-ţi iei tu un soţ? Unul bogat, care să ne întreţină pe toţi?

– Din oraşul ăsta? pufni Eleanor. Dintr-un oraş care se teme de un singur bărbat? Dintr-un oraş care se lasă condus de unul ca Pitman?

Jessica se ridică şi îşi dădu părul la o parte de pe faţă. Puţine femei erau atît de drăguţe, încît să-şi strîngă părul la spate şi tot să arate bine, dar Jessica reuşea acest lucru.

– Nici eu nu vreau unul din laşii ăştia, zise ea punîndu-l din nou jos pe micul Samuel. Dar, cel puţin, eu nu sînt atît de proastă încît să cred că un bărbat, mai ales unul ca Alexander, o să ne salveze. Cred că vi-i amintiţi pe cei din familia Montgomery ca grup, nu ca indivizi. Sînt perfect de acord că n-au fost bărbaţi mai minunaţi ca Sayer şi cei doi fii mai mari ai săi şi am plîns la fel ca toate celelalte cînd băieţii au plecat pe mare – nu, însă, şi cînd a plecat Alexander.

– Jessica, nu cred că eşti dreaptă. Ce ţi-a făcut Alex de ţi-e atît de antipatic? Şi nu pune la socoteală farsele din timpul şcolii. Dacă ar fi contat asta, Nathaniel ar fi fost spînzurat acum patru ani.

– E vorba de atitudinea lui. Mereu s-a crezut mai bun decît toţi ceilalţi. Fraţii şi tatăl lui lucrau cu toată

lumea, dar Alexander se credea prea bun. Familia sa era cea mai bogată din oraş, dar el era singurul conştient de asta.

– Te referi la pomană? La ziua cînd i-ai aruncat în față homarii pe care îi adusese? Niciodată n-am înțeles asta, din moment ce toată lumea din oraş ne-a dat mereu lucruri.

– Ei bine, acum n-o mai fac! izbucni Jessica furioasă. Da, mă refer la pomană, la a trăi de pe o zi pe alta, la a nu avea niciodată nimic, la a vrea mereu ceva. Şi tata, care venea acasă o dată la nouă luni, la timp ca s-o lase pe mama...

Se opri puțin ca să se calmeze.

– Alexander a fost cel mai groaznic. Felul cum rînjea de fiecare dată cînd ne aducea un sac de făină de porumb. Superioritatea cu care ne privea. Îşi ştergea pantalonii de fiecare dată cînd un bebeluş Taggert se apropia de el.

Eleanor zîmbi.

– Jess, trebuie să-ți ştergi pantalonii – sau fusta, sau părul – de fiecare dată cînd un bebeluş Taggert se apropie de tine. Nu cred că eşti dreaptă. Alexander n-a fost mai bun sau mai rău decît ceilalți bărbați din familia lui. Doar că, între voi, sînt doi ani diferență şi te simți mai apropiată de el.

– Prefer să fiu apropiată de un rechin decît de el.

Eleanor dădu ochii peste cap.

– L-a ajutat pe Patrick să se angajeze pe "*Fair Maiden*".

– Ar fi dat orice ca să scape de încă un Taggert. Eşti gata să mergi?

– Sînt de ceva vreme. Hai să facem o înțelegere. Dacă Alexander se dovedeşte a fi omul încrezut pe care îl crezi tu, îți fac trei plăcinte cu mere săptămîna viitoare.

– Voi cîştiga fără niciun efort. Cu aroganța lui, probabil că se aşteaptă să-i sărutăm mîna. Am auzit că a fost în Italia. Probabil că s-a întîlnit cu Papa şi a învățat ceva de la el. Crezi că poartă lenjerie din dantelă parfumată?

Eleanor îşi ignoră sora.

– Dacă voi cîştiga eu, va trebui să porți rochie toată săptămîna şi să fii drăguță cu domnul Clymer.

– Moşul ăla îngrozitor? Bine, nu contează. O să cîştig eu. Oamenii vor vedea că, atunci cînd e singur, fără frații şi tatăl lui, Alexander e leneş, vanitos, înfumurat...

Se opri, fiindcă Eleanor o împinse afară pe uşă.

– Nathaniel, dacă n-ai grijă de copii, va fi vai şi amar de tine, strigă Eleanor peste umăr.

Cînd ajunseră la docuri, Eleanor trebui să o tragă pe Jessica după ea. Jess tot enumera lucrurile care erau de făcut: plasele de pescuit trebuiau reparate, pînzele, cîrpite.

– Jessica, spuse Abigail Wentworth cînd surorile Taggert apărură la docuri, înțeleg că abia aşteptai să-l revezi pe Alexander.

Jessica ar fi vrut să-i tragă o palmă femeii şi să plece înapoi. Abigail era a doua fată drăguță din oraş şi nu suporta gîndul că era întrecută de Jessica. Astfel că îi plăcea să-i amintească Jessicăi că ea avea

şaisprezece ani, în timp ce Jess avea deja douăzeci şi doi.

Jessica îi aruncă lui Abby cel mai dulce zîmbet de care era în stare şi tocmai se pregătea să-i spună ce părere avea despre ea, cînd Eleanor o trase de braţ.

– Nu vreau să vă luaţi la ceartă azi. Vreau să fie o zi bună pentru familia Montgomery fără să fie nevoie ca Sayer să vă despartă. Bună dimineaţa, doamnă Goody, spuse ea cu dulceaţă în glas. Uite, ăsta e vaporul cu care a venit Alex.

Jessica rămase cu gura căscată cînd văzu vasul.

– Dar e prea îngust. Sigur e împotriva regulilor. Pitman l-a văzut? Probabil că îl va confisca şi, atunci, ce va face neprețuitul tău Alexander?

– Nu e al meu. Dacă ar fi fost al cuiva, Abigail n-ar fi aici, aşteptîndu-l.

– Cît de adevărat, oftă Jess. Cît i-ar plăcea să pună mîna pe cei 2,5 km de spaţiu de la docuri! La ce se uită oamenii ăia?

Eleanor se întoarse şi văzu cum un grup de oameni stăteau nemişcaţi şi cu gurile căscate. Începură să se dea în lături, dar nu se auzi niciun sunet.

În timp ce Jessica şi Eleanor aşteptau, un bărbat venea spre ele. Purta o haină galbenă cu o broderie lată cu flori şi frunze la poale. Haina acoperea o burtă imensă şi soarele făcea să strălucească numeroasele culori ale broderiei de mătase. Pantalonii erau de un verde smarald şi purta o perucă ale cărei bucle îi treceau de umeri. Mergea împleticindu-se din cînd în cînd, probabil de la prea multă băutură.

Oamenii păreau să creadă că era vreo altă oficialitate din Anglia, dar Jessica îl recunoscu imediat. Nici kilogramele în plus, nici peruca nu puteau ascunde expresia de superioritate tipică familiei Montgomery. În ciuda celor cincizeci de kilograme în plus, ea tot recunoscu pometii pe care Alexander îi moştenise de la bunicul său.

Jessica înaintă, foşnindu-şi fustele şi avînd grijă să o vadă toată lumea. Mereu ştiuse că Alexander Montgomery era un ticălos şi aceea era dovada. În clipa în care ieşise de sub aripa tatălui său, iată ce se întîmplase cu el.

– Bună dimineata, Alexander, spuse ea tare şi cu amuzament în glas. Bine ai venit acasă. Nu te-ai schimbat deloc.

El o privi, clipind nedumerit. Ochii îi erau roşii de la alcool şi, o dată, se clătină atît de rău, încît un bărbat trebui să-l prindă.

Jessica se dădu înapoi, îl măsură pe Alex din cap pînă în picioare, după care puse mîinile în şold şi începu să rîdă. După cîteva clipe, i se alăturară şi ceilalti.

Nu se opriră nici cînd Marianna Montgomery veni alergînd. Se opri brusc cînd îl văzu pe Alex.

– Bună, Mary, scumpa mea, spuse el cu un zîmbet strîmb şi, din nou, bărbatul cu cămaşa murdară trebui să-l sustină.

Oamenii încetară să mai rîdă cînd Marianna îşi privi fratele uluită.

Cînd Alex continuă să zîmbească, Marianna fu şi

mai uimită. În cele din urmă, îşi acoperi faţa cu şorţul şi izbucni în plîns. Fugi de pe docuri suspinînd.

Acest lucru îi făcu pe toţi să-şi revină. Îi aruncară lui Alex priviri disprețuitoare şi se întoarseră la treburile lor. Se auziră cuvinte ca "Bietul Sayer" şi "Fraţii lui sînt atît de buni!"

În cîteva minute, nu mai erau decît patru persoane la docuri: Jessica, extrem de încîntată, fiindcă mereu le spusese tuturor că Alex nu era bun de nimic, Eleanor, încruntată, Alexander, nedumerit şi bărbatul cel solid cu cămaşa murdară.

Jessica stătea acolo zîmbind triumfătoare, în timp ce ochii lui Alex se limpeziră şi el se întoarse să o privească.

– E numai vina ta, şopti el.

Jess zîmbi şi mai larg.

– Ah, nu, Alexander, e vina ta, căci, în sfîrşit, ţi-ai arătat adevăratul chip. Pe ei i-ai păcălit ani de zile, dar nu şi pe mine. Trebuie să-mi spui cine e croitorul tău.

Se întoarse spre sora ei.

– Nu ţi-ar plăcea să ai un jupon de culoarea asta?

Eleanor îşi privi sora furioasă.

– Ai spus destule, Jessica.

Jess făcu ochii mari cu nevinovăţie.

– N-am idee ce vrei să spui. Doar îi admiram hainele – şi peruca. Nimeni din Warbrooke n-a mai purtat perucă de ani de zile.

Îi zîmbi dulce lui Alexander.

– Dar te reţin şi trebuie să-ţi fie foame, zise ea uitîndu-se la burta lui imensă. pentru aşa ceva trebuie să munceşti tot timpul.

Alexander se repezi la gîtul ei, dar Nick îl opri.

– Dumnezeule, spuse Jessica ironică. Purceluşul are gheare.

– O să mi-o plăteşti, Jessica Taggert, îi spuse Alexander printre dinți.

– Cu ce? Cu prăjituri cu frişcă?

Eleanor interveni înainte ca Alex să mai spună ceva.

– Gata, Alexander, hai să te ducem acasă. Tu, îi spuse ea lui Nicholas, adu-i bagajul. Poți să-ți îngrijeşti stăpînul acasă la el. Şi tu, Jessica, va trebui să mîncăm ceva la cină. Ocupă-te de asta.

– Am înțeles, spuse Jess. Mă bucur că nu fac parte din familia Montgomery. Pot hrăni jumătate de duzină de copii, dar asta..., zise ea uitîndu-se la burta lui Alex.

– Du-te! îi porunci Eleanor şi Jessica plecă de la docuri fluierînd veselă şi vorbind despre plăcintele pe care i le datora sora ei.

Eleanor îl luă pe Alex de braț, fără să spună nimic despre faptul că el ar fi fost prea beat ca să meargă singur. Cel pe care îl credea servitorul lui Alex rămase la docuri.

– Cum îl cheamă? îl întrebă ea pe Alex.

– Nicholas, spuse el printre dinți, iar furia îl făcu să se înroşească la față şi să i se întunece ochii.

Eleanor se opri, continuînd să-l țină pe Alex de braț.

– Nicholas, trebuie să faci ce-ți spun. la lucrurile stăpînului tău şi vino cu mine. Asta înseamnă chiar acum.

Nick rămase pe loc o clipă, după care o măsură pe Eleanor cu dorință în privire. Zîmbi uşor şi se întoarse să ia geanta cu hainele împrumutate de la vărul său pentru Alex.

– Da, doamnă, spuse el încet cînd veni lîngă ei şi apoi merse în urma lor, privind legănatul fustelor lui Eleanor.

– Cred că are 120 de kilograme, spuse Jessica rîzînd.

Stătea într-un capăt al mesei şi Eleanor în celălalt. Între ele, stăteau şapte copii Taggert de diverse mărimi şi vîrste, unul mai murdar ca altul. Fiecare avea în față un castron de lemn plin cu supă de peşte şi cîte o lingură de lemn. Erau obiecte prețioase şi tratate cu grija acordată unor tacîmuri de argint. Supa era simplă, fără altceva decît peşte fiert mult timp în apă. Puținele legume de vara trecută se mîncaseră şi încă nu se făcuseră altele.

– Ce-a zis Sayer? întrebă Jessica, rîzînd.

Eleanor îi aruncă o privire furioasă. Ea muncea de patru ani în casa familiei Montgomery şi, după ce mama lui Alex murise, cu doi ani în urmă, ea era menajeră. Marianna, cea mai mare dintre copiii Montgomery, o fată bătrînă care, fie din cauza staturii sale, fie a felului său dominant de a fi, nu fusese măritată niciodată, ajunsese să aibă grijă de tatăl ei invalid şi de casa cea mare şi cu multe coridoare. Dar cînd noul ofițer vamal, John Pitman, sosise şi începuse să o curteze, Marianna uitase de orice altceva.

Jumătate din oraş încercase să-i spună că englezul voia averea tatălui ei, dar Marianna refuzase să-i asculte. După două săptămîni de la nuntă, îşi dădu seama că oamenii aveau dreptate şi, acum, purta povara faptului de a şti că era vinovată pentru multe din problemele celor din Warbrooke. Lăsă casa în grija lui Eleanor şi, acum, îşi petrecea o mare parte a timpului în camera ei, brodînd. Dacă nu putea vindeca boala pe care o provocase, avea de gînd să se disocieze de ea.

– Nu cred că ar trebui să discutăm acum despre asta, zise Eleanor aruncîndu-le o privire copiilor, care priveau în castroanele cu mîncare, dar ciuleau urechile atît de mult, încît îi dureau.

– Domnul Montgomery a zis că doamna Montgomery l-a răsfăţat mereu pe fiul lor cel mic şi că el o prevenise că avea să se întîmple aşa ceva, zise Nathaniel. Cred că se referea la hainele domnului Alex şi la cît de gras e. Domnişoara Marianna a plîns mult. Eleanor, cine e acest Nicholas?

Eleanor se uită furioasă la tînărul Taggert.

– Nathaniel, de cîte ori ţi-am spus să nu mai tragi cu urechea? Şi trebuia să ai grijă de Sally.

– Am fost şi eu, zise Sally. Ne-am ascuns în...

Nathaniel îi acoperi gura surorii sale mai mici.

– Am avut grijă de ea, dar voiam să ştiu. Cine e acest Nicholas?

– Cred că e servitorul lui Alex, zise Eleanor, şi să nu încerci să schimbi subiectul. Ţi-am spus de o sută de ori...

– Nu avem plăcintă cu mere? întrebă Jessica. Am auzit destule despre Alexander Montgomery. E o balenă uriaşă care a fost aruncată pe ţărm şi, în sfîrşit, şi-a dat arama pe faţă. Nate, mîine să te duci în golf şi să aduni homari.

– Nu din nou, mormăi el.

– Iar tu, Henry, îi spuse ea băiatului de doisprezece ani, să te duci să vezi dacă au ieşit murele. Va trebui să-l iei şi pe Sam. Philip şi Israel, voi veţi merge cu mine cînd voi duce cherestea pe coastă.

– Cherestea? întrebă Eleanor. Crezi că e bine? "*Mary Catherine*" nu suportă atîta greutate.

Jessica îşi îndreptă spatele, aşa cum făcea de fiecare dată cînd cineva spunea ceva despre barca ei. Nu era cine ştie ce şi poate era adevărat ce spusese Jahleel Simpson, "*Mary Catherine*" putea să plutească însă era barca ei, singurul lucru pe care i-l dăduse tatăl ei, în afară de fraţii şi surorile de care trebuia să aibă grijă şi era mîndră de ea.

– Putem să navigăm cu ea şi, în plus, avem nevoie de bani. Cineva trebuie să plătească merele astea.

Eleanor se uită în castronul ei, în care era, acum, o felie de plăcintă cu mere. Uneori, "împrumuta" alimente din bucătăria lui Sayer Montgomery. Nu prea des şi nu prea multe şi întotdeauna le plătea, dar tot se simţea groaznic. Dacă Sayer sau Marianna s-ar fi gîndit, era sigură că i-ar fi spus să ia ce avea nevoie, dar Sayer era prea ocupat plîngîndu-şi de milă, iar Marianna era prea ocupată plîngînd pentru că

adusese tot răul din lume asupra oraşului cînd se măritase cu ofițerul vamal pentru a se mai gîndi la altcineva.

Samuel, în vîrstă de doi ani, se hotărî să-şi înfăşoare lingura lipicioasă în părul lui Molly şi să tragă. Acest lucru îi făcu pe adulți să înceteze orice conversație.

Alexander se trezi dimineață cu o durere teribilă de maxilar, căci strînsese din dinți toată noaptea. Chiar şi în somn era furios. Stînd acolo, la docuri, temîndu-se ca umărul să nu-i sîngereze din nou, uitîndu-se peste mulțimea de oameni şi văzînd soldații englezi călare pe caii înspumați – soldați care, evident, căutau pe cineva – şi, apoi, faptul că o văzuse pe Jessica Taggert rîzînd de el fusese aproape mai mult decît putea suporta. Cît de uşor crezuseră oamenii că era laş, aşa cum spunea Jessica. Cît de repede uitaseră ce fusese el.

Se dusese acasă la tatăl său şi vestea se răspîndise deja. Marianna stătea cu capul pe patul tatălui ei şi plîngea zgomotos. Sayer doar se uită la fiul său şi îi făcu un semn cu mîna să iasă, ca şi cum imaginea fiului său mai mic îl dezgusta prea mult ca să vorbească.

Alexander era prea slăbit din cauza sîngelui pierdut şi prea furios din cauza celor întîmplate la docuri ca să mai încerce să se apere. Ieşi cu Nicholas din încăpere şi se duse în camera lui, unde se trînti pe pat.

Nici imaginea lui Nicholas Ivanovitch, Mare Duce al Rusiei, cărîndu-i bagajele nu îl înveseli. Ațipi şi visă că o strîngea de gît pe Jessica Taggert. Dar, apoi, o parte din vis îl făcu să o iubească nebuneşte. Cînd se făcuse atît de frumoasă? Groaza de a fi tachinat de o femeie frumoasă nu-i dădea pace.

Acum, capul îl durea, umărul îi zvîcnea şi el stătea întins în pat, cu privira ațintită în tavan. O parte din creierul lui, acea parte micuță care nu era extrem de furioasă, începea să funcționeze. Poate că faptul că toți credeau în deghizarea lui era un avantaj. Văzuse ce se întîmpla în New Sussex, cum soldații englezi stăpîneau oraşul. Auzise de atrocitățile comise împotriva americanilor, care erau tratați ca nişte copii răi. Văzuse şi prețurile alimentelor care, în Anglia, erau la jumătate – şi, totuşi, erau mărfuri încărcate pe vapoare americane.

Poate că aşa ceva se întîmpla şi în Warbrooke.

Cînd se trezise, vrusese să o cheme pe Marianna, să-i arate rana şi să-i spună că el era Cavalerul. Ştia că sora lui avea să-l ajute să se refacă şi să-l apere de mînia englezilor. Şi cît ar fi vrut să-i vadă fața cînd ea avea să-şi dea seama că nu era un grăsan bețiv, aşa cum credea! Dar acum se gîndea că i-ar fi pus viața în pericol.

Se întoarse cînd Nick veni în cameră somnoros şi se aşeză greoi într-un fotoliu.

– Femeia aia m-a trezit înainte să se crape de ziuă şi m-a pus să sparg lemne, zise el morocănos şi cu o urmă de uimire în glas. Oamenii mei mi-au atras

atenția că habar n-aveam ce să fac. Femeia aia nu tolerează nici cea mai mică ezitare, însă.

– Jessica? întrebă Alexander cu ironie în glas.

Numai cînd se gîndea la ea şi îi venea să o strîngă de gît.

– Cealaltă. Eleanor, spuse Nick luîndu-şi capul în mîini.

Alex asistase la numeroasele stări de spirit ale lui Nick şi ştia că cel mai bine era să nu-l lase să continue să-şi plîngă de milă. Izbuti să se ridice în capul oaselor în pat şi cearşaful îi alunecă de pe umerii laţi şi puternici, făcînd să se vadă bandajul.

– Nu cred că ar trebui să spun cuiva că nu sînt aşa cum par, începu el. Cred că voi rămîne în hainele mele colorate pînă se va vindeca umărul şi pînă se va mai potoli interesul faţă de Cavaler. Poţi să-mi dai un servitor? Unul discret şi care nu se teme de puţin pericol?

Nick înălţă capul brusc.

– Toţi oamenii mei sînt ruşi şi ruşii nu se tem de nimic. Ai de gînd să intri din nou în pielea Cavalerului?

– S-ar putea.

Acum nu se gîndea decît să-i plătească Jessicăi pentru faptul că rîsese de el. Se vedea îmbrăcat în negru şi intrînd pe fereastră în dormitorul ei, legîndu-i mîinile delicate de căpătîiul patului şi...

– Mă asculţi? întrebă Nick. Niciodată n-am întîlnit oameni mai insolenţi ca voi, americanii. Ar trebui să pornesc înapoi spre casă acum, înainte să mai cunosc unul. Dar acest Cavaler îmi place. Voi trimite vasul în sud după mai multe haine de la vărul meu şi altă perucă.

– Şi să-mi laşi unul din servitorii aceia de care abuzezi, sper.

– Nu, spuse Nick gînditor. Jocul ăsta mă amuză. Voi rămîne aici şi voi continua să trec drept servitorul tău. Voi păstra secretul legat de identitatea ta, adăugă el şi miji ochii. Şi o voi face pe Eleanor Taggert să regrete că a spus despre mine asemenea lucruri.

– Atunci, ne-am înţeles, zise Alex. Vom rămîne împreună. Voi fi cel mai delicat exemplu de bărbat american. Iar tu ne vei arăta nouă, americanilor, cum se munceşte.

Nick se încruntă.

– Dacă mă trimite cineva pe cîmp, renunţ. Dar voi avea ce să povestesc familiei mele.

– Sper ca familia ta să te creadă mai mult decît a făcut-o a mea. Începem cu îmbrăcatul meu? Deja încep să urăsc peruca aia.

## CAPITOLUL TREI

Alexander zăbovi mult timp cu îmbrăcatul. După ce verificară rana, el şi Nick începură să căptuşească pulpele pînă cînd umplură pantalonii din satin şi, apoi, îşi puse straturi peste straturi în jurul mijlocului, astfel încît burta îi ieşi în afară aproape treizeci de centimetri şi îşi aşeză peruca pudrată peste părul negru. Cînd terminară, era atît de asudat, încît broboanele începuseră deja să se formeze deasupra sprîncenelor.

– Nu ştiu dacă ei merită asta, spuse Alex cu tristeţe în glas.

– Sînt rudele tale, zise Nicholas ridicînd din umeri.

– Care s-au întors împotriva mea.

Alex o revăzu în minte pe Jessica Taggert rîzînd de el la docuri. Dacă ea n-ar fi fost acolo, oare localnicii ar fi crezut în deghizarea lui?

Era ora unsprezece cînd intră legănîndu-se în salonul casei Montgomery, unde îl aşteptau mulţi oameni. Se prefăceau că au afaceri cu familia Montgomery, dar Alex văzu în ochii lor că pe el îl aşteptau. Pentru o clipă, îşi ţinu respiraţia, fiind sigur că toată lumea avea să rîdă şi să-i spună să renunţe la deghizare, acum că era acasă şi printre prieteni.

Dar, unul cîte unul, se întoarseră la paharele pe care le aveau în mîini.

Alex se uită la Eleanor, cum dirija două femei care găteau ceva. Salonul era o combinație de bucătărie, sufragerie şi birou. Din moment ce familia Montgomery deținea aproape tot oraşul Warbrooke, făceau cele mai multe afaceri şi, în timpul zilei, toată lumea din oraş se perinda prin încăperea aceea pentru un motiv sau altul. Sayer Montgomery avusese grijă întotdeauna să fie băutură şi mîncare pentru cei care intrau în casa lui.

Doi bărbați care stăteau în colț, la una din cele două mese, începură să vorbească destul de tare.

– Ginerele meu a cultivat grîul acela, dar înainte să-l duc în Spania, a trebuit să mă opresc în Anglia şi să-l descarc pentru inspecție.

– Eu a trebuit să duc cacao din Brazilia în Anglia pentru inspecție, înainte s-o aduc la Boston.

Cei doi se uitară pe deasupra paharelor la Alexander, dar acesta se făcea că nu-i aude. Nu se osteneau să-i vorbească direct, aşa că de ce s-ar fi arătat interesat? Şi ce se aşteptau să facă el în privința legilor engleze? Parcă mai credeau că trăiesc în Evul Mediu, iar el era moşierul care se putea duce la rege personal să se plîngă.

– Eu mi-am pierdut vasul pentru şaizeci de lire, spuse Josiah Greene.

Alexander se uită la farfuria imensă cu mîncare pe care Eleanor i-o pusese în față. Avea senzația că e singurul spectator al unei piese pe care o văzuse deja.

În timp ce mînca, asculta povestea lui Josiah. Fără îndoială că o spusese de o mie de ori, dar toți o repetară pentru urechile lui Alexander.

Spuseră că Josiah avusese un vas frumos, de care era foarte mîndru, dar îl supărase pe John Pitman. Ceva legat de o bucată de pămînt pe care Josiah o avea şi nu voia s-o vîndă. Pitman a spus că era sigur că Josiah are cala plină de vopsea verde – un articol de contrabandă. Pitman i-a confiscat vasul lui Josiah, dar nu a găsit nici urmă de vopsea, aşa că a adus o duzină de soldați şi a cercetat casa lui Josiah în toiul nopții. În timpul "cercetării", s-a distrus o pivniță plină de alimente, s-au sfîşiat aşternuturi, s-au rupt piese de mobilier şi fiicele sale au fost terorizate. Josiah a încercat să-şi recupereze vasul, dar i s-a spus că trebuia să aducă şaizeci de lire. Din moment ce toți banii săi erau investiți în garanția pe care trebuia să i-o dea lui Pitman de fiecare dată cînd naviga, nu îşi putea permite să mai dea alte şaizeci de lire. Prietenii săi au strîns banii pentru el, dar povara dovedirii nevinovăției era pe umerii lui Josiah. Pitman a spus că găsise vopsea verde la bord; Josiah a spus că nu fusese niciodată. Au compărut în fața Tribunalului Maritim – format doar dintr-un judecător, fără juraţi – iar vasul i-a fost dat lui Pitman şi ofițerilor săi, din moment ce Josiah nu a putut dovedi că nu avusese vopsea verde la bord.

Alexander uită curînd de propriile probleme cînd îl văzu pe Josiah, un om distrus, pe căi legale, de un englez lacom. Pitman voia un teren al lui Josiah şi nu

obținuse numai terenul, dar şi toate celelalte lucruri care aparțineau familiei Greene.

Alex stătea cu capul aplecat, ca să nu se vadă furia care clocotea în el. Dacă voia să-şi păstreze deghizarea, nu putea lăsa să se vadă cît de mult îl afectau vorbele lor. Le simți privirile ațintite asupra sa, aşteptînd să vadă dacă era cel pe care îl credeau ei. Erau asemeni unor copii care credeau că cineva cu numele de Montgomery putea să le rezolve problemele şi să îndrepte iarăşi lucrurile.

Alex nu mai trebui să-şi arate sentimentele, căci uşa se deschise şi Jessica Taggert intră cu cîteva coşuri pline de stridii.

Jessica se uită la cei prezenți, care rămaseră nemişcați, parcă aşteptînd să izbucnească furtuna, şi îşi dădu seama imediat ce se petrecea.

– Tot vă mai faceți iluzii? întrebă ea rîzînd şi uitîndu-se de la unul la altul. Tot mai credeți că acest Montgomery vă va ajuta? Dumnezeu a creat doar trei Montgomery: Sayer, Adam şi Kit. Acesta nu îşi merită numele. Ține, Eleanor, spuse ea dîndu-i coşurile surorii ei. Se pare că vei avea nevoie de astea, din moment ce se vor perinda atîția oameni pe-aici toată ziua.

Apoi se uită ironic la Alex, deşi el nu îşi ridică privirea din farfurie.

– Se pare că toți vor avea ceva de văzut dacă el e aici.

Alex înălță capul foarte încet şi se uită la ea. Încercă să nu lase să i se citească furia în ochi, dar izbuti numai parțial.

– Bună dimineața, domnișoară Jessica, spuse el încet. Vinzi alea? Nu ai un soț care să te întrețină?

Bărbații de la masa din celălalt capăt al încăperii începură să rîdă pe înfundate. Jessica fiind atît de frumoasă, nu era bărbat care să nu fi avut contact cu ea într-un fel sau altul. Ori o cereau în căsătorie după ce îşi epuizau soția lăsînd-o însărcinată, ori aveau un fiu care îi ceruse mîna, ori un văr – sau bărbații, pur şi simplu, visau să o aibă. Acum, însă, iată un bărbat care insinua că, poate, nu o voia nimeni.

– Pot să-mi port singură de grijă, spuse Jessica. N-am nevoie de un bărbat care să-mi spună ce să fac şi cum.

Alexander îi zîmbi.

– Înțeleg.

O măsură din cap pînă-n picioare. Jess descoperise că nu putea naviga purtînd fuste lungi, aşa că adaptase o uniformă de marinar pentru uzul personal. Purta cizme lungi pe sub pantalonii largi care îi veneau pînă la genunchi, şi o bluză largă şi o vestă descheiată. Numai că mijlocul ei era foarte subțire şi trebuia să îşi strîngă centura foarte mult ca să-i țină pantalonii. Era îmbrăcată asemeni celor mai mulți bărbați din Warbrooke.

– Spune-mi, tot mai vrei să-ți spun cum îl cheamă pe croitorul meu? o întrebă el ironic.

Bărbații izbucniră în rîs cu mai multă poftă decît o cerea gluma. Mulți dintre ei o văzuseră pe Jessica mergînd pe docuri şi legănîndu-şi şoldurile într-un fel care îi făcea să rămînă cu gurile căscate. Chiar şi

îmbrăcată bărbăteşte, ea avea toate formele pe care şi le dorea orice femeie.

Eleanor interveni înainte să se mai facă vreo glumă.

– Mulțumesc pentru stridii. Poate ne aduci nişte cod după-amiază.

Jessica încuviință muteşte, încă furioasă pe Alexander fiindcă îi făcuse pe bărbați să rîdă de ea. Îi aruncă o privire tăioasă, fără să se sinchisească să se uite la bărbații din jur care rîdeau şi se bucurau de umilirea ei, după care se întoarse şi ieşi din casă.

Eleanor luă farfuria lui Alexander, pe jumătate plină de mîncarea pe care nu putuse s-o mănînce, şi îi aruncă o privire rece, fără să spună ceva, însă. În definitiv, era fiul şefului ei. În schimb, se întoarse spre Nicholas, care stătea rezemat de tocul uşii.

– Du asta la cîini. Acum!

Nick deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc şi ochii îi scînteiară.

– Am înțeles, zise el. Eu nu contrazic femeile.

La acele vorbe, izbucniră alte hohote de rîs şi, pentru o clipă, Alex simți că făcea parte dintre locuitorii oraşului, nu ca străinul care fusese nevoit să devină.

Dar rîsetele se opriră o clipă mai tîrziu, cînd Alex se ridică – sau, mai degrabă, încercă să se ridice. Nu era obişnuit cu burta aceea proeminentă şi se agăță de colțul mesei. În aceeaşi clipă, îşi răsuci umărul, forțîndu-şi rana parțial vindecată. Între durere şi faptul că nu ştia ce îl ține locului, îi trebui o clipă ca să se desprindă.

Lui i se păru aproape amuzant, dar celorlalți li se păru jalnic.

Alex le citi mila în priviri. Întorcîndu-se ca să-şi mascheze furia, părăsi încăperea. Era timpul să-l întîlnească pe John Pitman.

Era exact în locul unde se aştepta Alex, în biroul care era al familiei Montgomery de trei generații. Era un bărbat scund şi îndesat, cu capul pe jumătate chel. Alex nu îi vedea fața, fiindcă era aplecat asupra unor dosare împrăştiate pe birou. Înainte ca Pitman să ridice privirea, Alex cercetă încăperea şi văzu că două dintre tablourile străbunilor familiei Montgomery fuseseră date jos de pe pereți şi un dulap care, odată, fusese al mamei sale, era încuiat cu lacăt. Parcă omul acela avea de gînd să rămînă.

– Îhm, făcu Alex dregîndu-şi glasul.

Pitman ridică privirea. Prima impresie a lui Alex fu aceea a unor ochi pătrunzători: două diamante mari, negre şi scînteietoare. Omul acela era în stare de orice, se gîndi Alex, poate bune, poate rele.

John Pitman îl măsură pe Alex din cap pînă-n picioare, părînd să-şi amintească ce auzise despre Alexander Montgomery şi compară cu ceea ce vedea acum.

Alex se gîndi că, dacă voia să-l păcălească pe acel om avea să aibă mult de furcă. Scoase o batistă din mătase albă tivită cu dantelă.

– E atît de cald azi, nu-i aşa? Mă ia cu leşin.

Se îndreptă spre fereastră legănîndu-se şi se rezemă de tocul acesteia, tamponîndu-şi delicat ceafa cu batista.

Pitman se lăsă pe spate în scaunul său şi îl cîntări tăcut.

Alex privi leneş pe fereastră, uitîndu-se la Nicholas, care le dădea de mîncare găinilor în aşa fel încît vîntul lua jumătate din semințe. Eleanor se duse în fugă la el, cu şorțul fluturînd şi urmată de doi dintre membrii cei mai mici ai familiei Taggert.

Alex se uită din nou la Pitman.

– Presupun că eşti cumnatul meu.

Pitman zăbovi o clipă şi apoi răspunse:

– Aşa este.

Alex se îndepărtă de fereastră şi se duse spre un scaun pe care se aşeză cu grijă, încrucişîndu-şi picioarele cum putu mai bine ținînd cont de cît de căptuşite erau.

– Am auzit că furi de la oamenii din Warbrooke, zise el şi aşteptă puțin înainte să se uite la Pitman.

Ochii acestuia îi reflectau sufletul. Alex aproape că îl vedea făcînd calcule.

– Nu fac nimic ilegal, spuse Pitman cu o voce reținută.

Alex luă o scamă imaginară de pe dantela mînecii şi ridică dantela în lumină.

– Ador dantela de calitate, spuse el cu nostalgie în glas şi se uită din nou la Pitman. Îmi închipui că te-ai însurat cu sora mea ca să ai acces la suprafața de teren din port pe care o deține familia Montgomery.

Pitman nu spuse nimic, dar ochii îi licăriră şi duse mîna spre un sertar. Un pistol? se întrebă Alex, dar folosi o voce foarte obosită.

– Poate ar trebui să încercăm să ne înțelegem amîndoi. Vezi tu, niciodată nu mi-am găsit locul în sînul familiei Montgomery, nişte oameni atît de gălăgioşi şi abrutizați. Mie mi-au plăcut cultura, muzica, să stau la masă, nu pe puntea unui vapor care se leagănă şi să aud înjurăturile unor marinari urît mirositori, adăugă el şi se cutremură uşor. Dar tatăl meu a hotărît, citez, "să facă din mine un bărbat" şi m-a trimis departe. Banii pe care mi i-a dat s-au terminat repede, aşa că am fost nevoit să mă întorc.

Alex îi zîmbi lui Pitman, dar acesta nu spuse nimic.

– Dacă aş fi unul din frații mei, cred că aş avea tot dreptul să te dau afară din acest birou, spuse el, după care adăugă arătînd spre dulapul încuiat cu lacăt. Îmi închipui că e plin de hîrtii, poate chiar cîteva acte de proprietate. Şi bănuiesc că ai folosit fondurile familiei Montgomery pentru a achiziționa bunurile pe care le deții, făcînd ca totul să fie legal, astfel.

Ochii lui Pitman erau ca doi cărbuni încinşi şi părea gata să țîşnească în orice clipă.

– Hai să cădem la învoială. Nu-mi doresc să-mi petrec viața în încăperea asta jonglînd cu hîrtii şi nici să fiu pe un vapor, unde oamenii se aşteaptă să fac acte de eroism, aşa cum fac frații mei. Nu te atingi de pămîntul familiei Montgomery – nu vindem pămînt niciodată – şi îmi dai, să zicem, douăzeci şi cinci la sută din profituri, iar eu nu mă amestec în treburile tale.

Pitman rămase cu gura căscată o clipă, privirea devenindu-i prudentă.

– De ce? fu tot ce spuse el.

– De ce nu? De ce aş face ceva pentru cineva din oraşul ăsta? Propria mea soră nici nu mi-a urat bun-venit, doar fiindcă nu mă ridic la înălțimea numelui Montgomery. Şi mi-e mai uşor să te las pe tine să munceşti, în timp ce eu mă aleg cu o parte din profituri.

Pitman începu să se relaxeze şi îşi îndepărtă mîna de sertarul biroului, dar privirea îi rămase prudentă.

– De ce te-ai întors?

Alex rîse.

– Pentru că, dragul meu, ei se aşteaptă să fac ceva în privința ta.

Pitman aproape că zîmbi la rîndul său şi se relaxă şi mai mult.

– Poate că vom putea lucra împreună.

– O, da, cred că vom putea.

Alex începu să-i vorbească lui Pitman într-un mod leneş, care spera să dea impresia că nu e chiar interesat, dar voia să ştie în ce măsură se îndatorase şi, dacă se putea, să afle şi ce avea de gînd. Postul de ofițer vamal îi dădea lui Pitman multă putere. Ținea de integritatea sa dacă abuza de acea putere sau nu.

În timp ce încerca să obțină informații de la Pitman, Alex zări un cap în partea de sus a ferestrei – capul unuia din copiii Taggert, care atîrna în jos. Dispăru aproape în aceeaşi clipă, dar Alex ştiu că micuțul trăsese cu urechea.

– Sînt obosit acum, spuse Alex. Poți să-mi povesteşti mai multe mai tîrziu. Cred c-o să fac o plimbare şi o să trag un pui de somn înainte de masă.

Căscă în dosul batistei, după care se ridică şi ieşi din încăpere, fără să-i mai spună un cuvînt lui Pitman.

– Dacă pun mîna pe ţîncul ăla, îi rup urechile, mormăi Alex.

Nu putea să meargă repede pe coridoarele casei, pentru că, dacă îl vedea cineva, imaginea lui ar fi fost distrusă. Nu era uşor să se prefacă apatic şi, totuşi, să se grăbească. Trebuia să-l prindă pe copil şi să afle ce auzise.

Odată ajuns afară, se opri şi se gîndi unde ar fi putut să fugă un copil care fusese prins făcînd ceea ce nu trebuia. Alex îşi aminti de cîte ori fugise în pădure în copilărie.

Urmînd o veche potecă indiană, intră în pădurea întunecoasă din spatele casei Montgomery. La vreun kilometru distanţă, era o stîncă ce ducea la o mică plajă cu pietre numită Golful lui Farrier. Alex porni într-acolo.

Coborî cu agilitate pe ţărm şi se trezi faţă în faţă cu băiatul pe care îl prinsese trăgînd cu urechea şi cu Jessica.

– Poţi să pleci, Nathaniel, spuse ea cu un aer superior, ţintuindu-l pe Alexander cu o privire plină de ură.

– Dar, Jess, nu ţi-am spus...

– Nathaniel! spuse ea tăioasă şi băiatul porni înapoi.

Alex nu îi adresă niciun cuvînt, pentru că voia să afle cît de mult îi spusese băiatul.

– Acum ştim de ce te-ai întors în Warbrooke. Amărîţii ăia credeau c-o să-i ajuţi. Douăzeci şi cinci la sută ar trebui să-ţi ajungă pentru a-ţi cumpăra dantele.

Alex încercă să-şi ascundă emoţiile. Se părea că băiatul îi spusese tot. Uluitoare memorie avea copilul, pentru a nu mai vorbi de auz. Îi întoarse spatele, ca să nu-i vadă chipul. Trebuia să găsească o cale de a o face să nu vorbească. Dacă acele lucruri ajungeau la urechile oamenilor... Se gîndi la tatăl său, deja invalid: asta l-ar fi ucis.

Se întoarse din nou spre ea, zîmbind.

– Cît vrei ca să-ţi ţii gura?

– Nu mă vînd pe bani.

El o măsură din cap pînă în picioare şi duse batista la nas, ca pentru a scăpa de mirosul de peşte din hainele ei.

– Se vede.

Ea veni spre el. Alex era mai înalt, dar din cauza faptului că stătea aplecat, erau aproape la acelaşi nivel.

– Nu există cuvinte destul de înjositoare pentru a te descrie. Ai fi în stare să iei bani de la un om care îi ruinează pe ceilalţi, doar ca să poţi avea haine de mătase.

Cînd ea se apropie mai mult, Alex uită de tot ce auzise ea şi că voia să nu cumva să repete acele lucruri. Îi vedea doar ochii care scînteiau plini de foc şi pasiune şi sînii, la cîţiva centimetri de pieptul său. Ea îi striga tot felul de lucruri pe care nu i le mai spusese nicio femeie, dar el nu auzea nimic. Cînd ajunse cu buzele foarte aproape de ale lui, ea tăcu brusc şi se dădu înapoi. Alex respiră adînc.

Jessica îl privi clipind repede, de parcă ar fi fost zăpăcită.

Alex îşi reveni şi se uită nostalgic spre mare. Se gîndi să sară în apă ca să se răcorească.

– Cui ai de gînd să spui toate astea? o întrebă el, în cele din urmă, fără să o mai privească.

Era prea conştient de izolarea locului în care se aflau pentru a se încrede prea mult în sine.

– Oamenii din Warbrooke se tem de Pitman, pentru că el îl reprezintă pe rege – ca să nu mai vorbim de Marina engleză. Dar de tine nu se tem. Dacă ar şti ceea ce a auzit Nate azi-dimineaţă, te-ar acoperi de smoală şi fulgi şi te-ar spînzura. N-ai mai avea voie să trăieşti. Vor să dea vina pe cineva pentru ce i s-a-ntîmplat lui Josiah.

– Deci, ce ai de gînd să faci cu informaţiile?

– Tatăl tău ar muri dacă ar şti, zise ea uitîndu-se spre plaja stîncoasă.

Nu departe, era un coş pe jumătate plin cu moluşte, pe care le scosese înainte să apară el.

– Poate îţi pot uşura situaţia, spuse el încercînd să pară nonşalant şi nelăsînd-o să vadă energia şi dorinţa care îl stăpîneau. Dacă le spui altora, chiar şi numai surorii tale, familia ta va suferi. Acum, aveţi un acoperiş deasupra capului şi mîncare pe masă.

Îşi studie unghiile.

– Şi cei mici trăiesc, adăugă el privind-o din nou.

Ceva în sufletul lui se strînse cînd văzu că ea îi credea ameninţările. Nu era nimeni dintre cunoscuţii lui de o viaţă care să se ridice şi să spună "Alexander Montgomery n-ar fi în stare de aşa ceva"?

– N-ai... n-ai face-o.

El o privi doar, fără să se ostenească să-i răspundă.

– L-ai făcut pe Pitman să pară un înger. Cel puțin, ceva din ceea ce face e pentru țară. La tine, e vorba numai de lăcomie.

Se întoarse să plece, dar se răsuci brusc şi îl pălmui. Un nor de pudră zbură din peruca lui.

Alex ştiuse că avea să-l pălmuiască, dar nu o împiedicase. Oricine auzise ceea ce auzise ea în dimineața aceea ar fi avut dreptul să pălmuiască sursa durerii ei. Îşi înfipse degetele în umplutura de pe pulpe. Ar fi vrut să o strîngă în brațe şi să o sărute.

– Mi-e milă de tine, şopti ea. Mi-e milă de noi.

După aceea se întoarse şi porni înapoi spre pădure.

## CAPITOLUL PATRU

– Ben Sampson o să piardă tot, ascultă-mă pe mine, spunea Eleanor.

Ea şi Jessica se aflau în bucătăria familiei Taggert, Jess terminînd de gătit un fel de mîncare, Eleanor curăţînd.

– Se poate, spuse Jessica încet. Dar s-ar putea să aibă şi de cîştigat.

Cu o seară în urmă, ancorase lîngă vasul lui Ben, care tocmai se întorsese din Jamaica. În timp ce ea îl saluta pe Ben, un membru al echipajului scăpase o ladă. Fundul fals era plin cu ceai de contrabandă.

– Trebuie doar să-l ţină douăzeci şi patru de ore, după care îl poate duce la Boston.

– Dacă tu ai văzut lada spărgîndu-se, cîţi au mai făcut-o?

– Nimeni, spuse ea strîngînd cana de lemn pe care o ţinea în mînă. Nici măcar nepreţuitul tău Alexander n-a văzut.

– Ce vrea să însemne asta? Am spus doar că nu mănîncă prea mult pentru un om gras şi e extrem de politicos şi atent. Nu ne dă nici mie, nici altcuiva, de muncă în plus, zise Eleanor tăind capul unui eglefin mare.

– Nu ştii nimic despre el, zise Jess, gîndindu-se la ce auzise Nate.

Dacă Ben era prins şi i se confiscau proprietăţile, Alexander avea de cîştigat.

– Aş vrea ca Adam sau Kit să vină acasă. L-ar da afară pe Pitman.

– Pe cumnatul lor? Un om numit de rege? Fii realistă, Jessica. Ai de gînd să stai acolo toată seara? Eu trebuie să mă-ntorc la familia Montgomery şi tu trebuie să-i duci peştele doamnei Wentworth.

Jess se uită la coşul cu peşte curăţat.

– Femei leneşe, mormăi ea. Domnişoara Abigail se teme că bărbaţilor n-o să le placă mirosul de peşte pe mîinile ei delicate.

Eleanor trînti coşul pe masă.

– N-ar strica să te gîndeşti şi tu mai mult la felul cum miroşi. Du ăsta şi nu începe să te cerţi cu Abigail.

Jessica dădu să spună ceva în apărarea ei, dar Eleanor nu se osteni să asculte şi ieşi din casă. Fără tragere de inimă, Jess luă coşul cu peşte şi porni spre casa cea mare a familiei Wentworth.

Îi dăduse peştele doamnei Wentworth şi se gîndea că o să scape fără să o vadă pe Abigail, dar norocul o părăsi chiar în clipa în care deschise uşa din spate şi ieşi pe verandă.

– Jessica! spuse Abigail. Cît mă bucur să te văd!

Jessica ştia că minte.

– Bună seara. Va fi o noapte senină, nu-i aşa?

Abby se aplecă în faţă conspirativ.

– Ai auzit de domnul Sampson? A adus ceai azi şi n-a trecut prin Anglia. Crezi că domnul Pitman o să afle?

Jessica nici nu putu să vorbească de uimire. Dacă Abigail aflase de ceai, sigur aflase şi Pitman.

– Trebuie să-l avertizez pe Ben, putu să spună ea, în sfîrşit.

Porni spre treptele verandei cu Abby, care nu avea de gînd să rateze spectacolul, cînd aproape că fu doborîtă la pămînt de un bărbat în negru călare pe un cal negru.

Femeile se opriră brusc, Jess ţinînd braţul în faţa lui Abby într-un gest protector.

– Jess, spuse Abby cu răsuflarea tăiată, bărbatul acela purta o mască?

Jessica nu răspunse, ci o rupse la fugă urmînd dîra de praf lăsată de bărbatul mascat. Abigail îşi ridică fustele pînă la genunchi, rugîndu-se ca mama ei sau diaconii de la biserică să nu o vadă, şi se luă după Jessica.

Se opriră în faţa casei lui Ben Sampson. Şase soldaţi englezi îl ameninţau pe Ben cu muschetele.

– Nu ştiu la ce vă referiţi, minţi Ben şi sudoarea, care îi şiroia pe faţă în ciuda aerului rece al serii îl dădu de gol.

– Deschide, în numele lui John Pitman, trimisul regelui, spuse unul din soldaţi, ridicînd muscheta şi mai mult.

– Unde e bărbatul în negru? şopti Abigail.

Jessica ascultă zgomotele oraşului şi ale serii.

– Acolo, şopti ea, arătînd spre spatele casei lui Ben.

Văzu o mişcare şi o trase pe Abby de braţ spre veranda casei de peste drum. Abia ajunseră acolo, că se dezlănţui tot iadul.

Bărbatul mascat călări spre soldaţi, trăgînd o plasă de pescuit după el. Elementul-surpriză era de partea sa, căci soldaţii şi Ben îl priviră cu gurile căscate. Călăreţul mascat aruncă plasa peste patru dintre soldaţi şi pe ceilalţi doi îi ameninţă cu arma. La brîu avea un arsenal întreg de arme. Instinctiv, cei care nu erau prinşi sub plasă aruncară muschetele. Ceilalţi erau încă înarmaţi, dar mîinile lor se luptau cu plasa, în loc să apese pe trăgaci.

– Niciun om din Warbrooke nu are ceai care nu a fost declarat, spuse călăreţul cu un accent ciudat, nu chiar englezesc, dar nici ca al celor ale căror familii se aflau în America de generaţii întregi.

Abigail se uită la Jess şi dădu să spună ceva, însă Jess clătină din cap.

– Întoarceţi-vă la stăpînul vostru şi spuneţi-i că, dacă mai face acuzaţii false, va trebui să-i dea socoteală Cavalerului, spuse călăreţul şi azvîrli capătul greu al plasei spre unul din soldaţi. Du-i înapoi!

Cel care îşi spusese Cavalerul trecu pe lîngă Ben şi soldaţi, copitele calului său tropotind foarte aproape de picioarele lor.

Cînd trecu pe lîngă Abigail şi Jessica, trase de hăţuri brusc şi se uită la ele.

Chiar dacă masca îi acoperea jumătatea de sus a feței şi pălăria era trasă mult în jos, se vedea că e un bărbat frumos. Ochii negri şi pătrunzători îi ardeau sub masca de mătase şi, mai jos, se vedeau nişte buze senzuale şi frumos conturate. Cămaşa neagră de mătase, pantalonii şi cizmele erau strînse pe trupul său musculos.

Abigail oftă adînc şi aproape că leşină sub privirile Cavalerului. Ar fi căzut la pămînt dacă n-ar fi prins-o Jess.

Cavalerul schiță un zîmbet frumos şi Jess trebui să o susțină pe Abby cu şi mai multă putere.

Continuînd să zîmbească, el se aplecă în față şi, cuprinzîndu-i ceafa lui Abby cu o mînă, o sărută îndelung şi senzual.

Deja, soldații şi Ben aproape că uitaseră motivul pentru care apăruse Cavalerul. Le plăcea spiritul său romantic şi, în plus, nu însemna nimic pentru soldați dacă era ceai sau nu în pivnița lui Ben Sampson. În fața lor era un bărbat în negru şi mascat, care umbla prin ținut sărutînd fete frumoase.

Aplaudară cînd el o sărută pe domnişoara Abigail şi îşi ținură respirația cînd se întoarse spre domnişoara Jessica – femeia care bîntuise gîndurile tuturor bărbaților, dar care le rîsese în față tuturor.

Jessica fu uimită cînd văzu expresia din ochii celui care îşi spunea Cavalerul atunci cînd îi dădu drumul lui Abigail. Oare o credea la fel de prostuță ca Abigail, care se îndrăgostea de orice bărbat care îi făcea un compliment?

Cînd Cavalerul se aplecă, de parcă ar fi vrut să o sărute şi pe ea, Jessica se trase în spate, dar nu prea mult, căci încă o mai susținea pe Abby.

– Nu mă atinge, îi spuse ea şuierător.

Nu era pregătită pentru schimbarea expresiei din ochii lui. Parcă o ura.

Acum stătea pe verandă, susținînd-o pe Abigail pe jumătate leşinată şi, în clipa următoare, era trasă de-a curmezişul şeii Cavalerului. Oblîncul o lovi puternic în burtă exact în clipa în care o auzi pe Abigail prăbuşindu-se pe verandă. Mai auzi şi rîsetele soldaților şi al lui Ben. Uşile caselor începură să se deschidă şi oamenii ieşiră să vadă ce se întîmpla.

Văzură un bărbat în negru, cu o mască neagră, pe un cal negru, călărind cu ceva ce semăna cu domnişoara Jessica de-a curmezişul şeii. După el veneau patru soldați acoperiți de o plasă de pescuit de care nu încercau să scape, plasa fiind trasă de alți doi soldați, şi toți rîdeau în hohote. Soldații erau urmați de Ben Sampson, care o susținea pe Abigail Wentworth. Oamenii o văzură pe doamna Sampson şi pe cei doi fii mai mari ai lor scoțînd nişte lăzi din pivniță.

Nimeni nu ştia ce se întîmpla, dar toți începură să rîdă cînd bărbatul mascat o trînti pe Jessica Taggert într-un lighean cu lături lăsat de doamna Coffin afară peste noapte.

Jessica îşi şterse apa de pe față şi se uită la el.

– Te rog să-i ceri scuze doamnei Coffin că i-am stricat lăturile, strigă el peste umăr, după care dădu pinteni calului şi dispăru.

În urechile Jessicăi răsunau rîsetele oamenilor, în timp ce ea se chinuia să iasă din lighean. Încercă să țină capul sus, dar nu îi era uşor. Era sigură că toți locuitorii oraşului Warbrooke erau pe stradă acum şi se uitau la ea.

Ieşi din lighean cît putu de demnă, ştiind că hainele îi erau lipite de trup, ceea ce le dădea tuturor un motiv de rîs în plus.

Nathaniel apăru de nicăieri şi o luă de mînă. Dragul de Nathaniel, se gîndi ea, regretînd dățile cînd amenințase că îl omoară pentru năzdrăvăniile lui.

– Nu mai rîdeți de sora mea, strigă el, dar nimeni nu îl ascultă.

– Du-mă la Eleanor, îngăimă ea.

Nu avea să plîngă. În niciun caz, nu avea să plîngă. Mergea dreaptă, cu bărbia sus, fără să se uite nici în dreapta, nici în stînga.

Nathaniel, din motive personale, nu o duse pe Jessica la Eleanor, ci la Sayer Montgomery.

Jessica, folosindu-şi toată energia în încercarea de a nu plînge, stătea acum şi se uita tîmp la bătrînul care îşi pierduse ambele picioare. Cînd era mică, i se păruse nemaipomenit şi, de cînd fusese rănit, îl mai văzuse doar în treacăt.

Vag, îl auzea pe Nate spunîndu-i bătrînului ce se întîmplase, explicîndu-i de ce era Jessica udă leoarcă şi hainele îi miroseau groaznic şi de ce era umflată la față de plîns reținut.

Sayer făcu ochii mari şi întinse brațele.

– Oi fi eu inutil acum, dar încă mai am umeri pe care să plîngă fetele frumoase.

Jessica nu stătu pe gînduri şi aproape că se prăbuşi pe el, plîngînd în hohote.

– Nu i-am făcut nimic, spuse ea printre sughiţuri. Nu l-am văzut niciodată, de ce să-l las să mă sărute?

– Dar era Cavalerul, spuse Sayer ţinînd-o în braţe.

Nu îl deranja deloc mirosul de peşte al hainelor ei.

– Majoritatea fetelor ar fi reacţionat la fel ca Abigail.

– Abigail e o proastă, spuse ea îndreptîndu-se, dar tot în braţele lui.

– Aşa e, spuse Sayer zîmbind. Dar una foarte drăguţă. Care te face să vrei s-o săruţi.

– Dar eu... adică..., zise Jessica şi începu să plîngă din nou. Băieţii nu mă plac şi eu nu-i plac pe ei.

– Ba te plac. Doar că se tem de tine. Nu ştiu dacă jumătate din ei pot face ceea ce faci tu. Te văd navigînd cu barca aia a ta, ridicînd ancora şi... – făcu o pauză pentru a zîmbi – şi ţinîndu-l pe Nathaniel în frîu şi ştiu că eşti mai bărbat decît ei.

– Bărbat? întrebă ea uimită. Ei cred că sînt bărbat?

El o îmbrăţişă din nou, afundîndu-şi mîinile în părul care îi ajungea pînă la mijloc.

– Departe de aşa ceva. Toţi ştiu că eşti cea mai frumoasă fată pe care au văzut-o vreodată.

– Nu la fel de frumoasă ca Abigail, zise ea privindu-l cu coada ochiului.

– Abigail e frumoasă azi, cînd are 16 ani, dar nu va fi şi mîine. Tu, draga mea, vei fi frumoasă şi cînd vei avea o sută de ani.

– Ei bine, aş vrea să am o sută de ani acum. Cum o să dau ochi cu oamenii mîine?

El îi ridică bărbia cu degetele.

– N-ai făcut nimic greşit. Gîndeşte-te aşa: în timp ce toţi se uitau la tine, soţia lui Ben a reuşit să scoată ceaiul.

– Dar Pitman nu trebuie decît să-l acuze pe Ben.

Chipul pe vremuri frumos al lui Sayer deveni rigid.

– Da, ginerele meu trebuie doar să acuze. Poate că Alexander...

– Alexander! exclamă Jessica îndreptîndu-se brusc. Cum poţi avea doi fii minunaţi şi al treilea să fie aşa de... de...

– Şi eu mă întreb asta, spuse Sayer gînditor, după care se uită la ea. Aş vrea să te gîndeşti la ce-a făcut acest Cavaler pentru Ben. Consideră că ceea ce ţi-a făcut ţie a făcut parte din plan, zise el zîmbind. Şi, data viitoare cînd îl mai vezi, fugi în direcţie opusă.

– Data viitoare! N-ar avea curaj să apară din nou. Pitman îşi va trimite soldaţii să răscolească tot ţinutul după el.

Sayer o îndepărtă de pat.

– Du-te şi spală-te. Serios, Jessica, ar trebui să porţi şi tu rochii din cînd în cînd.

Ea îi zîmbi, simţindu-se mult mai bine.

– Am înţeles, căpitane, spuse ea şi îl sărută pe obraz. Mulţumesc, adăugă apoi şi ieşi din încăpere.

Sayer aşteptă cîteva clipe, după care urlă:

– Nathaniel!

După cîteva secunde, băiatul apăru ţinîndu-l pe micul Samuel de mînă.

– Află tot ce poţi despre acest Cavaler.

– Nu pot să fac nimic. Eleanor m-a pus să am grijă de cel mic. Nu poate nici măcar să se cațere într-un copac, zise el bosumflat.

Sayer se gîndi puţin, încruntîndu-se.

– Caută în sertar şi dă-mi ghemul ăla, inelul de bronz şi cuţitul. Cînd băieţii mei erau mici, iar Lily era tînără şi naviga cu mine, i-am făcut un sac în care să pună copiii şi să-i ţină în spate. Să vedem dacă putem face ceva asemănător pentru Samuel. Crezi că poţi să te cațeri în copac cu un copilaş în spate?

– Aş putea să mă cațăr pînă la stele, zise Nathaniel. Aveţi bomboane mentolate? Îl fac să stea liniştit.

– Află tot ce poţi despre acest Cavaler şi îţi cumpăr un sac de bomboane.

– Lui Sam îi plac, nu mie, spuse Nate, încleştînd maxilarul la fel ca sora lui.

– Şi lui Nathaniel ce-i place? întrebă Sayer apucîndu-se să înfăşoare sfoara pe inelul de bronz.

– Să am barca mea ca să pot pescui şi să vînd peşte.

Sayer zîmbi.

– Bine. Şi o s-o numim *"Cavalerul"*. Ţine de capătul ăsta. Sam, uită-te în cutia aia şi vezi ce găseşti.

Nathaniel şi Sayer îşi zîmbiră.

Jessica îşi şterse lacrimile cu dosul mînecii şi porni prin pădure spre casă.

Se sperie teribil cînd John Pitman apăru deodată dintre copaci. De obicei, era îmbrăcat impecabil, cu niciun nasture descheiat, de parcă ar fi vrut să le arate americanilor cum să se îmbrace. Dar în seara aceea, era răvăşit, fără haină, cu vesta descheiată. Privirea îi era tulbure şi el mirosea a rom.

– Domnişoara Jessica, bolborosi el, cealaltă persoană care l-a refuzat.

Jessica nu fusese niciodată apropiată de ofiţerul vamal şi nu voia să fie nici acum. Îi aruncă un zîmbet vag şi încercă să treacă pe lîngă el. Ultimul lucru pe care îl voia era să fie singură cu acel bărbat beat, care obişnuia să obţină tot ce voia.

– Ah, domnişoară Jessica, spuse el încet, blocîndu-i drumul şi uitîndu-se la şireturile bluzei ei. Te-ai uscat? Ţi-a ieşit din minte amintirea oribilă legată de el?

Ea făcu un pas în spate.

– V-aţi îmbătat din cauza acestui ticălos însetat de glorie, a acestui Cavaler? întrebă ea pe un ton neîncrezător.

El se apropie de ea.

– Nu vezi cît e ceasul? Ce ar căuta un bărbat cu o soţie drăguţă care îl aşteaptă acasă să stea în pădure, cu o sticlă, la ora asta? Vin aici în fiecare seară.

Ajunse aproape să o atingă şi îi strînse în mînă şiretul care îi lega bluza.

– Vin aici şi mă gîndesc la tine, domnişoară Jessica, la Jessica cea ce şolduri ispititoare, la Jessica...

Ea făcu ochii mari şi îl împinse, rupînd-o la fugă. El era atît de beat, încît îi trebuiră cîteva clipe ca să-şi recapete echilibrul, dar Jessica dispăruse deja. Fugi prin pădure, ţinîndu-se departe de orice potecă, pînă cînd ajunse acasă şi trînti uşa. Puse şi scîndura de stejar care zăvora uşa.

Eleanor apăru în cămaşă de noapte şi cu scufia pe cap.

– Unde ai fost? o întrebă ea. Ne-am făcut griji pentru tine.

Cînd Jessica nu răspunse, Eleanor o îmbrăţişă.

– Ai avut o zi grea, nu? Am auzit ce s-a-ntîmplat mai devreme.

Jess nu voia să-şi amintească de Cavaler, de ligheanul cu lături sau cum o atinseseră mîinile lui John Pitman.

– Du-te înapoi în pat, îi spuse ea lui Eleanor. Mă duc să mă spăl şi vin şi eu.

Eleanor dădu din cap somnoroasă şi se duse înapoi în pat.

După o baie cu buretele, timp în care i-a înjurat pe toţi bărbaţii, Jess urcă scara care ducea în pod. Toţi copiii Taggert dormeau într-un pat, cei mai înalţi, cu capetele spre nord şi cei mai scunzi, spre sud. Ea îi înveli mai bine şi sărută capetele mai apropiate.

Nathaniel se ridică într-un cot.

– De ce fugeai?

Băiatului nu-i scăpa niciodată nimic.

– S-ar putea să-ți spun mîine. Culcă-te acum.

Nate se întinse la loc între doi frați ai săi.

– O să-l găsesc pentru tine, Jess. O să-l găsesc pe Cavaler şi o să-l poți spînzura.

Jess zîmbi la acel gînd.

– O să folosesc frînghia de rufe a doamnei Coffin ca ştreang. Acum culcă-te.

Încă mai zîmbea cînd se vîrî în pat lîngă micul Samuel şi Eleanor.

Jessica înfipse lopata în plaja cu pietre, după care luă o moluscă şi o aruncă în coş.

– Nu sînt duşmanii tăi, să ştii.

Ridică privirea şi îl văzu pe Alexander Montgomery, a cărui haină din mătase galbenă strălucea în razele soarelui.

– Ai venit să rîzi şi tu de mine? îl întrebă ea privindu-l cu ostilitate. Azi-dimineață nu v-a fost de-ajuns tuturor? Trebuia să te furişezi şi aici ca să rîzi de mine?

Trase altă moluscă din ascunzătoarea ei, în nisip. Făcuse tot posibilul ca să supraviețuiască în dimineața aceea, dar nu-i fusese uşor. Imediat cum intrase în salonul familiei Montgomery, toți izbucniseră în rîs. Spuneau o groază de bancuri şi domnul Coffin rîdea cel mai tare.

Alexander apăruse în încăpere cu un aer somnoros şi toți se grăbiseră să-i povestească isprăvile acelui erou curajos, Cavalerul. După spusele lor, Cavalerul era foarte înalt (peste 1,80 m), chipeş ("a

făcut-o pe micuța Abigail Wentworth să leşine") şi un spadasin excelent. Jessica ar fi putut să-şi țină gura, desigur, dar nu putuse să nu spună că nici nu scosese sabia din teacă, nici vorbă să-şi fi arătat îndemînarea cu ea. Cu acele cuvinte atrăsese atenția asupra ei. Spuseră că nu aprecia faptul că acel om îşi risca viața ca să-i ajute pe alții.

Jessica îşi luase coşul şi lopata pe care o folosea Eleanor pentru a scoate moluşte şi fugi pe plajă. Acum, Alexander venise să-i tulbure liniştea.

– N-am nevoie să rîzi de mine, spuse ea cu mîinile în şold.

Alex se aşează pe un buştean căzut pe plajă.

– N-am venit ca să rîd. Voiam doar să-ți spun că nu cred că ai meritat ceea ce ai pățit ieri. Cred că acel Cavaler a greşit.

Jessica îl privi furioasă o clipă, după care închise gura şi atacă altă moluscă.

– Ai venit aici, riscînd să-ți murdăreşti hainele tale frumoase, doar ca să-mi spui asta? De ce? Ce vrei de la mine? Douăzeci şi cinci la sută din ce cîştig?

Vocea lui Alex era foarte calmă cînd răspunse.

– Ştiu cum e să rîdă toată lumea de tine pentru ceva care nu e în puterile tale.

Jess se uită la el şi îşi aminti prea bine cum îi făcuse pe toți să rîdă de el cînd sosise în Warbrooke. Roşi şi căută altă moluscă.

– Îmi pare rău pentru asta. Poate că am făcut exces de zel. Dar toți spuneau că unul din băieții Montgomery va veni şi va rezolva totul. Mi s-a părut o idee ridicolă şi, cînd te-am văzut...

Se opri şi se uită la el.

– Iartă-mă că am rîs.

Continuă apoi să caute moluşte, dar cu mai puţină furie.

– Chiar îţi place croitorul meu? o întrebă Alex. L-aş putea ruga să-ţi aducă ceva. Poate ceva albastru ca să fie potrivit cu părul.

Jess dădu să spună ceva tăios, dar cînd îl văzu zîmbind, zîmbi şi ea.

– Cîte moluşte ar trebui să găsesc ca să plătesc pentru o rochie albastră de mătase?

– Te-ar costa mai mult decît nişte moluşte. Te-ar costa prietenia. Nu trebuie decît să nu-i mai faci pe oameni să rîdă de mine şi eu îţi cumpăr rochia.

– Ah, spuse Jessica, simţindu-se vinovată.

Nu se gîndise la felul cum se simţea Alexander cînd toţi rîdeau de el – dar acum cunoştea acel sentiment foarte bine.

– Te rog să nu-mi cumperi o rochie, spuse ea uitîndu-se la lopată.

– Atunci, putem fi prieteni ?

– Cred că da.

Urmă o pauză şi ea văzu că Alexander zîmbea. Nu era un bărbat urît, deşi o mare parte din faţă îi era ascunsă sub peruca imensă şi pudrată. Fără îndoială că servitorul său îi rădea capul în fiecare dimineaţă. Sigur că hainele şi burta lui erau oribile. Pînă şi Abigail, căreia îi plăceau aproape toţi bărbaţii şi, mai ales, burlacii bogaţi, îl ignora pe Alexander.

Alex, cu un zîmbet de mulțumire, își scoase haina de satin şi se întinse pe buştean, aşa încît burta îi semăna cu o bucată de grăsime de balenă ce plutea pe mare.

– Spune-mi ce părere ți-a făcut Cavalerul.

Jessica se gîndi o clipă.

– Îi place gloria. De ce altceva ar călări prin mijlocul oraşului ca să-l vadă toată lumea?

– Poate că tocmai asta era ideea. Poate că voia ca toată atenția să fie asupra lui pentru ca Ben să poată scoate lăzile de ceai. Ai auzit că au plecat, nu? Ben, soția lui şi cei patru copii au plecat în toiul nopții. Nu crezi că acel Cavaler le-a oferit şansa să fugă de Pitman?

– Nu-mi mai pomeni numele ăsta! Tu, care iei bani de la el!

Cînd trecu pe lîngă el, Alex o prinse de încheietură, cuprinzînd-o cu degetele, dar fără să o strîngă.

– Ți-a trecut vreodată prin cap că, dacă iau douăzeci şi cinci la sută din profiturile stimabilului meu cumnat, voi şti cît cîştigă? Şi, în calitate de asociat, pot să mă uit în registre. Aş putea, dacă începe să aibă încredere în mine, să aflu ce alt vas plănuieşte să confişte.

Îi dădu drumul încheieturii.

– Nu, nu m-am gîndit la asta.

Alex duse mîinile sub cap.

– Gîndeşte-te.

Jess puse moluştele în coş şi îl privi cu coada ochiului. Pulpele sale groase întindeau la maxim

pantalonii galbeni din satin şi doi nasturi de pe burtă stăteau să pocnească.

– Nu mai contează. Cavalerul nu va mai avea curaj să apară. Pitman îl caută.

– Şi eşti sigură că Pitman e mai deştept decît el.

Era greu să se gîndească la Cavaler altfel decît cu ură după ceea ce îi făcuse.

– E un fanfaron însetat de glorie şi sper să nu-l mai revăd vreodată.

– Nu ai idee cine e? În definitiv, ai fost foarte aproape de el.

– Absolut nicio idee, dar sînt sigură că l-aş recunoaşte dacă l-aş revedea. Are o gură ce pare capabilă de cruzime. O, nu! exclamă ea uitîndu-se spre mare.

Întinsese una din cele două prețioase plase de pescuit ale ei pe o stîncă, la uscat, şi, acum, unul din numeroşii homari aduşi de flux i-o luase. Ea dădu să o prindă, nu reuşi, şi fugi în apă.

Alex sări de pe buştean în cîteva secunde. Dar se dezmetici imediat. Trebuia să rămînă în rol.

– Jessica, ai de gînd să înoți pînă în China după plasa aia?

Ea se opri cînd ajunse în apa rece pînă la brîu şi se uită cum plasa se îndepărta de țărm.

– Cred că pot s-o prind dacă ajung la stînca aia, spuse ea şi îl măsură pe Alex. Poți să mă ții de picioare ca să mă aplec peste margine?

Alex încuviință, încercînd să nu se uite la bluza ei udă şi lipită de sîni.

– Cred că voi reuşi.

– Sînt foarte grea.

El îşi şterse palmele asudate de pantaloni.

– Hai să încercăm.

Jess se întinse pe iarbă, sprijinindu-se în braţe pentru a se apleca peste marginea stîncii.

Alex stătea în picioare deasupra ei. Pantalonii largi i se lipeau de coapse şi făceau să i se vadă toate formele.

– Alex! spuse ea nerăbdătoare. Ai de gînd să mă ţii sau nu?

– O să te ţin, spuse el încet, după care o apucă de glezne şi o ridică, aşa încît să se poată apleca peste margine.

– Încă puţin, spuse ea, întinzîndu-se după plasă. Gata! Poţi să mă tragi înapoi.

Alex o trase cu grijă, ca să nu se zgîrie de stînci. Le dădu drumul picioarelor abia cînd capul ei era pe pămînt.

Jess stătu nemişcată o clipă, cît examină plasa.

– Fără alte rupturi, mă bucur, zise ea şi se ridică agilă. Alex, eşti cam palid. Cred că am fost prea grea pentru tine. Stai jos şi odihneşte-te.

Alex o ascultă.

– Iau moluştele şi te conduc înapoi. Un bărbat cu... fizicul tău n-ar trebui să se obosească atît.

După aceea, ea coborî pe ţărm şi luă coşul, iar cînd se întoarse, îl găsi pe Alex tot pe stîncă, alb ca varul la faţă şi cu broboane de sudoare pe frunte. Bietul de el, îşi spuse ea, nu e obişnuit să facă efort. Îi oferi braţul.

– Sprijină-te de mine, te ajut eu. O să mergem acasă la tatăl tău şi Eleanor o să-ţi facă un ceai – legal şi scump, adăugă ea zîmbind şi bătîndu-i uşor mîna care era pe braţul ei. Eleanor o să te ajute să-ţi revii.

– Crede că am nouăzeci de ani! îi spuse Alexander lui Nicholas printre dinţi în timp ce peria armăsarul.

Erau pe o bucată de pămînt în largul coastei, o insuliţă stîncoasă bună doar pentru înmulţirea ţînţarilor şi muştelor. Cu optsprezece ani în urmă, un vapor naufragiase pe coasta de sud a insulei în timpul unui viscol puternic şi toţi membrii echipajului muriseră. A doua zi dimineaţă, un om fusese găsit îngheţat în vîrful catargului, cu un felinar în mînă. Oamenii spuneau că, zile întregi, o lumină a fost văzută rătăcind pe insulă, dar cînd s-au făcut cercetări, n-au găsit pe nimeni. Cineva i-a spus Insula Fantomei şi toată lumea se ţinea departe de acel loc. Era perfect pentru a ascunde calul şi lucrurile Cavalerului.

– Stătea în faţa mea cu hainele alea ude şi lipite de corpul ei superb, după care s-a întins pe pămînt, aşa încît dosul ei... scuze, îi spuse el calului, cînd îl perie prea tare. Din ce îşi închipuie că sînt?

– Din vreo 120 kg de grăsime.

– Grăsimea nu mă face mai puţin bărbat, zise Alex, care purta doar o pereche de pantaloni mulaţi pe coapsele sale musculoase.

Soarele îi încălzea şi îi colora pielea spatelui său lat.

– Atunci, poate că peruca e de vină, spuse Nick cu ochi zîmbitori. Sau poate satinul. Sau poate mersul tău leneş sau poate faptul că nu faci nimic toată ziua decît să citeşti şi să mănînci. Sau ar putea fi tonul tău uşor plîngăreţ.

Alex deschise gura pentru a spune ceva, dar o închise la loc şi perie calul cu şi mai multă putere.

– Nu sînt un actor chiar atît de bun. Ar trebui să vadă că eu... că eu...

– Că o doreşti?

– Pe Jessica Taggert? Nici în ruptul capului! De ce aş aştepta ceva de la vreun membru al familiei Taggert? Niciunul n-are niciun pic de creier în afară de Eleanor.

– Dar nu după creierul Jessicăi tînjeai tu, nu-i aşa?

– Ţi-am spus asta doar ca să vezi cît de proastă e. Zicea că l-ar recunoaşte pe Cavaler, că avea o gură ce trăda cruzime, iar eu eram în faţa ei. Hai să nu mai vorbim despre ea. Ai văzut-o pe micuţa Abigail Wentworth cînd am sărutat-o? Aceea e o femeie cu care un bărbat ar vrea să-şi petreacă ceva timp.

– Dacă ar vrea să se plictisească după doi ani de căsătorie, zise Nick căscînd. Ar trebui să găseşti moduri de a o distra. Ce ai face cînd s-ar plictisi de Cavaler? Te-ai costuma în diavol doi ani? Şi apoi?

– Abigail şi-a dat seama ce făcea Cavalerul. Îşi risca viaţa ca să salveze pe altcineva. Jessica n-a văzut asta.

– Poate avea prea multă apă murdară în ochi ca să mai vadă ceva.

Alex se strîmbă.

– I-am cerut scuze pentru asta. Cel puțin, mi-am dat toată silința. N-aş fi căutat o femeie fără minte şi agresivă, ca Jessica, dacă n-aş fi avut un motiv.

– Mi se pare logic. Uită-te la piciorul drept din față, spuse Nick dîndu-i ordine lui Alex într-un fel cum numai un mare duce rus putea să o facă. Poate că Alex ar trebui să o caute pe domnişoara Wentworth şi să o lase în pace pe domnişoara Taggert.

– Bună idee, spuse Alex, începînd din nou să perie calul.

## CAPITOLUL CINCI

Sudoarea îi şiroia lui Alexander pe ceafă, amestecîndu-se cu pudra din perucă, astfel încît se formă o pastă care îi provoca mîncărime. Ar fi vrut tare mult să o scoată şi să se scarpine, dar rămase în aceeaşi poziție leneşă pe canapeaua din salonul lui Abigail Wentworth.

– E înalt şi foarte chipeş, spuse ea privind visătoare pe fereastră şi ochii ei căprui deveniră strălucitori.

– Parcă purta mască, spuse Alex jucîndu-se cu pana de la pălărie.

În dimineața zilei precedente, profitase de ocazie, în timp ce Pitman îşi lua micul dejun, şi cercetase biroul lui. Găsise o scrisoare de la un amiral al Majestății Sale care îi mulțumea lui Pitman pentru confiscarea vasului *"Mermaid"*, al lui Josiah Greene, şi îi spunea că partea lui Pitman din profitul obținut din vînzare avea să sosească odată cu *"Golden Hind"*. În dimineața aceea, Alex aflase că *"Golden Hind"* fusese zărit şi avea să fie în Warbrooke seara.

– Sigur că purta mască, zise Abigail. Dar o femeie se pricepe la lucrurile astea. Era teribil de chipeş.

– Ca nimeni altcineva din Warbrooke? întrebă Alex, privind-o pe deasupra penei.

Trebuia doar să găsească o cale de a se ascunde la bordul vasului, apoi să ia banii de la reprezentantul regelui şi să fugă fără să se verse sînge – mai ales al său.

– Sigur că nimeni din Warbrooke nu e ca el. Trăiesc aici de o viaţă întreagă şi nimeni nu e la fel de graţios ca el, la fel de înalt şi la fel de curajos. El e cel mai...

Alex nu mai ascultă restul. În săptămîna care trecuse de la incident, Abigail se considerase o autoritate în ceea ce îl privea pe Cavaler – iar gura ei mare făcea ca, lui Alex, să-i fie şi mai greu să apară costumat în Cavaler. Lui Pitman nu-i plăcea că pierduse o bătălie în faţa unui bărbat mascat, înfumurat, şi nimeni din oraş nu îndrăznea să-i amintească de pierderea sa, în afară de Abigail, adică. Părea singurul lucru despre care putea să vorbească. Timp de două zile după incident, fu în centrul atenţiei oraşului, din moment ce toţi voiau să audă ce impresie avea în legătură cu acel bărbat. Dar în a patra zi, oamenii începuseră să se gîndească din nou să pună mîncare pe masă şi să cumpere haine. Toţi, în afară de Abigail. Şi acum vorbea tot numai despre Cavaler.

Alex se hotărîse să urmeze sfatul lui Nick şi să-şi petreacă ceva timp cu micuţa şi frumoasa Abigail, dar aceasta nici nu-l remarcase încă. Singurul bărbat la care se gîndea era Cavalerul.

– Crede-mă, ştiu cum arată.

– Jessica Taggert a zis că are o gură care trădează cruzime.

Abigail se ridică şi pieptul îi tresăltă de furie.

– Ce ştie una ca ea? Ai văzut ce părere a avut Cavalerul despre ea, nu? Mereu am crezut că are nevoie de o baie.

Alex deschise gura ca să spună că, poate, Cavalerul fusese furios pentru că vrusese foarte mult să o sărute pe Jessica şi ea îl refuzase. Dar nu îl interesa îndeajuns răspunsul lui Abigail ca să se osteneasă să comenteze. Cel mai mult îşi dorea să meargă pe Insula Fantomei, să se dezbrace şi să se scalde în apa sărată şi rece a mării. Şi trebuia să facă un plan pentru a lua de la Pitman banii obținuți pe căi ilegale.

Se scuză politicos în fața domnişoarei Abigail şi ieşi pe strada principală şi aglomerată a oraşului Warbrooke. Se simțea atras de briza răcoroasă a oceanului şi porni într-acolo. Cîțiva străini de oraş se opriră să se uite la el. În ziua aceea purta un costum din satin albastru, cu vesta brodată cu flori de mătase verde şi galbenă. Nick îşi trimisese servitorii în New Sussex pentru a mai aduce haine de la vărul său, astfel că, acum, Alex avea cîteva costume viu colorate, ca şi patru peruci imense şi nesuferite din care să aleagă.

Primul lucru pe care îl văzu fu vechiul vas al Jessicăi, "*Mary Catherine*", legat la docuri. Warbrooke avea portul cu cea mai adîncă apă de pe coasta Americii şi puteau să se apropie chiar şi vase mai mari.

– Ahoy, Alex! îi strigă Jessica.

Se chinuia să cîrpească nişte frînghii rupte.

– Ai fost la curtat?

Cîţiva marinari din spatele lui rîseră şi îl măsurară pe Alex din cap pînă în picioare.

– Dar tu pe cine ai curtat? îi strigă şi el, făcînd aluzie la hainele ei bărbăteşti.

Fu încîntat cînd îi auzi pe marinari rîzînd şi mai tare înainte să treacă mai departe.

Jessica rîse şi veni spre el.

– Vino la bord, îi strigă ea, dar ai grijă la smoală şi la cuie!

Vasul lui Jess era şi mai dărăpănat văzut de aproape. Era micuţ, doar cu două pînze, dar chiar şi aşa, el se întrebă cum naviga singură. Ancora trebuia să aibă cel puţin o sută de kilograme.

Jos, pe culoar şi în singura cabină, el simţi mirosul tuturor peştilor care fuseseră la bord. Pentru prima oară îşi folosi batista parfumată.

– E prea mult pentru tine? îl întrebă Jessica zîmbind.

El încercă unul din cele două scaune şi se aşeză pe el.

– Cum suporţi asta?

Ceva din lumina din ochii ei dispăru.

– Sînt o Taggert, ai uitat?

– Adevărat. Şi, fără îndoială, asta înseamnă că nu miroşi nimic.

Jessica rîse.

– Poate că e puţin cam greu de suportat. Am nişte rom. Vrei puţin?

– După o după-amiază cu domnişoara Abigail, am nevoie de un butoi întreg.

– Cea mai frumoasă fată din oraş? Iubirea vieții Cavalerului?

Alex gemu.

– Nu-mi pomeni de el. După cîte mi-a spus Abby, sper să nu mai aud de el niciodată.

Jessica turnă rom în două căni.

– Să nu-i spui lui Eleanor, zise ea zîmbind.

Alex luă o înghițitură şi se strîmbă.

– Înțeleg de ce nu te deranjează mirosul. Cîteva înghițituri din astea şi îți cade nasul.

Jess se aşeză, cu un picior sprijinit pe scaun şi cu celălalt proptit în mînerul unui dulap. Era o poziție bărbătească, dar trupul Jessicăi o făcea să pară foarte ne-bărbătească. Sînii îi erau conturați de cămaşa largă, iar pantalonii îi învăluiau coapsele – exact aşa cum îşi imagina Alex că ar fi făcut mîinile lui. Se lăsă pe spate pe scaun.

– Deci, ce are de gînd Pitman? întrebă Jess sorbind din cana cu rom şi lăsînd lichidul să-i pătrundă în oase.

Un moment de relaxare ca acela şi cineva cu care să bea rom era o adevărată plăcere. Nicio femeie nu voia să aibă de-a face cu ea, iar bărbații ori o tratau ca pe o molimă, ori o agresau. Era o rară plăcere să stea cu Alex, pe care ea nu îl interesa fizic, ca şi cum ar fi avut un prieten special.

– Jess, cum am putea să luăm legătura cu acest Cavaler?

– De ce vrei să ştii?

– Am o informaţie care l-ar putea interesa, zise el şi îi povesti despre banii care urmau să sosească pentru Pitman.

În cazul în care Cavalerul apărea cu acea informaţie, care nu ar fi putut fi obţinută decît umblînd prin hîrtiile lui Pitman, Alex se temea că Jessica şi-ar fi dat seama cine o aflase.

– Cred că ai putea să-i spui lui Abigail, zise ea zîmbind maliţios. Sînt sigură că acel Cavaler se furişează în dormitorul ei noaptea.

– Eşti geloasă? o întrebă Alex ridicînd o sprînceană.

– Pe un hoţ? Cavalerul nu e cu nimic mai bun decît un tîlhar la drumul mare. Dacă ar avea curaj, l-ar denunţa pe Pitman.

Şi să fie spînzurat pentru asta, îşi spuse el.

– Deci, n-ai idee cum a aflat Cavalerul că Ben a adus ceai de contrabandă?

– Tot oraşul ştia de Ben şi de ceai. Pînă şi Abigail auzise.

Lăsă cana jos şi se aplecă în faţă. Ochii îi străluceau şi obrajii îi căpătaseră mai multă culoare.

Alex începu să transpire din nou.

– Ce-ar fi să răspîndim vestea asta? Dacă le-am spune cîtorva oameni că "*Golden Hind*" îi va aduce bani lui Pitman din vînzarea vasului lui Josiah? Dacă zvonul ar porni de la docuri, poate că Pitman va crede că a fost lansat de un marinar de pe vaporul Majestăţii Sale.

Alex sorbi din rom şi se gîndi că, poate, nu numai un membru al familiei Taggert avea creier.

Jessica rămase pe punte chiar şi atunci cînd marinarii de pe "*Golden Hind*" îi aruncară cuvinte obscene. Erau pe mare de luni de zile şi imaginea unei femei atît de frumoase pe vasul ancorat lîngă ei era mai mult decît îşi puteau închipui. De obicei, Jess îşi lua măsuri de precauţie şi se ţinea departe de vapoarele nou-sosite, dar cu o seară în urmă făcuse tot posibilul să ajungă lîngă vaporul cel mare. Ochii plini de dorinţă ai marinarilor erau ca nişte şobolani. Jess făcea eforturi să-i ignore.

După vizita lui Alex din dimineaţa precedentă, se despărţiseră şi începuseră să răspîndească zvonul despre banii lui Pitman care erau aduşi de "*Hind*". Nu fusese nevoie de prea mult pentru ca oamenii să se înfurie. Banii erau din vînzarea unui vas care aparţinuse unuia de-al lor, astfel că îşi canalizară furia spre marinarii englezi care abia sosiseră. Deja izbucniseră patru scandaluri şi trei inşi erau pedepsiţi în piaţa oraşului.

După ce răspîndise zvonul, Jessica ieşise din port după crevete. Se apropiase de ţărmul nord-estic, unde văzu vasul "*Golden Hind*" şi toată după-amiaza aruncase plasa – şi aşteptase. Nu ştia sigur ce avea să facă, dar dacă avea să apară Cavalerul şi avea nevoie de ajutor, avea să-l ajute.

De cîteva ori, mintea ei se revoltă la ideea de a-l ajuta pe cel care o umilise atît de public, dar dorinţa de

a se răzbuna pe Pitman o făcu să uite de propria-i furie. Dacă americanii nu începeau să protesteze împotriva englezilor, tirania acestora nu avea să se termine niciodată.

Cala era pe jumătate plină de crevete înainte să sosească "*Golden Hind*" şi Jessica încercase să se comporte nonşalant cînd intrase în port, lîngă vapor. Abia apucase să coboare pînzele cînd Nathaniel şi apăru ca să prindă funia şi să o lege.

Nate prinse funia pe care Jess i-o aruncă peste margine.

– Ai întîrziat. Eleanor m-a pus să te aştept.

Jess nu-i răspunse, ci începu să urmărească activitatea de pe vaporul englez atît cît îi permitea poziția mult mai joasă.

– Gor..., zise Nate văzînd cantitatea de crevete din cală.

– Adu-i şi pe ceilalți şi adunați-i, după care duceți-i la vînzare, zise ea repede.

Nathaniel îi aruncă o privire şireată. Băiatul înțelegea prea multe pentru un copil de vîrsta lui.

– Nu-mi face probleme, du-te! spuse Jess supărată fiindcă nu vedea ce se întîmplă la bordul lui "*Golden Hind*".

Rămase la bordul vasului ei toată noaptea. Cînd Eleanor veni la docuri, Jessica abia dacă îi răspunse la întrebările legate de motivul pentru care nu venise acasă. Dormi foarte puțin şi nu îşi permise luxul de a coborî în cabină, rămînînd pe punte, cu o croşetă alături, în cazul în care vreunul din marinari s-ar fi hotărît să facă ceea ce amenințaseră toți.

În zori se ridică înțepenită şi auzi fornăitul uşor al unui cal în apropiere. Aplecîndu-se peste bord, văzu un cal înşeuat, aşteptînd.

Ea se trezi de-a binelea. Calul avea şi pete cenuşii, dar nimic nu putea ascunde silueta superbă şi tropăitul nervos al animalului. Era calul cavalerului.

Un cap apăru în celălalt capăt al vasului "*Mary Catherine*". Era George Greene, fiul cel mai mare al lui Josiah, un bărbat furios de douăzeci şi şase de ani, care fusese lăsat fără moştenire,

Jessica se întoarse spre el.

– L-ai văzut şi tu, spuse George încet, după care adăugă mai tare: am auzit că ai crevete de vînzare, domnişoară Jessica.

Din ochi îi arăta că erau urmăriți.

– Da, George, aşa e. Îți aduc un sac, spuse Jess coborînd scara.

Luă un sac în care îndesă o frînghie şi urcă scara repede înapoi.

– Ajung? întrebă ea apropiindu-se de George. Ştii ceva?

– Nimic. Tatei îi e frică să spere. Îl vrea pe Pitman mort.

– Mi-ar plăcea să navighez sub ea, se auzi o voce deasupra lor.

– Mai bine pleci, şopti Jess. Poftă bună la crevete, adăugă ea pentru urechile marinarilor.

– Voi sta cu calul lui. S-ar putea să aibă nevoie de mine.

Jess încuviință şi se întoarse.

Deodată, deasupra lor se auziră un strigăt şi nişte zgomote nefamiliare.

– El e! spuse George şi speranţa din glasul său era ceva rezervat, de obicei, pentru a doua venire a lui Iisus.

– Du-te la calul lui, îi porunci Jess. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor.

Urcă cele cîteva trepte pînă pe puntea superioară şi vru să urce în vîrful catargului, dar nu mai apucă.

De pe balustrada vasului "*Golden Hind*", Cavalerul ateriză ţinîndu-se de o frînghie legată de vîrful catargului. Lumina soarelui reflectată de acel bărbat, care ţinea o cutie sub braţul stîng, făcea ca totul în apropiere să stea în loc.

Pentru o clipă, totul păru să înceteze să se mişte. Cavalerul ateriză chiar în faţa Jessicăi.

Privirile li se întîlniră.

– Ai luat banii, spuse ea cu bucurie în ochi.

El o strînse la piept cu un braţ puternic şi îi sărută gura întredeschisă.

Jessica fu prea uimită ca să se poată îndepărta de el, dar rămase pe loc cît o sărută el. Însă, cînd el se desprinse de ea la fel de repede cum o îmbrăţişase, ea nu se mai gîndi la motivul pentru care se aflau acolo. Îşi dădea seama doar de faptul că acel străin îndrăznise să o sărute. Dădu să-i tragă o palmă, dar el o prinse de încheietură şi îi sărută îndrăzneţ palma.

– Bună dimineaţa, domnişoară Jessica, spuse el zîmbind.

În clipa următoare dispăru, îndreptîndu-se spre frînghia aruncată peste balustradă.

Dar nu avea timp de pierdut cu furia. Trebuia să-l ajute pe Cavaler să fugă. Dacă marinarii de la bordul lui "*Golden Hind*" erau uluiți, comandantul vasului nu era. Jess auzi cum se strigau ordine şi, deasupra ei, era agitație, căci patru inşi se pregăteau să urce la bordul vasului ei.

Nu era atît de naivă încît să încerce să-i oprească pe marinarii Majestății Sale, dar poate avea să-i încetinească. Apucă o frînghie strînsă colac de la picioarele ei şi îi aruncă un capăt lui George, care urcase din nou la bord la primele semne de agitație. Cavalerul dispăru peste balustradă.

Patru marinari alergau pe puntea vasului Jessicăi, pe urmele Cavalerului.

George trase de frînghie, Jess agăță capătul ei de balustradă şi toți cei patru soldați se întinseră la pămînt şi, în clipa aceea, auziră tropot de copite pe docuri.

– Prindeți-i! îl auzi ea pe comandant strigînd de pe nava de deasupra lor şi, în clipa următoare, nişte mîini aspre o prinseră.

Bărbații rînjiră cînd îi atinseră uşor sînii şi fesele.

O traseră de pe vasul ei pe ponton şi, apoi, la bordul lui "*Golden Hind*" şi o aruncară în genunchi în fața comandantului englez, cu George alături.

Comandantul, un bărbat scund şi îndesat, de vreo cincizeci de ani, o privi de sus.

– Deci, aşa se îmbracă femeile în colonii? spuse el rînjind. Duceți-i jos!

Jess fu despărțită de George şi azvîrlită într-o încăpere mizerabilă din cală. Pe jos erau vreo cinci

centimetri de apă murdară şi ea era sigură că, altă dată, acolo se depozitau excremente de porc.

După cinci minute, avea impresia că stătea dintotdeauna în acel loc mizerabil şi întunecat. Nu putea să se mişte fără să stîrnească mizeria de pe jos. Nu exista nicio bancă, niciun mod de a scăpa de mizerie.

Stătu în picioare, cu apa pătrunzîndu-i prin pielea cizmelor, şi aşteptă. Nu regreta că îl ajutase pe Cavaler, dar acum se gîndi la consecinţele gestului ei.

După cîteva ore, cînd uşa celulei se deschise, Jessica era pregătită să vadă un călău.

În schimb, pe punte era Alexander, sclipitor în satin galben, razele soarelui reflectîndu-se în ochii ei. Duse mîna la ochi pentru a se feri de lumină.

Nu îl vedea pe Alexander foarte bine, dar îi simţea furia.

– Vino! îi porunci el cu o voce mînioasă.

– Eu..., începu Jess, dar el o împinse spre scîndura care cobora pe ponton.

Jess încercă să ţină capul sus cînd trecu pe lîngă mulţimea adunată de ambele părţi ale docului.

Alex urcă pe capră fără să se uite la Jessica. După ce urcă şi ea spăşită,trase de hăţuri şi porniră.

– De ce eşti aşa furios? strigă ea peste zgomotul făcut de căruţă, dar el nu îi răspunse.

Merseră pe un drum de ţară şi urcară un deal. Ea ştia că e un izvor în apropiere.

– Coboară, îi porunci el cînd se opriră.

– Nu pînă nu-mi spui ce se întîmplă, zise ea.

El ocoli căruța pentru a ajunge în partea ei.

– A trebuit să mituiesc nişte oameni ca să te scap de ştreang, asta e. Te-ai jucat cu Marina engleză cînd l-ai ajutat pe Cavaler. Comandantul avea de gînd să vă folosească pe tine şi pe George ca exemple şi să vă spînzure. Se gîndea că, aşa, o să-l oprească pe Cavaler.

– Ah, spuse ea coborînd. M-am gîndit că vrea să facă asta. De ce am venit aici?

Alex vorbi mai calm acum.

– Eleanor ți-a trimis haine curate, săpun şi prosoape. Miroşi mai rău decît înainte să intri în celula aia, zise el şi duse batista la nas. Şi a mai zis că ar fi bine să nu te faci văzută cîteva zile.

– De ce n-a venit cu tine? întrebă ea luînd lucrurile din partea din spate a căruței.

– Se pare că s-a ciocnit de o găleată cu lături. Cred că i-a spus lui Nick ceva de genul că nu se pricepe să spele nişte rufe şi Nick a fost de altă părere.

Jessica rămase cu gura căscată.

– Tînărul ăla a aruncat cu apă murdară în sora mea?

– Cred că da.

– O să-i spun eu cîteva, zise ea urcînd înapoi în căruță.

Alex o prinse de braț.

– Eleanor i-a spus deja ce crede despre el şi sînt sigur că nu mai vrea să audă altă părere. Acum, problema eşti tu. Ai mare nevoie de o baie.

Jessica îl urmă cam fără chef în sus pe deal, pînă la izvor.

Alex se aşeză cu spatele la ea, în timp ce ea începu să se dezbrace. Jessica nu putea să vadă cum îi şiroia sudoarea pe ceafă sau cît de asudate îi erau palmele.

– Spune-mi ce s-a-ntîmplat, zise el, izbutind să aibă o voce cît de cît normală.

Jessica începu să-i spună cum îşi petrecuse ziua de dinainte adunînd crevete şi urmărind vasul "*Golden Hind*". Doar o parte a minții ei era atentă la ce spunea, cealaltă întrebîndu-se de ce îl trimisese Eleanor pe acel om cu instrucțiuni de a o pune să se spele. În alte împrejurări, i s-ar fi părut de neconceput să se dezbrace în prezența unui bărbat – dar, pentru ea, Alexander Montgomery era atît de departe de a fi bărbat, încît i se părea foarte firesc. Dar dacă, în locul lui, ar fi fost Cavalerul...

– Continuă, o îndemnă el, ştergîndu-şi palmele pe o porțiune de iarbă relativ uscată. Ce s-a întîmplat după ce a apărut Cavalerul?

Jessica îşi săpunea degetele de la picioare.

– Îl urăsc pe omul ăla! Îl urăsc! Eu mi-am riscat viața pentru el şi el şi-a bătut joc de mine din nou.

– Am auzit că te-a sărutat.

– Dacă se poate spune aşa. A încercat. Şi după tot ce-am făcut pentru el. Mă dor mîinile după cît am tras de plase şi el m-a tratat aşa. Ar fi trebuit să-i smulg masca de pe față şi să le arăt tuturor cine e. Merita asta.

– Dar n-ai făcut-o, spuse Alex încet. În schimb, ai aruncat o frînghie şi i-ai împiedicat pe englezi să-l urmărească. Dacă nu erai tu, nu scăpa.

– Şi uite cum m-a răsplătit. Dar te asigur că n-am făcut-o pentru el, ci pentru Josiah Greene.

– Cavalerul i-a dat banii lui Josiah, ai auzit? Şi Josiah a părăsit oraşul imediat.

– Cu George?

– Nu, spuse Alex ezitînd. George va primi mîine douăzeci de bice cu vîrfuri de plumb.

Jess nu respiră o clipă.

– Asta ar putea să-l omoare, şopti ea, după care începu să-şi limpezească repede părul. Alex, trebuie să facem ceva ca să-l ajutăm.

– Ba nu trebuie, cu atît mai puțin tu. Deja ai primit o bilă neagră azi. Indiferent ce faci, Jess, nu-l mai ajuta pe Cavaler.

– Nicio grijă, singurul ajutor pe care îl va primi din partea mea va fi ca să urce treptele spre eşafod.

– Eşti foarte furioasă pe el, nu? Te-ai gîndit vreodată că, poate, te-a sărutat în chip de mulțumire?

– Nu, spuse Jess venind în fața lui şi încheindu-şi şnururile rochiei.

Era veche, dintr-un bumbac verde, decolorat, iar şnururile deveniseră fragile. Rochia fusese a mamei ei şi, apoi, a lui Eleanor.

– Cred că are impresia că e tot ceea ce îşi doreşte o femeie.

Se aşeză în fața lui şi începu să-şi descurce părul cu o perie adusă de Alex.

– Şi nu e ceea ce îţi doreşti tu? Întoarce-te şi lasă-mă pe mine. Dacă o ţii aşa, rămîi fără păr cît ai clipi, spuse Alex şi începu să-i perie părul lung.

– Cu siguranţă că nu, zise ea lăsînd capul pe spate şi plăcîndu-i acea senzaţie.

– N-ai vrea să ai şi tu un cămin şi copiii tăi, Jess?

– Cine să se însoare cu o Taggert? Toţi bărbaţii se tem că trebuie să-l crească pe Nathaniel. Ştii de ce are nevoie oraşul ăsta? spuse ea întorcîndu-se spre el. De Adam. Sau Kit. Da, Kit ar putea s-o facă.

– Fraţii mei? întrebă Alex stupefiat. Ce crezi că ar putea face ei?

– Să ne salveze. Adică, să salveze oraşul. Ei nu i-ar permite lui Pitman să fie şef în casa Montgomery. L-ar da afară în şuturi.

– Şi să rişte să atragă mînia regelui? întrebă el nevenindu-i să creadă.

– Ar găsi ei o soluţie. Cumva, tot ar reuşi să salveze oraşul, s-o elibereze pe sora ta şi să ne scape de Pitman. Mai există şi alţi ofiţeri vamali doar.

Alex se întinse din nou în iarbă şi rupse o margaretă pe care o duse la nas.

– Deci, crezi că fraţii mei ar putea face toate astea?

Se folosea de floare ca să nu se vadă cum strîngea din buze.

– Sînt sigură că Adam sau Kit ar putea. Cînd eram mică obişnuiam să...

– Ce? întrebă el leneş şi ea zîmbi visătoare.

– Obişnuiam să-mi închipui că eram măritată cu Adam. A fost întotdeauna un bărbat atît de chipeş, de

mîndru, de inteligent, şi avea nişte ochi ca de vultur. Nu ştii unde e acum, nu?

– La naiba, spuse el, după care adăugă repede: scuză-mă, m-am înţepat în deget. Ultima oară cînd am auzit de ei, Adam era în drum spre Cathay şi Kit lupta într-un război, undeva.

– Atunci, nu cred că vor primi scrisorile trimise de Marianna.

– Nu, eu sînt singurul care a venit.

– Ah, spuse Jess, dîndu-şi seama deodată cum îl făcea să se simtă.

Nu părea capabil să poată face ceva în privinţa felului său de a fi.

– Alex, te-ai gîndit vreodată să faci puţină mişcare? Poate, dacă m-ai ajuta să ridic plasele cu crevete cîteva zile, ai mai pierde ceva din greutate.

Alexander se cutremură delicat.

– Nu, mulţumesc. Eşti gata să plecăm? S-a făcut cam răcoare aici.

– N-am vorbit despre ce-o să faci în privinţa lui George.

– Nu putem face nimic. George se va vindeca. A trebuit să pun ceva bani în mîinile comandantului ca să nu-l spînzure. Mai bine să piardă un pic de piele de pe spate decît viaţa. Mîine, în timpul biciuirii, vei sta acasă, zise el privind-o pieziş. Poate îl va salva Cavalerul.

Ea pufni ironic.

– Şi pe Cavaler cine îl va salva? E un incompetent. Cu aroganţa lui o să omoare pe cineva.

Poate pe mine, se gîndi Alex.

## CAPITOLUL ŞASE

Alexander privi prudent în jur. Fusese greu să-l scape de bici pe George Greene. Nicholas îl ajutase, postîndu-şi servitorii în spatele mulțimii şi, exact cînd Alex, costumat în Cavaler, era gata să iasă din ascunzătoarea sa, Nick dădu ordin să se tragă. În agitația care s-a creat, Alex a putut să galopeze prin mulțime, să-l tragă pe George în şa, în spatele lui, şi să fugă nevătămat. Îi luase mai mult să scape de soldații englezi, dar ei nu cunoşteau zona, astfel că fusese floare la ureche.

Josiah Greene aştepta la marginea pădurii cu caii şi un bilet pentru un vapor care pornea spre sud.

– Ştiam c-o să vii, spuse el. Ştiam că n-o să-mi laşi băiatul să fie biciuit pentru că te-a salvat.

Alex fu un pic tulburat de faptul că Josiah prevedea atît de uşor gesturile Cavalerului şi locul prin care avea să intre în pădure, pentru că, dacă Josiah ghicea aceste lucruri, data viitoare, putea să-l aştepte o armată. Fără să spună nimic, Cavalerul îi dădu drumul lui George şi se făcu nevăzut printre copaci.

Era uluitor cît de curînd devenise un simbol al speranței pentru acei oameni, se gîndi Alex. Deja

depindeau de Cavaler să-i scape de orice nedreptăți. Toți, cu excepția Jessicăi.

Adam putea să salveze orașul, se gîndi Alex, amintindu-și cuvintele ei. Sau Kit. Te-ai gîndit vreodată să slăbești, Alex? Ar fi vrut să-i arate exact cît cîntărea. Eleanor îl trimisese cu haine curate pentru Jessica și ordin să aibă grijă ca ea să facă baie. Niciuna dintre ele nu părea să aibă idee că el era bărbat. Jessica se dezbrăcase la cîțiva metri de el. Și acel moment cînd el o ținuse de picioare ca să ajungă la plasa aceea blestemată! Crezuse că nu avea să supraviețuiască acelui moment.

Își așeză masca mai bine pe față, avînd grijă să stea strîns. Erau momente cînd ar fi vrut să pună mîna pe Jessica și să-i arate că e bărbat.

– Ooohhh.

Auzi un țipăt pe jumătate leșin, pe jumătate rugăminte și își dădu seama deodată că, fusese atît de cufundat în gînduri, încît nu mai fusese atent.

Opri calul și ascultă nemișcat cum cineva venea în fugă spre el. Trase sabia din teacă și așteptă.

Domnișoara Abigail Wentworth, îmbujorată din cauza efortului, apăru brusc dintre copaci. Se uită la Cavaler, duse o mînă la piept și începu să se prăbușească la pămînt.

Alex descălecă într-o clipă și o prinse înainte să atingă solul.

– Vei folosi asta cu mine? îl întrebă ea arătînd spre sabie. O să-mi tai hainele înainte să-ți faci cheful cu mine?

– Nu, eu...

Nu ştia sigur ce să-i răspundă, dar la vederea pieptului ei care tresălta – ea îşi scosese eşarfa, aşa încît se vedea mult din pielea ei albă – se gîndi la oferta ei.

– Te simți bine?

Ea se aruncă de gîtul lui, apăsîndu-i pieptul cu sînii.

– Sînt sclava ta, prizoniera ta. Fă ce vrei cu mine.

Alex ridică din sprîncene, dar nefiind un bărbat care să-şi pună prea multe întrebări, în clipa următoare o sărută. Ea îi răspunse cu atîta pasiune, încît pînă să-şi dea seama ce face, se lăsa la pămînt cu ea.

Era dornică şi fierbinte – şi fiica unuia din cei mai vechi prieteni ai tatălui său.

– Abby, zise el încercînd să scape din îmbrățişare.

Părul i se desfăcuse şi îl simțea moale pe obraz.

– Abby.

Numele ei îi ieşi de pe buze ca un geamăt.

– Îmi place cînd îmi pronunți numele. Cavalerul meu. Iubirea mea adevărată.

Îşi frecă şoldurile de ale lui, încercînd să-l sărute din nou, dar el se feri.

– Du-te acasă la mama ta, spuse el cu o voce puțin tremurătoare.

De ce trebuia să fie Cavaler în oraşul său natal? Oriunde altundeva ar fi avut-o pe fata aceea dornică fără să stea pe gînduri.

– Du-te acasă, Abby. Te rog, du-te acasă.

Ea se rezemă de un copac, îmbujorată, cu sînii aproape afară.

– Cît de nobil eşti, şopti ea.

– Sau cît de prost, mormăi el uitîndu-se la ea.

Dacă nu pleca de acolo repede, avea să-şi piardă stăpînirea de sine. În timp ce jumătate din minte îi spunea că e un prost, sări în şa.

– Cu bine, domnişoară Abigail, şopti el dînd pinteni calului. Naiba să le ia pe toate femeile! adăugă el încet.

Jessica nu îl considera deloc bărbat, iar Abigail îl credea mai bărbat decît o herghelie de armăsari. Se mişcă în şa, simţindu-se doar pe jumătate bărbatul pe care îl credea Abby. Acum nu voia decît să ajungă pe Insula Fantomei şi se rugă să nu mai întîlnească alte femei.

Jessica se uită la coşul plin cu mure şi se strîmbă. Avea propriul ei vas, cu care navigase pînă în New Sussex, dar în ziua aceea i se dăduse sarcina de a culege mure, ca un copil neascultător.

Şi numai din vina Cavalerului!

Cînd se aflase că George Greene urma să fie biciuit, toţi spuseseră că avea să fie salvat de către Cavaler. Spuseseră că trebuia să-l salveze, de parcă ar fi fost o chestiune de onoare.

De parcă ar fi ştiut ceva despre simţul onoarei al Cavalerului sau altceva legat de el, se gîndi ea. Toţi locuitorii oraşului păreau să-i fi atribuit Cavalerului puteri magice, capacităţi pe care nu le avusese nimeni

altcineva. Se aşteptau ca acel bărbat mascat să îndrepte toate nedreptăţile, să se lupte de unul singur cu legile britanice.

Dar nu toată lumea îl considera bun pe Cavaler. Jess dusese zece kilograme de eglefin la familia Montgomery şi i se spusese că Sayer voia să o vadă. Nu îl mai văzuse din seara cînd Cavalerul o aruncase în ligheanul cu lături şi ea plînsese în braţele lui. Zîmbise cînd intrase în camera lui Sayer, dar nu şi cînd a plecat.

Sayer îi ceruse să nu apară în oraş a doua zi. Îi stătuse pe limbă să-l întrebe ce drept avea el să-i ceară aşa ceva, dar nu o făcuse. De-a lungul anilor, familia Montgomery fusese bună cu ai ei şi, în plus, nu putea fi nepoliticoasă cu un bătrîn invalid, care voia ca ea să fie în siguranţă. Şovăitoare, ea fu de acord să stea în pădure toată ziua. Sayer nu o lăsa nici la docuri sau în apropierea vasului ei.

Aşa că, acum, iat-o făcînd treaba celor mici, numai din cauza acelui bărbat care îşi spunea Cavalerul.

Aproape de locul cu mure, era o porţiune cu muşchi, care părea foarte plăcută. Eleanor merita ca sora ei să se întoarcă mai tîrziu şi să-i dea motiv de îngrijorare. Zîmbind oarecum încîntată, se întinse pe patul de muşchi şi adormi în cîteva minute. Din păcate, începu să-l viseze pe bărbatul mascat care îi dădea viaţa peste cap. Retrăia momentul cînd el o umilise şi cînd o sărutase atunci cînd ea îl ajutase să fugă.

– Jessica! Jessica, te simți bine?

Jess se trezi cu greu, agățîndu-se de nişte brațe puternice, care o țineau.

– Visam, spuse ea. El...

Se opri brusc, fiindcă cel care o ținea era chiar cel care îi crea toate necazurile: Cavalerul.

– Tu! îngăimă ea. Tu!

Fără să stea pe gînduri, îi trase un pumn în maxilar.

– Nesuferită mică! zise el împingînd-o la pămînt.

Rochia uzată se desfăcu în față, lăsînd să se vadă un pic de material alb de la gît pînă la mijloc. Pielea trandafirie i se vedea pe dedesubt.

Jessica simți cum îi plesnise rochia şi văzu privirea din ochii din dosul măştii.

– Dacă mă atingi, o să...

– Simte-te răsplătită, zise el furios, ținînd-o țintuită la pămînt, în timp ce o sărută.

Jessica îi simți buzele pentru a doua oară şi începu să se zbată. Mai bine murea decît să-l lase pe acel bărbat să o ia cu forța. Îl lovi cu picioarele, o dată nimerind în fluierul piciorului. Îi simți durerea, dar el nu îşi dezlipi buzele de ale ei.

Îşi puse piciorul peste ale ei ca să nu se mai mişte. Jess încercă să iasă de sub el. Trase capul într-o parte ca să scape de sărutul lui chinuitor.

Cavalerul îi țintui mîinile deasupra capului cu o singură mînă şi îi trase bărbia cu cealaltă, pentru a-i aduce din nou gura sub a sa. Pentru a o ține nemişcată, se aşeză cu tot trupul pe ea.

O clipă, Jessica stătu neclintită. Simțea lucruri pe care nu le mai simțise niciodată. Oare acela era motivul care le făcea pe femeile proaspăt măritate să chicotească? Aceea era senzația care le făcea pe fetele logodite să să aibă ochii sclipitori?

Cavalerul îşi desprinse buzele de ale ei, dar fețele le rămaseră apropiate. Era seară şi lumina stelelor făceau ca fața lui să fie mai întunecată şi ochii, mai strălucitori ca oricînd.

– Jessica, spuse el cu puțină mirare în glas.

Ea clipi de cîteva ori şi, deodată, cu o mişcare violentă, îl împinse la o parte şi se ridică.

Cavalerul o privi zîmbind.

– Ei bine, Jessica, în ciuda faptului că te dai drept bărbat, eşti totuşi, femeie.

Jess luă cîteva mure din coş şi se pregăti să le arunce spre el.

Ca o felină, el sări în picioare şi o apucă de mînă. Îi strînse pumnul pînă cînd zeama murelor se prelinse printre degetele ei. Uitîndu-se în ochii ei, linse sucul care i se scurgea printre degete. Fără să ştie de ce, vederea limbii lui făcu inima Jessicăi să bată puțin mai tare.

El îi trase uşor mîna la spate şi se apropie pînă cînd trupurile li se atinseră.

– Cred că mi-au scăpat cîteva mure, şopti el şi se aplecă pentru a-i săruta pieptul, care tresălta de emoție.

Apoi se uită la ea.

Jessica îl privi cu ochii mari de uimire, fără să înțeleagă deloc ce simțea. Nu putea să se mişte şi stătea încremenită, lăsîndu-l pe acel bărbat să o atingă.

– Cu bine, dulcea mea Jessica. Sînt sigur că o să ne mai întîlnim.

Cînd el încălecă, ea rămase pe loc, cu brațele pe lîngă trup, cu fusta pătată de murele stoarse, privindu-l.

El duse degetele la buze.

Zîmbetul acela sigur şi încrezut al lui o făcu să-şi revină din stupoare. Luă alte mure şi le azvîrli spre capul lui. Dar el se îndepărtase deja şi nu se mai auzea decît ecoul rîsului său.

– Îl urăsc! Îl urăsc! Îl urăsc! spuse ea bătînd din picior şi înşfăcînd cele două coşuri cu fructe de pădure pe care le culesese. Îl urăsc cu tot sufletul meu!

După aceea porni spre oraş, dar, dintr-un impuls, se uită spre patul de muşchi unde stătuse cu Cavalerul. Fără să se gîndească, rupse o floare galbenă şi o vîrî în corsajul rupt al rochiei.

– Trebuie să aranjez asta, murmură ea netezindu-şi rochia. Îl urăsc, sincer, repetă ea, de parcă n-ar fi crezut de prima oară, după care porni spre casă.

– Iarăşi pedepseşti calul? întrebă Nicholas venind în spatele lui Alexander. Asta ar putea fi numai din cauza Jessicăi.

Alex continuă să perie calul cu furie, făcînd să-i lucească pielea. Absent, alunga muştele care îi căutau pielea asudată.

– Am auzit că nici tu nu te-ai descurcat prea bine. Ai frecat podeaua în bucătărie?

Nick mormăi în chip de răspuns şi se aşează pe cel mai uscat petec de pămînt din preajmă.

– Femeia asta se va trezi folosită ca mop odată.

– Ştiu ce vrei să spui. Jessica o să fie sfîrşitul meu. Acum e rece ca gheaţa şi, în clipa următoare, mă frige.

– Eleanor a vrut să curăţ şemineul. I-am zis că eu pun lucruri în şemineu, nu le scot.

– Sigur, Jessica şi-a riscat viaţa ca să-l ajute pe Cavaler. Dacă nu era ea îl prindeau. Şi el să se poarte cu atîta lipsă de respect! N-a fost corect.

Nick îşi frecă bărbia.

– Întotdeauna mi s-a spus că am o ţinută de membru al unei familii regale. Multe femei mi-au spus că ar şti că sînt vărul ţarului chiar dacă aş fi dezbrăcat. Sau, poate, mai ales atunci. De ce această Eleanor Taggert nu ştie că fac parte din familia regală rusă? Cum îndrăzneşte să mă trateze ca pe o slugă?

Alex începu să perie coama calului.

– E foarte curajoasă. Ştiai că toată lumea din oraş rîdea de ea fiindcă a fost aruncată în închisoare? George Greene era un erou, Cavalerul era un erou, dar Jessica Taggert a fost o prostuţă.

– Eleanor trebuie să fie oarbă. Are cei mai albaştri şi mai limpezi ochi, dar degeaba.

– Rîd de ea din cauza hainelor ei, a vasului ei vechi şi a copiilor ălora, dar face şi ea ce poate. Micuţa Molly mi-a zis că Jess are doar pantalonii ăia pe care-i

poartă şi rochia aia urîtă şi verde, zise Alex şi se opri din periat. Şi Cavalerul i-a rupt-o.

– Eleanor a zis..., spuse Nick, dar se opri brusc. Parcă tu erai Cavalerul. Tu i-ai sfîşiat rochia?

Alex se încruntă.

– Cred că da. N-am vrut, a fost numai vina lui Abigail. "Fă ce vrei cu mine", o imită el. Apoi, am văzut-o pe Jessica întinsă pe pămînt. Dormea, dar la început am crezut că era rănită şi Cavalerul – adică, eu – am apucat-o de braţ şi ea m-a lovit...

– Rochia ei era sfîşiată. Înţeleg. I-ai rupt-o de tot?

– Sigur că nu! Nici chiar Cavalerul nu i-ar face rău unei femei virtuoase.

– Trebuia să-ţi foloseşti sabia. Femeilor le place asta. Odată i-am tăiat rochia unei ţigănci, strat cu strat, în timp ce dansa. Şi, mai tîrziu...

Alex aruncă peria şi se duse spre Nick.

– Ea nu e aşa! E curajoasă, generoasă, inteligentă şi...

– Dar Cavalerul a profitat de ea. Poate ar trebui să-l provoci la duel, zise Nick în glumă.

Alex se opri lîngă Nick, abia reţinîndu-şi furia, şi începu să-şi dea seama de absurditatea vorbelor sale. Se întoarse la calul său.

– Poate că sînt Cavalerul, dar sînt şi Alexander.

– Ah, ce dilemă, dacă o femeie iubeşte bărbatul în sine sau pe cel care crede ea că este. Sau poate e împărţită între inteligenţa bărbatului şi sărutările lui. Ce crezi că va alege?

Alexander nu îi răspunse prietenului său, deoarece, în clipa aceea, nu ştia ce ar fi vrut să aleagă ea.

Rîse cînd se gîndi la acest lucru.

– Ce-mi pasă ce face Jessica Taggert? Mă bucur că l-a ajutat pe Cavaler. Pe mine, adică. E drăguță şi atrăgătoare, dar la fel sînt jumătate din femeile necăsătorite din lume. Tata m-a informat aseară că ar fi timpul să mă însor şi să fac un copil, doi. Zice că nu vrea să moară fără să aibă nepoți. Cred că stă prea mult cu Nathaniel.

– Nu pomeni numele acelui băiat în fața mea! spuse Nick. Totr timpul e cu Eleanor. Ieri, am...

Se opri brusc şi zîmbi amintindu-şi ceva ce ar fi vrut să țină pentru sine.

– N-aş avea atîtea probleme dacă n-ar fi el în preajmă, adăugă apoi şi înălță capul. De ce nu te însori cu Jessica?

– Cine? Cavalerul sau Alexander, pe care ea îl consideră gras şi leneş? Cavalerul s-ar însura cu ea în timp ce ar fugi de soldații englezi, iar Alex n-ar putea să se decidă ce haină să poarte. Mă îndoiesc că l-ar vrea pe vreunul dintre ei.

– Ah, zise Nick.

– Ce vrea să însemne asta?

– Atît, "ah", nici mai mult, nici mai puțin.

Alex mai perie o dată calul.

– Mîine, Alexander Montgomery va merge în pețit. Mai sînt şi alte femei în oraş, în afara domnişoarei Jessica. Femei drăguțe şi docile, care judecă un

bărbat după suflet. Poate că nu arăt aşa bine cînd sînt aşa căptuşit şi cu perucă, dar există un bărbat sub toate astea. Jessica îşi va da seama de asta cînd va vedea că alte femei vor fi interesate.

– Ai mai multă încredere în femei decît mine.

– Am încredere doar în Jessica. Ea are mai multă minte decît multe altele.

– La fel şi sora ei. De cele mai multe ori...

– Uneori, Jessica poate fi o proastă. De ce nu-şi dă seama că eu sînt...

Şi cei doi continuară să se plîngă astfel.

Eleanor încerca să pregătească cina pe aceeaşi masă unde Jessica îşi făcea socotelile.

– Vrei să fii mai atentă? se răsti ea cînd Eleanor stropi o prețioasă hîrtie cu aluat. Nu cred că bătrînului Clymer îi va plăcea să aibă hîrtiile pătate.

– N-o să-i pese ce e pe hîrtii. Nu vrea decît o scuză ca să te vadă. Se preface că s-a lovit la mînă. Ieri l-am văzut folosind toporul.

– Oricare ar fi motivul, ne prinde bine pielea de la tăbăcăria lui. Copiii au nevoie de încălțări pentru iarnă.

Eleanor continua să amestece aluatul în castronul mare din lemn.

– Jess, l-ai văzut pe Alexander în ultima vreme?

– Nu în ultima săptămînă, spuse ea făcînd adunări în minte.

– Nu v-ați certat, nu?

Jess se uită la sora ei de parcă aceasta şi-ar fi pierdut mințile.

– Ce spui? Pentru ce ne-am certa?

Eleanor turnă aluatul într-o formă de lîngă micul şemineu.

– Ştiu şi eu? O vreme mi s-a părut că sînteţi buni prieteni şi, acum, nu vă mai vedeţi deloc. Nu rîzi iar de el, nu?

Jess strînse din dinţi.

– Nu, n-am rîs de el. Nu l-am apostrofat cu degetul. Şi nici n-am sărit de după colţ strigînd la el "bau". Ar trebui să ştii de ce nu l-am văzut nici pe el, nici pe altcineva, spuse ea privind-o furioasă peste masă.

După ce Jessica fusese luată prizonieră fiindcă îl ajutase pe Cavaler să fugă şi Alex reuşise să o elibereze, Sayer Montgomery îi ţinuse o predică aspră, în timp ce Eleanor plîngea în batistele curate ale şefului ei. Fusese destul de rău că Jessica fusese exilată în pădure în ziua în care George Greene urma să fie biciuit, dar cînd se întorsese cu rochia sfîşiată şi o vînătaie pe gît, Eleanor fusese aproape isterică. Jess minţise în legătură cu rochia, dar Eleanor nu o crezuse şi Jess roşise cînd se pomenise de Cavaler.

Acum, la o săptămînă după acel incident, Jess era în continuare mai mult sau mai puţin pedepsită. Nu fusese nici pe vas, nici în oraş. În schimb, trebuia să aibă grijă de toţi cei şapte copii. Ca şi cum toate acestea n-ar fi fost de-ajuns pentru a o face să înnebunească, bătrînul Clymer o rugase să-i facă socotelile în schimbul cîtorva bucăţi de piele.

Astfel că, timp de o săptămînă, Jess înregistrase vînzări (Clymer nu mai pusese la punct registrele de doi ani), trăsese un copil de lîngă foc, adunase o coloană de cifre, împiedicase doi copii să se omoare între ei, adunase din nou coloana de cifre, strigase la Nathaniel să nu-şi mai chinuie sora şi să se ducă să adune moluşte, adunase din nou cifrele, îi trăsese o palmă lui Sam pentru că trăgea pisica de coadă, apoi... Şi aşa, la nesfîrşit, timp de şapte zile.

Şi, acum, Eleanor o întreba dacă nu cumva îl supărase pe Alexander.

– N-am supărat pe nimeni. Am fost o tînără perfectă. Am făcut lumînări, am spălat rufe, am spălat feţe şi funduri. Am...

– Şi l-ai evitat pe ofiţerul vamal. Ştii că te bănuieşte, Jessica. Numai domnul Montgomery...

– Da, ştiu, spuse Jess oftînd. Îi sînt foarte recunoscătoare. Chiar mă bucur pentru tot ce-a făcut şi îmi pare foarte rău că am fost aşa o proastă şi l-am ajutat pe Cavaler.

Îi surprinse privirea surorii ei.

– Se aude ceva?

– Peste tot sînt afişe cu recompensa. Domnul Pitman vrea neapărat să pună mîna pe acest Cavaler al tău.

– Nu-i al meu! spuse Jessica. Nu-i deloc al meu! S-a întîmplat să fiu în locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

Eleanor deschise gura să spună ceva, dar se opri cînd auzi o bătaie în uşă. Îi trebuiră cîteva clipe ca să

treacă printre copiii care dăduseră buzna la uşă şi, cînd o deschise, îl văzu pe Alexander în prag, strălucitor în mătase roz. Peruca îi era prinsă lejer la ceafă cu o fundă din satin roz. În mînă ţinea un coş din lemn. Bătu un copil pe cap salutînd-o pe Eleanor, după care se uită la mîna cu care atinsese copilul.

Eleanor îi dădu o cîrpă umedă.

– Bună seara, Alexander. Ce vînt te aduce pe aici?

– Aş putea vorbi cu Jessica? întrebă el oarecum timid. Afară. Mă gîndeam să mergem pînă la moară.

– Sam! Termină! Nu ştiu, trebuie să lucrez la registrele astea, spuse Jess. E ceva important?

– Va veni, spuse Eleanor împingîndu-l pe Alex afară şi luîndu-i cîrpa din mînă. Jessica, zise ea apoi cu severitate, ia pelerina mea şi du-te cu el.

– E prea periculos să ies din casă, dar cînd apare un Montgomery, deodată sînt în siguranţă. Cine o să mă apere de păsările colibri care o să-i năpădească haina?

– Jessica..., o apostrofă Eleanor. Du-te! A peţit fete toată săptămîna.

Jess făcu ochii mari.

– Şi crezi că eu sînt următoarea? Doamne, Nathaniel, adu-mi o găleată cu vopsea, stăpînul Alex a ieşit la vînătoare.

Eleanor rămase, însă, neclintită, uitîndu-se furioasă la sora ei.

– Bine, mă duc. Nate, dacă mă auzi strigînd, să vii după mine.

– Şi păsările colibri? întrebă Molly.

Eleanor o împinse afară pe Jess, care purta costumul ei de marinar, fără să-i dea pelerina.

– Să fii drăguță cu el, îi şopti înainte să închidă uşa.

– Bună, Alexander, ai avut treabă? îl întrebă ea zîmbindu-i cînd porniră la drum.

S-ar fi bucurat să-l vadă, dacă n-ar fi vrut atît de mult să-i termine socotelile lui Clymer.

– Am auzit că l-ai văzut pe domnul Clymer săptămîna asta, spuse Alex strîngînd un coş de lemn sprijinit pe burta sa proeminentă.

– Mai mult decît am vrut. Zice că s-a lovit la mînă şi nu poate să-şi facă socotelile. Găseşte un motiv să mă viziteze de patru ori pe zi.

– Te-a cerut în căsătorie? o întrebă Alex.

– Cam la fiecare douăsprezece minute. Ultima oară cînd a făcut-o, Sam a făcut pipi pe piciorul lui. Pe fața bătrînului Clymer nu s-a clintit niciun muşchi, stătea acolo şi aştepta răspunsul meu.

– Şi care a fost?

– "Nu, mulțumesc, domnule Clymer, dar ați fost foarte amabil că m-ați întrebat." Aşa cum îi răspund de ani de zile.

– De ce nu te măriți cu el? E bogat şi v-ar putea oferi ție, lui Eleanor şi copiilor un cămin plăcut, haine frumoase, toate lucrurile pe care şi le doresc femeile.

– Nu toate femeile. După ce au murit părinții noştri, eu şi Eleanor am jurat că ne vom căsători doar dacă vom vrea şi că vom aştepta bărbații potriviți. Nu ne vom mulțumi cu oricine.

– Şi Clymer e oricine?

Ea se opri şi se uită la el.

– Alex, despre ce e vorba? Şi ce ai în cutia aia? Eleanor zice că ai fost în peţit toată săptămîna. S-a întîmplat ceva?

– Putem să ne aşezăm? Mă strîng pantofii, spuse el sincer şi se aşeză pe o piatră pe marginea drumului. De fapt, am venit să-ţi cer sfatul. Tatăl meu vrea să mă însor.

Îi urmărea chipul pentru a vedea cea mai mică emoţie.

– Şi? întrebă Jess aşezîndu-se pe iarbă lîngă el, cu un firicel în gură. Sînt o groază de femei pe-aici. Niciuna nu-i pe placul tău?

– Cîteva. Cynthia Coffin e foarte drăguţă.

– Sigur. Şi face o pîine excelentă. Tatăl tău ar plăcea-o. Ai cerut-o? îl întrebă ea fără să vadă expresia de dezgust de pe chipul lui.

– Încă n-am cerut pe nimeni. Caut doar. Soţii Coffin ar fi încîntaţi să mă aibă ca ginere.

– Domnul Coffin ar fi încîntat să pună mîna pe terenul de la docuri al tatălui tău. Probabil că te crede şi incompetent, nu doar...

Se opri şi îl măsură din cap pînă-n picioare.

– Haina e nouă?

Chipul lui se lumină, deşi privirea îi era rece.

– Îţi place?

– Alex, de ce nu...

– Şi Ellen Makepeace m-a invitat la masă, spuse el întrerupînd-o.

– Ellen e vicleană. În locul tău, nu m-aş însura cu ea.

Alex strînse din dinți.

– Cathryn Wheatbury nu a părut deloc interesată.

Jess căscă.

– Pentru că e îndrăgostită de Ethan Ledbetter. Dar multe femei sînt îndrăgostite de el. Ethan o să-ți facă ceva greutăți. Tu ai banii şi numele familiei Montgomery, dar Ethan are...

Zîmbi.

– Ce are Ethan?

– Înfățişare, farmec, inteligență. E un adevărat gentleman. Ultima oară cînd a fost la bordul lui "*Mary Catherine*", am...

– La bordul lui "*Mary Catherine*"! Ce căutai singură cu el? o întrebă Alex.

Jessica se ridică în capul oaselor şi îl privi surprinsă.

– Nu-mi comanda şi tu acum. Îmi ajung tatăl tău şi sora mea. Ethan a venit să cumpere nişte eglefini. Şi a venit cu mama lui. Ethan a cărat peştii.

Alex se relaxă.

– Mă mir că a putut să-i ridice.

– Cu brațele alea? spuse Jess zîmbind visătoare. Ar putea să care şi partea din spate a unei balene. Ştii, Alex, spuse ea stînd mai dreaptă, de cîteva ori m-am gîndit că, poate, Ethan e Cavalerul. Au cam aceeaşi statură, sînt înalți, puternici, amîndoi sînt chipeşi, şi mă îndoiesc că Ethan se teme de ceva. Anul trecut...

Alex se ridicase în capul oaselor pe piatră, cu spatele rigid asemeni lamei unei săbii.

– De unde ştii cum arată Cavalerul? Ultima oară cînd te-am văzut, ziceai că-l urăşti.

– Aşa e, dar asta nu înseamnă că sînt oarbă. Ethan are forța să se balanseze pe o frînghie, aşa cum a făcut Cavalerul.

– La fel au jumătate din marinarii din port. Oricare din ei ar putea fi acest Cavaler despre care se pare că ai o părere atît de bună.

– Despre care...

Se uită la el în lumina slabă.

– Alex, eşti cumva gelos?

– Pe Cavaler? îngăimă el.

– Nu, pe Ethan. Multe fete din oraş îl urmăresc pe Ethan oriunde merge. Trebuie să înțelegi că, atunci cînd curtezi o femeie, s-ar putea să rivalizezi cu Ethan şi, ei bine, Ethan nu... adică e...

Încerca să aibă tact, dar era greu. Se uită clar la burta şi la peruca lui.

Pentru o clipă, Alex o privi furios, după care se uită în jos.

– Aş vrea să-ți spun ceva, Jessica, ceva ce n-am spus nimănui din Warbrooke, nici măcare tatălui meu... Numai servitorul meu, Nicholas, ştie. Vezi tu, după ce vaporul pe care eram a naufragiat în largul coastei Italiei, am avut febră foarte mare. Aproape că era să mor.

O privi printre gene.

– Ca urmare a bolii, unii din muşchii mei au fost afectaţi, zise el atingîndu-şi burta. Din cauza febrei, nu pot să slăbesc. Nu-mi pot controla muşchii, au fost prea slăbiţi.

Jess nu putu să vorbească o clipă. Se simţi extrem de vinovată pentru toate dăţile cînd rîsese de el.

– Şi părul? întrebă ea.

– Părul? Ah, da, am pierdut şi părul. Perucile îmi acoperă chelia.

– Alex, şopti ea, îmi pare foarte rău. N-am ştiut. Cred că boala ţi-a slăbit şi puterile. De aceea nu poţi să călăreşti, să munceşti sau chiar să mergi prea bine.

– Da, zise el.

– Dar hainele, spuse ea. Poate dacă ai purta...

– Sînt singurele lucruri care mi-au rămas, spuse el. Dacă-mi iei hainele, nu mai rămîne decît un fost marinar gras, chel şi cu muşchii slăbiţi.

– Aşa cred... Alex, îmi pare aşa de rău. Dacă ar şti femeile alea proaste!

– Femeile?

– Cele cu care încerci să te însori. Dacă ar şti, sigur pe una n-ar deranja-o să fie mai degrabă infirmieră decît soţie. Cu Nelba Mason ai încercat?

– Nelba Mason! exclamă el. Face ca broaştele rîioase să pară frumoase. are şi o gură sub nasul ăla?

– Da, una mică, dar fără buze. Alex, tatăl ei are două sute de hectare de teren arabil. Bine, las-o pe Nelba. Sigur vreuna din fete e atrasă de banii tăi.

– Nu în comparaţie cu braţele lui Ethan, mormăi el.

– Ai dreptate. Dar, sigur, trebuie să te vrea cineva.

– Poftim, spuse el brusc. Ăsta e pentru tine.

Jess luă coşul de lemn şi, cînd îl deschise, văzu o rochie albastră din bumbac.

– A fost a mamei, spuse Alex. N-a purtat-o aproape deloc.

– Dar nu pot s-o primesc.

– Sora mea s-a măritat cu Pitman şi l-a făcut să aibă putere în oraş. Pitman e motivul pentru care a apărut Cavalerul şi el ţi-a sfîşiat rochia. Mi-a spus Eleanor. Aşa că îţi datorez o rochie.

– Dar, Alex...

El îi acoperi mîna cu a sa.

– Te rog s-o primeşti, Jess. Şi am adus portocale pentru copii. Sînt în coş, sub rochie.

– Portocale? şopti Jess şi îşi aminti ceva ce se întîmplase cînd era mică.

Întotdeauna i se păruse că Adam Montgomery era cel mai fascinant bărbat. Chiar şi cînd era un băieţandru înalt, cu picioare lungi, obişnuia să se ţină după el. Odată, cînd alerga în urma lui pe docuri, căzuse şi îşi julise genunchiul. Habar nu avea că Adam ştia măcar cum o cheamă, cu atît mai puţin că ea se ţinea după el. Dar el se întorsese, o ridicase, îi examinase genunchiul, după care zîmbise şi spusese: "O să merg mai încet." În seara aceea, el îl trimisese pe Alex să-i aducă un nepreţuit ananas, doar pentru ea.

– Jess? întrebă Alex. Te simţi bine?

Ea îl privi zîmbind.

– S-ar putea să fii demn de a fi un Montgomery, pînă la urmă.

– S-ar putea? întrebă el făcînd ochii mari. Înțeleg, în comparație cu unul din iluştrii mei frați.

– Uite ce e, Alex, începu ea văzînd că izbutise să-l înfurie din nou. Voi accepta rochia şi portocalele. Îți mulțumesc pentru ele.

– Ne întoarcem? întrebă el rigid.

Jessica nu vrusese să-i rănească sentimentele şi, pentru a se revanşa, îl luă de braț.

El îi zîmbi şi îi acoperi mîna pentru o clipă.

– Nicio grijă, Alex, vei găsi pe cineva. O să vezi. O să vorbesc cu Eleanor şi o să vedem pe cine putem găsi. Sînt sigură că, între bucata de port a tatălui tău şi casa aceea mare, o să găsim o tînără drăguță căreia îi plac bărbații graşi şi chei. S-ar putea să fie nevoie să căutăm în sud, deoarece nu avem şanse cu cele care i-au cunoscut pe Adam şi Kit. Dar vom găsi pe cineva. Nu-ți face griji.

Îi zîmbi în întuneric, dar el era cu capul întors şi nu mai spuse nicio vorbă pînă acasă. Îi dădu coşul lui Jess şi, politicos, dar rece, i se păru lui Jess, îşi luă rămas bun.

A doua zi, Eleanor insistă ca Jessica să stea din nou în casă. Încă se mai vorbea despre Cavaler şi se făceau prea multe speculații cu privire la identitatea lui. Numele Jessicăi se pomenea frecvent. Eleanor nu îi spuse că numele ei era însoțit adesea de rîsete. Frumoasa fată devenise o sursă de amuzament.

Seara, Jessica ardea de nerăbdare să iasă. Îşi tot imagina cum putrezea fundul vasului ei sau cum

soldații englezi primeau ordin să îl confişte. Eleanor spunea că flata vasul, că numai şobolanii păreau să-l vrea.

Jessica ieşi din casă pentru a vărsa un vas cu apă murdară şi, pentru o clipă, stătu la marginea pădurii, respirînd aerul răcoros al serii.

Deodată, un braț îi cuprinse mijlocul şi o mînă îi acoperi gura.

– Nu mişca şi nu scoate niciun sunet.

Ar fi recunoscut acel accent oriunde. Scutură din cap şi încercă să scape de mîna lui.

– O să dau mîna la o parte dacă nu țipi. Îi aduci pe englezi imediat dacă țipi.

Jessicăi nu-i plăcea să fie de acord cu şantajul lui, dar mîna lui mare nu o lăsa să respire. Aşa că încuviință.

El dădu mîna la o parte şi ea trase aer în piept. Dintr-o mişcare, el o întoarse, aşa încît fu lipită cu spatele de un copac, țintuindu-i trupul cu un picior şi, cu un braț, ținîndu-i capul lipit de pom. Cealaltă mînă a lui era liberă să exploreze.

– Ce vrei? întrebă ea privindu-i ochii în dosul măştii. De ce ai venit aici? Ce au mai făcut englezii?

– Am venit doar ca să te văd, spuse Cavalerul, mişcîndu-se aşa încît trupul său îl atingea pe al ei.

Mîna sa liberă era pe mijlocul ei, mîngîindu-i coastele.

– Te urmăresc, Jessie. Te văd. Mă gîndesc la tine.

– Eu nu mă gîndesc la tine, zise ea încercînd să scape de el, dar era ținută prea strîns.

El se aplecă şi îi sărută gîtul chiar sub ureche.

– Nu te gîndeşti niciodată la mine? Nu-ți aminteşti de locul cu mure?

– Nu, minți ea avînd senzația că se contopeşte cu pomul cînd îi simți buzele fierbinți pe tot gîtul.

El îi cuprinse ceafa cu mîna şi, cu degetul mare, o atinse sub bărbie, după care porni cu degetele în jos şi le strecură pe sub eşarfa care îi acoperea decolteul rochiei.

– Asta e o rochie în locul celei pe care am rupt-o eu? întrebă el atingîndu-i uşor partea de sus a sînilor.

– Da, spuse ea cu o voce răguşită cînd mîna lui îi masa ceafa.

– De unde o ai?

– De la Alexander, şopti ea şi buzele lui îi coborau pe trup.

Cavalerul înălță capul şi o privi.

– V-am văzut pe amîndoi în întuneric. Ce ți-e acel om?

– Prieten.

– Ia-mă pe după gît, Jessica, îi porunci el cu un glas scăzut.

Ea era prea vlăguită ca să nu-l asculte. Ridică brațele şi îl cuprinse după gît, iar el o trase mai aproape, nemaifiind nevoie să o țintuiască de copac. Ea îi simți trupul lipit de al său, atît de cald şi de tare. Răsuflarea ei deveni mai agitată.

– Eşti a mea, Jessica, şopti Cavalerul. Eşti a mea.

Ea simți mătasea măştii lui cum îi mîngîia pielea deasupra buzelor. Voia ca el să o sărute, voia ca

buzele lui să le atingă pe ale ei, dar el îi refuza acest lucru.

– Nu sînt a niciunui bărbat, izbuti ea să îngaime.

El o prinse de păr din nou, îi trase capul pe spate şi o sărută cu pasiune.

Jessica îi răspunse în ciuda intenţiilor ei. Acel bărbat nu avea niciun drept să o atingă, niciun drept să spună că era a lui, dar cînd buzele lui le atinseră pe ale ei, ea nu se mai gîndi ce era bine şi ce nu. Braţele ei îi înconjurară gîtul şi, cînd el o trase mai aproape, ea îi răspunse la fel, vrînd să fie cît mai aproape de el.

– Jessie, şopti el, trăgîndu-i capul pe umărul lui pînă cînd ea nu putu să mai respire. Nu suport să te văd cu alţi bărbaţi.

– Cine eşti? şopti ea. Spune-mi. O să-ţi păstrez secretul.

– Nu, scumpa mea, nu-ţi voi pune viaţa în pericol.

Ea încercă să se desprindă din îmbrăţişare, dar el nu se clinti.

– Nu poţi să apari mereu în viaţa mea, să mă ridiculizezi, să mă ţintuieşti de copaci, să-mi sfîşii rochiile în iarbă şi să te aştepţi să... să... Nu ştiu ce aştepţi de la mine. Nu ştiu cine eşti şi nici nu vreau să ştiu. Aş vrea să pleci şi să nu te mai întorci. Englezii or să te prindă şi or să te spînzure pe loc.

– Ţi-ar păsa?

Mîinile ei se încleştară pe trupul lui, iar obrazul îi era lipit de cămaşa lui de mătase, aşa încît bătăile inimii lui îi răsunau în urechi.

– De ce mi-ar păsa? minţi ea. Nici măcar nu ştiu cine eşti. Alege altă femeie căreia să-i acorzi atenţie.

El îi ridică bărbia cu degetul.

– Chiar vorbeşti serios? Am venit în seara asta doar ca să te văd. Ştiu că stai ascunsă fiindcă m-ai ajutat şi voiam să-ţi mulţumesc.

– M-ai umilit în faţa tuturor, făcîndu-i să rîdă de mine.

Gura lui, cu buze frumos conturate, schiţă un zîmbet slab.

– Un sărut e o umilinţă? întrebă el şi îi atinse buzele uşor cu buzele lui. Un sărut nu e o răsplată?

Cu dinţii îi prinse jucăuş buza de jos, plimbîndu-şi vîrful limbii peste ea.

– Nu m-am putut abţine să nu te sărut în ziua aceea, în ciuda pericolului. Dacă nu m-aş fi oprit să te sărut, n-aş fi avut nevoie de ajutorul tău.

– Atunci, eşti un prost. Să rişti să fii spînzurat doar ca să săruţi o fată...

O sărută de patru ori. Acele sărutări scurte erau, într-un fel, mai intime decît unul lung.

– Depinde de fată.

– Jessica! o auziră pe Eleanor strigînd.

Fără să vrea, Jess se agăţă de el, dar fiindcă se uita spre casă, nu îl văzu zîmbind.

– Trebuie să pleci.

El îi cuprinse faţa în mîini.

– Promite-mi că nu te vei amesteca în ce voi face. Nu suport să văd cum te prind. Să nu-ţi rişti viaţa pentru mine. Dacă e să atîrn în ştreang, vreau să atîrn singur.

Mîinile ei îi atinseră gîtul. Îi simți încordarea şi bănui că se gîndea că ea avea să încerce să-i scoată masca, dar ea nu voia decît să-i atingă gîtul, atît de cald şi de viu. Nu suporta ideea unei frînghii în jurul acelui gît.

– Jessica, strigă Eleanor din nou, de data aceasta mai aproape.

– Du-te, şopti Jess. Pleacă înainte să te vadă cineva.

El îi zîmbi din nou, o sărută scurt şi plecă. Jessica rămase pe loc o clipă, lipsindu-i căldura lui. Mintea îi spunea că ar fi trebuit să se bucure că plecase, dar trupul ei îl dorea mult. Îşi îndreptă şalul vîrît în rochie şi tocmai îşi prindea părul la loc cînd apăru Eleanor.

– Unde ai fost? o întrebă ea.

– Aici, spuse Jess visătoare. Nu departe.

Toată seara, Jessica fu doar pe jumătate cu familia ei. Cum putea un bărbat pe care nici nu-l cunoştea să însemne atît de mult pentru ea? Cum putea ea să însemne ceva pentru el? Dar Cavalerul vorbea ca şi cum ar fi ținut la ea.

Ea sigur nu ținea la el. Doar fiindcă era mult mai curajos decît o sută de bărbați la un loc, pentru că îşi risca viața pentru a-i ajuta pe alții, pentru că o săruta pînă cînd nu mai putea să respire, pentru că o alesese pe ea dintre toate femeile din Warbrooke – nu, acela nu era un motiv să se gîndească prea mult la el.

– Jessica, spuse Eleanor cu severitate, dacă n-ai de gînd să mănînci napii ăia dă-i cuiva care îi mănîncă.

– Da, murmură ea. Îi mănînc.

Dar nu mîncă şi Nathaniel le dădu farfuria ei lui Molly şi lui Sarah. Jess nici nu observă.

## CAPITOLUL ŞAPTE

– O să vii cu mine, spuse soldatul englez uitîndu-se la Jessica.

– Dar n-a făcut nimic, protestă Eleanor, de fustele căreia se agățau trei copii. Pur şi simplu, a stat pe margine şi a privit.

– Asta va hotărî trimisul Majestății Sale, John Pitman.

– E în regulă, Eleanor, spuse Jessica, hotărîtă să nu i se simtă tremurul din glas.

Pitman trebuia doar să o acuze şi era ca şi condamnată. Le aruncă o privire de încurajare rudelor sale şi îi urmă pe cei patru soldați trimişi după ea.

Nathaniel mergea pe lîngă ea.

– O să te apăr, Jess, spuse Nate, ai cărui ochi de copil păreau foarte maturi.

Ea îi zîmbi slab şi îşi ținu capul sus.

Soldații o duseră la casa familiei Montgomery, dar nu intrară pe uşa care dădea în salon, ci pe una laterală, pe unde nu intrase niciodată. Aceasta dădea într-un birou care aparținuse ani de zile bărbaților Montgomery. Adesea îl văzuse pe Adam acolo, stînd lîngă tatăl său, învățînd cum să se ocupe de afacerile familiei.

John Pitman stătea la biroul pe care îl folosiseră generații întregi de Montgomery.

Unul din soldați o împinse pe Jessica, astfel încît ea se trînti pe scaunul din fața biroului.

– Domnişoară Jessica, spuse Pitman după ce le făcu semn soldaților să plece şi ei rămaseră singuri. Mi s-a spus că îl cunoşti pe acest tîlhar care îşi spune Cavalerul.

– Nu ştiu nimic despre el. Nici cine e, nici unde locuieşte, absolut nimic.

– Totuşi, te-a sărutat.

Jessica se foi pe scaun. Îşi amintea prea bine seara cînd îl întîlnise pe Pitman în pădure. Îi spusese că nu dormea cu soția lui şi încercase să o sărute.

– Mulți bărbați încearcă să mă sărute, spuse ea încet şi privindu-l în ochi. Nu eu cer atîta atenție.

El coborî pleoapele puțin, arătînd că îşi amintea la ce se referea ea, după care se uită la rochia ei.

Jessica îşi dădu seama deodată că acel om nu îi dăduse niciodată atenție pînă cînd nu o remarcase Cavalerul.

– Nu ştiu nimic despre Cavaler, repetă ea, de data aceasta, mai tare.

Pitman se ridică şi ocoli biroul, venind spre ea.

– Nu ştiu dacă te cred sau nu. L-ai salvat ultima oară cînd a apărut.

– Doar i-am aruncat o frînghie lui George Greene. De unde să ştiu că soldații englezi sînt atît de neîndemînatici?

El o privi îndelung.

– Da, aşa mi s-a dat de înţeles.

Jessica se întrebă dacă Alex îl plătise pe cumnatul său ca să o elibereze.

Pitman se apropie mai mult de ea şi îi puse o mînă pe umăr.

– Nu mi-am dat seama pînă de curînd cît de drăguţă eşti, domnişoară Jessica.

– Pînă cînd Cavalerul v-a atras atenţia asupra mea?

El îşi retrase mîna.

– Ai o limbă ascuţită. Poate prea ascuţită. Dacă mai continui să-l ajuţi pe acest bandit...

– Ce veţi face? Mă veţi pedepsi pe mine, pentru că nu-l puteţi prinde pe el? spuse ea şi imediat îşi dori să nu fi vorbit.

El dădu să spună ceva, dar uşa se deschise brusc.

– Ce înseamnă asta? întrebă Alexander izbind uşa de perete şi peruca îi flutură în spate. Am auzit că arestezi femei.

Pitman se întoarse la birou cu o expresie plictisită pe chip.

– Nu le-am arestat, doar am cerut să fie aduse aici pentru a le pune întrebări.

– Nu permit aşa ceva, spuse Alex a cărui voce devenea tot mai puternică. Pricepi? Nu permit ! Vino, Jessica, zise el şi îi întinse mîna ca şi cum ar fi fost un copil.

Jessica îi dădu mîna, fără să se uite la Pitman, şi ieşi cu Alex.

– Cu cine a mai vorbit?

Alex nu-i răspunse, ci o trase după el pe coridoarele casei.

– Alex, unde mergem? Cu cine a mai vorbit?

În sfîrşit, Alex deschise o uşă, o trase înăuntru şi închise uşa în urma lor, răsuflînd uşurat.

– Alex, spuse ea din nou.

Era o încăpere mare cu mobilier acoperit de muselină pentru a-l proteja de praf.

Alex se aşează pe un scaun şi un nor de praf şi pudră din peruca lui se ridică în jur. Dezveli un sertar de unde scoase un evantai brodat care se potrivea perfect cu vesta sa verde din satin.

– Bine, Jess, spune-mi tot.

– Nu sînt multe de spus. Voia să ştie dacă ştiu ceva despre Cavaler.

– Şi nu ştii, desigur.

Doar sărutările lui, se gîndi ea.

– Ştii? insistă el.

– Nu ştiu nimic ce l-ar putea face pe Pitman să-l execute. Ar trebui să mă duc acasă să-i spun lui Eleanor că sînt bine.

– Eleanor ştie. L-am trimis pe Nate. Ce ştii despre Cavaler? Stai jos şi nu te mai foi.

Jessica dădu la o parte o bucată de muselină şi se aşează pe un scaun cu tapiserie roz.

– Nu ştiu cine e sau cum să iau legătura cu el. Nu ştiu nimic despre el.

Doar senzaţia pe care mi-o dau mîinile lui pe trup, se gîndi ea, dar nu avea să-i spună lui Alex sau altcuiva.

– L-ai revăzut? o întrebă Alex încet, dar cu intensitate în privire.

– Eu... Alex, de ce mă interoghezi şi tu?

– Ți-am spus, mă simt răspunzător pentru tine. Nu vreau ca acest Cavaler să fie în preajma ta. N-am încredere în el. E prea fanfaron.

– E de treabă, izbucni ea. Cel puțin, el încearcă să ajute. Toți ceilalți din oraş au stat cu mîinile în sîn şi n-au făcut nimic cînd i s-a furat vasul lui Josiah.

– Credeam că-l consideri pe Cavaler un laş, prea fricos ca să facă ceva fără să se ascundă în spatele măştii.

– Ar fi împuşcat dacă ar protesta pe față, spuse ea şi vru să schimbe subiectul. Asta nu e fotografia mamei tale?

Alex păru să vrea să-i mai pună întrebări, însă îşi mai făcu vînt cu evantaiul o vreme şi se ridică.

– Asta a fost camera mamei. Voiam să-ți arăt ceva.

Se duse la un cufăr mare de lîngă perete şi îl deschise. Înăuntru, strînse cu grijă, erau multe rochii.

– Astea au fost ale mamei şi acum stau aici degeaba. Mă gîndeam că, poate, le vreți tu şi Eleanor.

Instinctiv, ea se depărtă de el.

– Pomană pentru familia Taggert? Dacă am acceptat o rochie de la tine nu înseamnă că le voi accepta şi pe astea. Nu vreau mila ta, Alexander Montgomery. Întotdeauna ne-ai considerat nişte amărîți.

– Nu, Jess, n-am vrut...

– Ce se petrece aici?

Amîndoi se întoarseră şi o văzură pe Marianna Montgomery Pitman în pragul uşii. Era o privelişte formidabilă. Statura înaltă şi cu umeri laţi caracteristică familiei Montgomery era grozavă pentru bărbaţi, dar lăsa de dorit la o femeie. Marianna avea cam un metru optzeci, umeri laţi, pieptul mare şi mijlocul subţire – un corp pe care l-ar fi invidiat orice bărbat. Mai avea şi o personalitate care era o combinaţie între un taifun şi un nou-născut. Nu ştiai niciodată dacă Marianna avea să fie autoritară sau să ţi se cuibărească în braţe.

– Alexander, te-am întrebat ceva.

Părea să fie ziua în care Marianna era vijelioasă, iar Alex începea să se facă mic în faţa surorii sale. Jess înaintă spre ea.

– Am fost adusă aici pentru a fi interogată... de către soţul tău şi Alexander a fost drăguţ şi m-a adus aici ca să-mi arate lucrurile frumoase ale mamei voastre. Noi tocmai plecam.

– Ah, spuse Marianna şi se aşeză înfrîntă. Soţul meu. Am dat-o în bară cu asta. Cînd m-am măritat cu el nu ştiam că o să fie aşa. Nu vreau să sufere nimeni din cauza mea. I-am chemat pe Adam şi Kit, dar cred că n-au primit scrisorile mele. Sînt sigură că ar veni dacă ar putea.

Jess o bătu pe umăr. Marianna o făcea să se simtă mică şi uşoară.

– Vor veni cînd vor putea. Pînă atunci, îl avem pe Cavaler.

– Da, spuse Marianna. Ne-a ajutat, dar John vrea să-l omoare.

– Marianna, dacă auzi ceva ce ar trebui să afle Cavalerul, spune-mi, zise Jess, fiindcă s-ar putea să-l găsesc. Aş putea să...

Alex, de care aproape că uitase, o apucă de cot şi o împinse afară din încăpere.

– O voi face, strigă Marianna. O să-ţi spun, Jess.

– Dintre toate lucrurile prosteşti, acesta e cel mai tare, spuse Alex imediat cum ieşiră din casă. E măritată cu Pitman, îţi dai seama? Dacă-i spune ce ai zis? Dacă Pitman crede că poţi să iei legătura cu Cavalerul? Chiar poţi? De ce nu mi-ai spus?

– Alex, mă doare braţul. Pentru cineva care are muşchii slăbiţi, strîngi foarte tare, spuse ea frecîndu-şi braţul. Cred că Marianna îl urăşte pe Pitman mai mult ca oricine şi nu sînt sigură că pot lua legătura cu Cavalerul, dar s-ar putea... s-ar putea să-l revăd. Putem să mergem la izvor? Mi-e sete.

El o prinse de braţ din nou, dar cu mai puţină forţă.

– Cînd l-ai revăzut?

– Aseară. Nu ştiu de ce îţi spun asta.

– Ce voia?

– A fost o vizită de curtoazie.

– De curtoazie? întrebă el oprindu-se lîngă izvor.

Jess luă apă în mîini şi bău, după care se descălţă şi intră cu picioarele în apa rece.

– Da, de curtoazie. Alex, nu ţi-e cald cu hainele alea? Nu e nimeni aici, scoate-ţi peruca. Nu mă deranjează să văd un cap chel.

– Dar ai prefera să vezi părul negru al Cavalerului, nu-i aşa?

Ea îşi ridică fusta pînă la genunchi.

– Ce-i cu tine azi? Iarăşi ţi s-a refuzat o cerere în căsătorie? Întîi, ţi-e milă de mine şi, apoi, strigi.

– Lasă fusta jos. Poate nu ţi se pare că arăt ca un bărbat, dar sînt.

– Ah, spuse ea zîmbind şi netezindu-şi fusta. Prea mult timp pe mare. Mai bine te însurăm. Ai încercat cu Sally Bledman? Locuieşte la vreo 15 km la sud de...

– Ştiu unde locuieşte Sally Bledman. Dacă ai terminat, te duc acasă. N-am încredere că nu dai de necazuri.

Ea se ridică şi dădu să treacă pe lîngă el, amuzată de atitudinea lui. Cînd ajunseră la drum, ea îl văzu pe Ethan Ledbetter apropiindu-se, cu cîte un sac de douăzeci şi cinci de kilograme de grîu pe fiecare umăr. Inima ei începu să bată mai repede. Oare el era Cavalerul? El să fi fost bărbatul care o ţinea în braţe seara?

– Stai puţin, îi spuse ea lui Alex aranjîndu-şi părul şi şalul.

Era acelaşi şal pe care îi plăcea Cavalerului să-l dea la o parte, se gîndi ea şi mîna începu să-i tremure.

– Bună dimineaţa, spuse ea cînd trecu Ethan.

Acesta încetini pasul şi îi zîmbi, oarecum uimit de atenţia pe care i-o acorda. Fu cît pe ce să scape un sac.

– Bună dimineaţa, domnişoară Jessica, spuse el mergînd puţin cu spatele pînă cînd se împiedică de o piatră şi fu gata să cadă.

Privi în urma ei pînă cînd nu o mai văzu.

Alex o apucă din nou de braț.

– Absolut ruşinos. Ar trebui să fii închisă undeva.

– Cine te-a rugat să-mi fii tată? întrebă ea.

– Tată? Tată! zise el şi o smuci de braț atît de tare încît ea aproape că se dezechilibră. Du-te singură acasă şi, dacă dai de vreo belea, sper să te salveze Cavalerul tău.

– Şi eu sper, strigă ea în urma lui privindu-l cum se îndepărta legănîndu-se. Şi eu sper.

– Jessica! spuse Eleanor pentru a patra oară. Mă asculți măcar?

– Ascultă ce se întîmplă afară, spuse Nathaniel.

Acele cuvinte o scoaseră pe Jessica din letargie. Se întoarse şi îi aruncă o privire furioasă lui Nathaniel, dar băiatul o ignoră.

– Ce înseamnă asta, Jessica? De două zile te porți ciudat, de parcă ai fi cu mintea în altă parte.

– Încerc să termin registrele astea şi să nu dau de necazuri. Exact ce ar trebui să fac, spuse ea şi se uită la Nathaniel, care o privea ca un adult, de parcă ar fi ştiut la ce se gîndea.

De două zile nu mai ieşise din casă şi făcuse acest lucru de bunăvoie. Din ziua în care Pitman o interogase, îl simțise pe Cavaler în preajmă. Erau nopți cînd stătea în pat ştiind că el era aproape. Ba chiar auzise un fluierat uşor afară şi ştiuse că el era, dar refuzase să se ducă.

Eleanor îi spuse că nu se mai vorbea atît de mult despre Cavaler. Se bănuia că Pitman îl speriase şi

Cavalerul se întorsese de unde venise. Eleanor zicea că oamenii începuseră să creadă că era un marinar şi vaporul său ridicase ancora.

Jessica nu răspunse nimic, deoarece ştia prea bine că el era tot în Warbrooke. Voia să nege că se simțea atrasă de el, aşa că îi ignora prezența în pădurea din spatele casei. Nu ieşea niciodată fără unul sau mai mulți copii lîngă ea, sperînd că el nu avea să se arate în fața acestora. Nu avea idee cum de ştia Nathaniel că el o aştepta afară, dar renunțase de mult să-l înțeleagă pe Nate.

– Jessica, du apa asta murdară afară, te rog, spuse Eleanor. O să-ți facă bine să iei puțin aer.

Jessica se uită pe geam şi văzu cerul negru şi stelele.

– Nu, mulțumesc, trimite unul din copii.

– Trebuie să merg la toaletă şi mi-e frică de întuneric, spuse Sarah.

– Jess, du-te cu ea, zise Eleanor aruncîndu-i surorii ei o privire amenințătoare. Ce-i cu tine?

– Nimic. Te duc eu, Sarah, spuse Jess fără chef. Mai vrea cineva să meargă?

Pe ceilalți copii îi interesa mai mult ceva ce desena Nate în cenuşa din cămin, aşa că Jess o luă de mînă pe Sarah şi o duse la toaletă. Fetița păru să stea o veşnicie şi Jess se uita în jur agitată, dar nu se vedea nici urmă de vreun bărbat mascat ascuns după vreun copac.

Pe drum înapoi, inima îi era mai uşoară. Sigur, dacă avea să-l vadă, trebuia doar să-i spună să plece.

Nu era obligată să-i suporte atingerile. Dacă avea să mai apară, avea să fie tare şi hotărîtă şi să-i spună să o lase în pace.

Merse repede pînă acasă. Sarah intră şi Jessica după ea. Dar exact cînd era cu mîna pe clanţă, ceva, ba nu, cineva, o apucă. Ştia sigur a cui era mîna aceea.

– Jessica, închide uşa. Intră aerul rece de afară, zise Eleanor.

Jess îşi scutură mîna, dar el i-o ţinu ferm şi, apoi, începu – oh, Doamne – începu să-i sărute palma şi încheietura.

– Jessica! Ce e cu tine?

În glasul lui Eleanor se simţea multă exasperare.

Cavalerul îi muşca uşor vîrfurile degetelor.

– Mă gîndeam să... să duc apa aia acum. Mi-o dai tu, te rog?

Eleanor avea în poală multe lucruri de cîrpit şi se uită la Jessica.

Deodată, Nathaniel sări şi fugi să-i ducă Jessicăi castronul cu apă murdară de la bucătărie, dar cînd încercă să se uite afară, ea reuşi să-l împiedice.

În clipa următoare, Cavalerul o trase afară, închise uşa şi o strînse în braţe dintr-o singură mişcare. Castronul se răsturnă cînd o strînse la piept şi o sărută. Parcă era înfometat sau viaţa lui depindea de acel sărut.

În ciuda bunelor ei intenţii, Jessica îi răspunse pe măsură.

– Pleacă, spuse ea cu răsuflarea tăiată cînd, în sfîrşit, se desprinseră din îmbrăţişare.

El îi acoperi buzele cu degetul ca s-o reducă la tăcere şi arătă din cap spre casă. Apoi o luă de mînă şi fugiră în pădure. Cînd el se opri, ea abia mai respira, dar el începu imediat să-i sărute gîtul şi umerii.

– Mi-a fost dor de tine, Jessie, şopti el. Te-am căutat seară de seară, dar n-ai venit. De ce?

Ea încercă să-l împingă, dar nu avu putere.

– Nu vreau să te văd. Aş vrea să nu te fi cunoscut niciodată. Toată lumea crede că ai plecat. De ce nu te duci în altă parte? L-ai ajutat pe Josiah, acum pleacă.

– Vrei să plec? Chiar vrei să plec?

– Da. Viaţa mea a devenit un coşmar din cauza ta. Întîi, mă arunci în apă murdară, apoi mă săruţi, apoi sînt închisă din cauza ta, apoi sînt arestată şi interogată. Ah, Ethan, pleacă, te rog!

El încetă să o sărute.

– Ethan?

– N-am vrut să spun asta. Nu, nu-mi spune dacă am dreptate sau nu, şopti ea. Nu vreau să ştiu cine eşti. Nu ştiu de ce m-ai ales pe mine.

Se uită la el.

– Cîte alte femei vizitezi în secret, trăgîndu-le afară din casă noaptea? Fluierîndu-le cînd încearcă să doarmă?

– Deci, m-ai auzit. Cît despre alte femei, nu am timp să curtez multe. Dai destulă bătaie de cap unui bărbat. Dar nu se ştie cui îi eşti loială. Tînjeşti după Ethan Ledbetter, îţi petreci jumătate din viaţă cu Alexander Montgomery şi chiar îl încurajezi pe bătrînul Clymer.

Ea îl împinse.

– Ce drept ai să-mi vorbeşti despre alţi bărbaţi? Abigail Wentworth mi-a spus că ai intrat pe fereastra dormitorului ei.

– Cine ţi-a spus?

– Aha! Deci, recunoşti.

O trase la piept, dar Jessica nu vru să se uite la el şi rămase cu mîinile pe lîngă trup.

– E o mincinoasă, Jessie. Îmi apare în faţă de după copaci. Se laudă fără motiv. Multe zvonuri despre mine ar înceta dacă n-ar fi ea. Ea face să fiu mereu în primejdie.

Jess se înmuie şi, cînd el îi sărută părul şi o ţinu strîns, ea îi cuprinse mijlocul.

– Te rog, pleacă din Warbrooke! Pitman şi soldaţii lui te vor prinde odată şi odată. Singura ta şansă e să pleci acum.

– Nu pot. Am treburi de rezolvat.

– Treburi? întrebă ea strîngîndu-l şi mai tare. Nu încă un raid. Nu poţi să te duci.

– Înseamnă mult pentru mine că nu vrei să fiu prins. Ţi-ar păsa mult dacă m-ai vedea spînzurat?

– De ce mi-ar păsa? spuse ea furioasă. Ce eşti pentru mine? Nu ştiu cine eşti. N-am purtat niciodată o conversaţie cu tine. N-ai făcut decît...

El îi ridică bărbia şi o făcu să-l privească.

– N-am făcut decît să te iubesc. Niciun alt bărbat n-a reuşit să străpungă carcasa domnişoarei Jessica. Alţi bărbaţi cred că nu ai nevoie de nimeni, dar eu ştiu mai bine. Ai nevoie de un bărbat la fel de puternic ca tine.

– Te urăsc, murmură ea ascunzîndu-şi faţa în umărul lui.

– Da, văd. Acum, dă-mi un sărut, fiindcă trebuie să plec.

Ea îl sărută îndelung.

– Stai acasă mîine sau du-te la pescuit. Sper să te văd mîine seară.

– Speri? Ce înseamnă asta?

– Şşşş, şopti el, reducînd-o la tăcere cu un sărut. Eleanor va veni într-o clipă.

O sărută din nou, după care îi desprinse mîinile, îi sărută palmele şi dispăru.

O clipă, Jess rămase locului, frecîndu-şi braţele în aerul rece al serii, după care intră în casă. Eleanor nu-i spuse nimic, dar se uită la părul şi hainele ei răvăşite. Jessica nu-i dădu nicio explicaţie.

În seara aceea, cînd înveli copiii, se aplecă asupra lui Nathaniel.

– Ce fac englezii şi l-ar putea interesa pe Cavaler?

– Praf de puşcă, spuse Nathaniel imediat, fără să se arate deloc surprins. Două vagoane de praf de puşcă vor veni mîine din New Sussex.

Jessica dădu din cap şi ieşi. Cavalerul voia să pună mîna pe încărcătura aceea. Şi ce să facă apoi? Cavalerul nu avea să-i lase. Ştiu imediat că avea să o distrugă, pentru ca englezii să nu o folosească împotriva coloniştilor. Dar nu trebuia să facă decît o greşeală şi putea să sară în aer cu praful acela.

Trecu mult timp pînă reuşi să adoarmă.

## CAPITOLUL OPT

Jessica se bucură că Eleanor nu întrebă nimic cînd, la ora cinci în dimineața următoare, se duse cu sora ei acasă la familia Montgomery. Jess mormăi ceva de genul că trebuia să o vadă pe Marianna, dar ghici că Eleanor nu voia să ştie ce face sora ei.

Jessica aşteptă pînă cînd Eleanor le dădu tuturor copiilor ceva de făcut, după care dispăru pe coridoarele casei.

– Jessica! îl auzi ea pe Sayer Montgomery strigînd şi se duse fără tragere de inimă în camera lui.

Sayer vorbi direct.

– Nathaniel îmi zice că pui la cale ceva şi crede că te vezi cu Cavalerul seara.

Jessica jură în gînd să-l omoare pe fratele ei mai mic cînd avea să-l vadă.

– Recunosc că îți stă bine furioasă, dar vino încoace şi spune-mi ce se întîmplă. Şi închide uşa aia.

Jessica îl ascultă şi, în cîteva fraze, îi spuse tot ce ştia, ignorînd comentariul lui despre vizitele nocturne ale Cavalerului.

– Deci, crezi că va încerca să ia praful de puşcă al englezilor, spuse Sayer, dar nu aşteptă ca ea să

răspundă. Nu se va întîmpla nimic pînă diseară. Vreau să te duci la pescuit azi. Stai acolo toată ziua şi întoarce-te abia la lăsarea serii. Pînă atunci, voi afla ceva. Du-te acum. Diseară să-mi aduci peşte proaspăt.

Jessica îl lăsă singur şi se hotărî să facă ce i se ceruse, dar nu era uşor. Toată ziua îi fu greu să se concentreze la treabă. Trase de plase de o dureau braţele şi nu o deranja nici cînd le scotea goale. La lăsarea serii era pregătită să se întoarcă în port.

Marianna Pitman o aştepta.

Jessica îi aruncă frînghia unui băiat din port, în timp ce Marianna urcă la bord.

– Trebuie să vorbim.

Imediat ce vasul fu ancorat, Jess coborî după Marianna.

– Cum suporţi să stai aici, Jessica? E nevoie de o curăţenie zdravănă.

– Eu n-am avut un tată bogat care să-mi asigure hrana, spuse Jess înţepată. Ce doreşti?

– Nu ştiam cu cine să vorbesc, zise Marianna aşezîndu-se.

Jess îşi dădu seama că aceea era ziua în care Marianna se purta ca o fetiţă.

– Se pare că tu eşti singura persoană cu care vorbeşte Cavalerul – în afară de Abigail, desigur – aşa că am venit la tine.

– Continuă, o încurajă Jess.

– Din întîmplare, am aflat ceva în după-amiaza asta. Soţul meu habar n-are că ştiu. Treaba cu praful de puşcă e o cursă.

– O cursă?

– Da, ca acelea de la vînătoare. Nu ți s-a părut ciudat că toată lumea din oraş ştia de sosirea prafului de puşcă?

– Nu, n-am ieşit în oraş cîteva zile.

– Ei bine, toată lumea ştia şi asta, pentru că soțul meu voia ca toți să ştie. Are de gînd să depoziteze praful de puşcă într-o magazie, să pună doi oameni de pază şi să plece. Adevărul e că praful de puşcă nu va fi numai în magazie, ci vor fi cutii ascunse şi în tufişurile din jurul magaziei. Şi, de asemenea, vor fi soldați ascunşi. Cînd îl vor vedea pe Cavaler, vor aprinde praful de puşcă.

Jessica se aşeză.

– Şi Cavalerul va fi prins în mijlocul unui cerc de explozii.

– Mă tem că da, zise Marianna.

– Cît timp avem?

– Depinde cînd o să atace Cavalerul, dar praful de puşcă se descarcă acum.

– Acum, zise Jess. Acum.

Deci, din momentul acela şi pînă a doua zi dimineață, Cavalerul putea să sară în aer.

– Marianna, mama ta avea o pelerină neagră? Ceva cu glugă?

– Da.

– Pot s-o împrumut?

– Desigur. Cum o să-l anunți pe Cavaler?

– Nu cred că voi putea. Trebuie doar să încerc să fiu acolo diseară, să-l previn.

Marianna o privi ridicînd o sprînceană.

– Nu fi proastă ca mine. Am crezut în vorbele frumoase ale unui bărbat, care nu voia decît banii tatei.

– Sînt sigură că acest Cavaler îşi doreşte în secret vaporaşul meu de pescuit. Hai să luăm pelerina aia şi voi încerca să fac un plan.

Jess stătea întinsă pe pămîntul rece şi umed şi aştepta. Trecuseră cîteva ore de cînd stătea într-un singur loc, aşteptînd şi urmărind. Deja ştia unde erau ascunşi soldaţii englezi printre copaci, gata să aprindă praful de puşcă imediat cum primeau semnalul.

Dar nu se vedea nici urmă de Cavaler. Pe măsură ce se întuneca, Jess era şi mai mult în alertă. Ceva avea să se întîmple curînd. O dureau muşchii, pentru că stătuse atîta timp nemişcată şi ochii o dureau, fiindcă se uitase numai la magazia din mijlocul cercului secret.

Cei doi paznici ai magaziei începură să rîdă, după care unul din ei se îndepărtă, poate pentru a se uşura în tufişuri. Trecură cîteva minute şi tot nu se întoarse.

Jessica se încordă. Indiferent ce avea să se întîmple, acela era momentul. Nu avea nicio îndoială că cel care îl făcuse pe paznic să dispară fusese Cavalerul. Al doilea paznic se duse după primul, dar nici el nu se mai întoarse. Deşi ciulise urechile la maximum, Jessica tot nu auzi niciun sunet.

Rămase cu privirea aţintită asupra magaziei. Cavalerul avea să apară acolo. Dar ea nu vedea şi nu

auzea nimic. Exact cînd începuse să creadă că se înşela, văzu o mişcare în dreapta şi auzi un porumbel. Era un semnal şi soldatul se pregătea să aprindă dîra de praf de puşcă ce ducea la una din lăzile din jurul magaziei. Ea nu văzuse nimic, dar cineva, undeva, văzuse.

Fără să acţioneze conştient, ţîşni din ascunzătoare şi fugi spre magazie. Avea destulă minte încît să nu strige, pentru că, în cazul în care scăpa cu viaţă, nu voia să i se recunoască vocea.

Cavalerul apăru din umbra din jurul magaziei.

– Jessica, şopti el.

– E o cursă. Eşti înconjurat de praf de puşcă.

El nu zăbovi nicio clipă şi o luă de mînă, rupînd-o la fugă. În jurul lor se auzea fîşîitul prafului de puşcă ce ardea pînă la lăzile ascunse.

Ajunseseră aproape la marginea pădurii, cînd el o trînti la pămînt şi se aruncă deasupra ei.

Zgomotul exploziilor era asurzitor şi ea se cuibări şi mai mult sub trupul lui.

Exploziile păreau să-i mai răsune în cap cînd el se ridică, o luă de mînă şi o trase în pădure. Ea îl urmă cu greu, împiedicîndu-se de rădăcini şi pietre, neputînd să vadă în întuneric la fel de bine ca el.

Deodată, el o trase sub rădăcinile unui copac. Îi ţinu capul lipit de pieptul lui şi ea îi auzi bătăile repezi ale inimii. Deasupra, se auziră urmăritorii lor şi, apoi, strigăte. Cavalerul o ţinu strîns.

Ceva era ud pe mîinile ei şi, deşi nu putea să se mişte ca să se uite, ştia că era sînge.

– Eşti rănit, şopti ea.

În loc de răspuns, el o sărută apăsat. Se simțea mulțumire în acel sărut.

Soldații trecuseră.

– Trebuie să te duc acasă. Vor căuta o femeie. Îmbracă-te cît mai repede în cămaşa de noapte. Doamne, Jess, n-ar fi trebuit să faci asta. Pitman te va bănui. Vino!

Nu îi lăsă timp să spună nimic şi o trase după el. Merseră repede, pe sub crengi, prin tufe cu spini, urcară un deal, apoi coborîră, o vreme o luară prin apă. Nu urmară drumul direct spre casa ei.

– Vor da drumul cîinilor, şopti el o dată, după care nu mai spuse nimic.

Ea încercă să vadă unde era rănit, dar era prea întuneric.

Cînd ajunseră la casa Taggert, el se opri doar cît să-i ia pelerina.

– Vor căuta asta. Du-te.

Ea se întoarse, dar el o prinse de braț.

– Mulțumesc, Jessica.

Nu o sărută, aşa cum ar fi vrut ea, ci dispăru în beznă.

Eleanor o aştepta.

– Jess, ce ai mai făcut acum? o întrebă ea cînd văzu în ce hal arăta.

– O să-ți spun mîine. Am stat în pat toată seara. Nu ştim nimic. Ajută-mă să mă dezbrac.

– Ai sînge pe brațe. Ce s-a-ntîmplat, Jess?

– E sîngele lui, spuse Jess luînd o cîrpă, în timp ce Eleanor îi punea cămaşa de noapte. A fost rănit cînd mă apăra pe mine.

Deodată, se auzi o bătaie puternică în uşă.

– Am fost acasă, repetă Jess. O clipă, strigă apoi spre uşă.

Se duse să deschidă masîndu-şi capul şi căscînd.

– Cine e?

Unul cîte unul, veniră toţi copiii.

– Deschide, în numele regelui!

Jess deschise uşa şi opt soldaţi dădură buzna înăuntru, urmaţi de John Pitman.

– Unde ai fost în seara asta? o întrebă Pitman furios.

– Dormeam pînă cînd am fost trezită atît de brutal, spuse ea. Ce s-a-ntîmplat?

– Căutaţi prin casă, ordonă Pitman. Aduceţi-mi orice vi se pare suspect. Şi uitaţi-vă mai ales după o pelerină neagră.

– Mă tem că în garderoba mea nu e nicio pelerină neagră, spuse Jess. Vreţi să-mi spuneţi despre ce e vorba?

El îi aruncă o privire plină de dispreţ.

– Depozitul de praf de puşcă a sărit în aer în seara asta şi ar fi murit şi Cavalerul ăla, dacă nu l-ar fi ajutat o femeie.

– Şi credeţi că eu am făcut-o? După felul cum s-a purtat cu mine? Aş zice că sînt ultima femeie care ar putea fi bănuită.

– Acestea sînt toate hainele din casă, domnule, spuse un soldat aruncînd pe masă un vraf de haine ale copiilor şi ale celor două surori.

Pitman se uită la Eleanor şi la copiii, care păreau uluiţi, şi apoi la Jessica, care stătea pe scaun căscînd

ca şi cum ar fi fost plictisită de toată acea agitație, abia aşteptînd să se întoarcă din nou în pat. Îi ceru unui soldat baioneta şi, apoi, zîmbindu-i Jessicăi, tăie toate hainele.

– A fost aici! strigă Nathaniel. M-a durut măseaua şi a stat cu mine.

Jessica îl trase pe Nate lîngă ea, ținîndu-i mîinile ca să nu-l atace pe Pitman.

– Să vedem dacă putem da un exemplu pentru oricine altcineva care l-ar ajuta pe Cavaler, spuse Pitman. Duceți-i afară!

Îi scoaseră din casă pe cele două femei şi pe copii, care stăteau ghemuiți unii în alții, în timp ce, dinăuntru, se auzeau zgomote de distrugere. Copiii îşi ascunseră fețele în cămăşile de noapte ale femeilor. Doar Jessica şi Nate priviră prin uşa deschisă, chipurile lor fiind două măşti identice de furie şi ură.

Soldații şi Pitman ieşiră.

– Dați-i foc! ordonă Pitman.

– Va fi ultima mişcare pe care o vei face, se auzi o voce în spatele lor.

Alexander Montgomery, în şaua unui măgar cenuşiu, cu un halat larg peste cămaşa de noapte şi cu peruca strîmbă, ținea două pistoale de duel îndreptate spre capul lui Pitman. Cu excepția armelor, arăta ridicol.

Nathaniel dădu fuga la Alex şi ținu hățurile măgarului.

– Sînt treburile regelui, Montgomery, nu ale tale, zise Pitman. Dacă te atingi de un ofițer al regelui, atîrni în ştreang.

– Distrugerea caselor unor femei şi copii nu are nicio legătură cu regele. Dacă-l vrei pe Cavaler, de ce nu te duci după el, în loc să-ți verşi necazul pe aceşti oameni nevinovați?

– Ea, spuse Pitman arătînd spre Jessica, ştie ceva. O femeie l-a ajutat pe Cavaler.

– Şi, probabil, e cu el şi acum, oblojindu-i rana. Am auzit că era sînge pe frunze. De ce nu căutați prin case ca să vedeți cine lipseşte?

Pitman miji ochii.

– Nu se va termina aşa, Montgomery. Ne vedem mîine.

Alex continuă să țină pistoalele îndreptate spre Pitman în timp ce acesta şi soldații încălecară şi plecară.

Imediat după aceea, Eleanor fugi spre Alex.

– Ah, Alexander, ai fost minunat.

– Ajută-mă să mă dau jos de pe animalul ăsta, te rog.

– Da, sigur. Jessica, nu-i aşa că a fost minunat? întrebă Eleanor ajutîndu-l pe Alex să descalece.

Se întoarse spre Jess, care ducea copiii în casă.

Alex ignoră protestele lui Eleanor şi intră după Jessica în casă. Totul era distrus. Nimic nu mai era întreg.

Jessica stătea în picioare lîngă şemineu, ținînd în mînă ceea ce mai rămăsese dintr-o cutie muzicală care fusese a mamei ei.

– Of, Jess, spuse Eleanor, luîndu-o după umeri.

Sally începu să plîngă.

– Să luăm copiii de-aici, spuse Alex. Puteți să stați la mine o vreme.

– Nu! strigă Jessica, făcînd-o pe Sally să se oprească din plîns. Sîntem familia Taggert şi rămînem pe pămîntul nostru. N-am primit de pomană înainte şi n-o să începem acum.

Alex o privi îndelung.

– Bine, spuse el încet. Eleanor, vezi dacă poți să repari paturile pentru noaptea asta. Ducem copiii la culcare şi, apoi, discutăm despre ce e de făcut.

Jessica nu spuse nimic, ci îl luă pe Sam în brațe şi îl strînse pînă cînd începu şi el să plîngă.

– Vino aici, spuse Alex, luîndu-i copilul din brațe. Cine vrea să audă o poveste cu pirați?

Copiii, speriați, obosiți, vrînd orice ar fi făcut ca lumea lor să fie din nou sigură, acceptară imediat.

Jessica, părînd amorțită, ieşi din casă.

– Du-te cu ea, îi spuse Alex lui Nathaniel. N-o lăsa să plece departe.

Nate încuviință din cap şi se duse după sora lui.

O oră mai tîrziu, Alex culcase copiii şi spera că adormiseră. Jessica se întorsese, iar ea şi Eleanor reparaseră saltelele destul cît să poată dormi pe ele cele cîteva ore care mai rămăseseră pînă dimineața.

– Jessica, trebuie să acceptăm ajutorul cuiva, spuse Eleanor. Uită-te la noi. Ne-au rămas doar cămăşile de noapte.

– O să le reparăm.

– Nu avem nici unelte de gătit, nici masă, nici scaune. Au distrus făina. Nu mai avem nimic.

– O să ne descurcăm, spuse Jessica. O să reparăm hainele şi o să mîncăm din carapace de moluşte.

Alex intră în cameră.

– Eleanor, de ce nu te culci? spuse el încet. Jess, ce-ai zice să ne plimbăm puţin pe afară?

Nu îi dădu prilejul să refuze, ci o luă de braţ şi o conduse afară. Pe cer se vedeau primele semne ale zorilor. Se opri la marginea golfului, lîngă apă.

– Tu ai fost cu Cavalerul, nu ? o întrebă el.

Jessica stătea nemişcată, uitîndu-se la apă.

Alex o întoarse cu faţa la el şi o scutură uşor.

– Cum ai putut să faci un lucru atît de necugetat? Îţi dai seama că n-ai pus în pericol numai viaţa ta, ci şi pe cele ale fraţilor şi surorilor tale?

Ceea ce se întîmplase în ultimele ore începu să îşi facă loc în creierul ei. Tot ce pierduseră, ce ar fi putut să piardă – toate numai din cauza ei. Lăsă capul în jos şi încuviinţă.

– Din cîte am auzit, ai fugit în mijlocul unor lăzi cu praf de puşcă care erau gata să explodeze. Şi pentru ce? Ca să salvezi viaţa unui bărbat pe care nici nu-l cunoşti.

Încet, la început, lacrimile începură să curgă pe obrajii ei. Le simţea sărate în gură, dar nu le şterse.

– Ştiu, şopti ea. Copiii puteau să păţească ceva.

– Aşa faci mereu? Întîi acţionezi şi, pe urmă, gîndeşti? Doamne, Jessica, puteai să mori.

Ar fi vrut să o strîngă în braţe, dar nu îndrăznea. Voia să-i mulţumească, dar şi să o strîngă de gît.

– Îmi pare rău, şopti ea cu gîtul aproape încleştat din cauza lacrimilor reţinute. Nu puteam să las să fie ucis. Marianna mi-a spus că era o cursă şi trebuia să-l previn. Nu puteam să fac altceva. N-am vrut să pățească ceva copiii. N-am vrut...

– Şşşş, spuse el, luîndu-i mîinile într-ale lui.

Nu îndrăznea să o atingă în niciun alt fel.

– A fost rănit, spuse ea şi ridică mînecile cămăşii de noapte ca să-i arate sîngele uscat.

Abia avusese timp să-şi spele sîngele de pe mîini pînă cînd dăduse buzna în casă Pitman.

– S-a aruncat peste mine cînd au început exploziile şi a fost rănit. Poate că e în vreun şanț şi sîngerează. Soldații lui Pitman o să-l găsească şi o să-l omoare.

El îi strînse şi mai tare mîinile.

– Dacă Pitman caută prin case, Cavalerul tău va avea timp să fugă. Nu cred că sîngerează pe undeva.

– De unde ştii? se răsti ea.

– Aşa e mai bine, spuse el zîmbind şi scoase o batistă din buzunar, după care adăugă pe alt ton: Acum trebuie să discutăm serios, Jess. Poate că tu vrei să te ții mîndră şi să nu accepți ajutor, dar copiii ăia merită ceva mai bun. Am acasă trei cufere cu haine care au fost ale mamei şi nu-i vin bine Mariannei. E timpul ca tata să nu mai venereze tot ce-a atins mama. Şi, în pod, sînt cufere cu haine de copii. Erau păstrate pentru copiii noştri, dar se pare că Marianna nu va avea vreunul, Adam şi Kit sînt prea ocupați cu actele lor de vitejie ca să se stabilească la casele lor,

iar pe mine nu mă vrea nicio femeie, aşa că poţi să le iei şi pe alea. Nu! Să nu aud niciun cuvînt de protest. Într-un fel, toate aceste necazuri au fost provocate de un Montgomery, iar nedreptăţile lui Pitman vor fi îndreptate, atît cît se poate, de un Montgomery. Mîine o să căutăm nişte mobilier şi ceva de mîncare. Acum, vreau să te culci şi să te odihneşti.

Jessica izbuti să zîmbească printre lacrimi.

– Chiar ai fost minunat azi, Alex. Îţi mulţumesc că nu i-ai lăsat să dea foc casei, zise ea şi, înălţîndu-se pe vîrfuri, îl sărută pe obraz. Mulţumesc, repetă apoi şi intră în casă.

Încercă să nu se uite la dezastrul din jur, dar exact cînd se îndrepta spre salteaua pe care dormea Eleanor, îl auzi pe unul din copii plîngînd.

Urcă scara ce ducea în pod. La prima vedere, toţi păreau să doarmă, dar Nathaniel avea ochii prea strîns închişi. Ea îngenunche lîngă pat şi îl îmbrăţişă. El încercă să se poarte ca un bărbat şi să-şi reţină lacrimile, dar Jess îl mîngîie pe ceafă şi îl legănă, iar el plînse pînă cînd nu-i mai rămase nicio lacrimă. Nate se purta atît de mult ca un adult, încît, uneori, ea uita că e doar un copil, totuşi.

– O să ne dea foc casei?

– Nu ştiu, răspunse Jessica sinceră.

Pitman fusese oprit în seara aceea, dar nu ştia ce avea să se întîmple cînd Alex sau altcineva nu avea să fie în preajmă.

– Mi-e frică, Jessie. Domnul Pitman ne urăşte. De ce?

– Nu ştiu sigur. Cred că îl urăşte pe Cavaler şi crede că noi avem o legătură cu el.

– Dar tu ai legătură cu Cavalerul, Jessie. Îl vezi seara şi l-ai salvat de explozii, nu-i aşa? Numai tu aveai curajul să te bagi în aşa ceva. Poate că domnul Pitman ştie asta despre tine.

– Nu ştiu dacă e curaj sau prostie. Cineva trebuia să-l salveze. Cînd mi-a spus Marianna...

Nate se desprinse de ea.

– De ce nu l-a salvat ea? A venit la tine, pentru că tu eşti curajoasă şi ea, nu. Şi domnul Alex e curajos.

– Aşa e. Acum culcă-te. În curînd va fi dimineaţă şi avem multă treabă.

Cînd el vru să spună ceva, ea îl mîngîie pe păr.

– Nu am răspunsuri la întrebările tale. Poate că, într-o zi, vei fi ca mine şi vei acţiona înainte să gîndeşti. Dar, de-acum încolo, mă voi gîndi întîi la familia mea. Bine?

– Da, Jess. Noapte bună.

– Noapte bună, Nate.

Nick era treaz cînd Alex se întoarse de la familia Taggert, la fel ca toţi cei din casa Montgomery.

– Ce ai mai făcut acum? mormăi el. Nu mai doarme nimeni cînd tu hoinăreşti prin ţinut. Tatăl tău vrea să-ţi vorbească.

– Poate să aştepte, spuse Alex.

Acum, că era acasă şi cu cineva care îi cunoştea secretul, nu mai trebuia să-şi ascundă durerea.

– Ajută-mă să mă dezbrac. Sîngele mi-a lipit hainele de corp.

– Ah, am auzit despre Cavaler că a fost rănit. Cumnatul tău vă caută cu cîinii pe tine şi pe femeia aceea.

Nick îl ajută să-şi scoată halatul şi, apoi, cămaşa de noapte. Sub acestea, erau căptuşelile şi costumul zdrenţuit de Cavaler.

– Se pare că ceva din praful ăla de puşcă te-a atins.

– Doar puţin. Mi-a luat un pic de piele de pe spate.

Nick fluieră uşor cînd îndepărtă căptuşeala îmbibată de sînge. Porţiuni mari de piele se jupuiseră de pe spate şi, în locurile respective, se lipiseră bucăţi de mătase neagră.

– O să bag astea în apă. Astfel, sîngele se va înmuia. Bănuiesc că femeia era domnişoara Jessica.

– Bineînţeles. Numai ea ar fi destul de nebună să intre într-un cerc de praf de puşcă gata să explodeze.

– Dar ţi-a salvat viaţa mizerabilă, nu? Voi folosi un cuţit ca să dezlipesc materialul. Tatăl meu m-ar dezmoşteni dacă m-ar vedea că mă joc de-a infirmiera.

– Nu mai vorbi şi fă-o odată.

– Unde ai fost după explozii?

– Să o salvez pe Jessica. Pitman s-a dus direct la ea, exact aşa cum mi-am închipuit.

– Aşa că, acum, domnul Pitman mai are un duşman: pe Alexander Montgomery. Cum vei aplana totul?

Alex scrîşni din dinţi de durere cînd Nick dezlipi

bucățile de mătase de pe porțiunile de carne vie de pe spatele său. Dacă s-ar fi îngrijit imediat după explozie, n-ar fi fost atît de dureros, deoarece sîngele nu s-ar fi uscat cu bucățile de material în răni. Dar nu regreta nimic. Făcuse bine ducîndu-se la Jessica înainte să-şi îngrijească rănile. Abia ajunsese la ea la timp.

– Nu ştiu. Vreau să dorm cîteva zile. Spune-i lui Pitman că sînt indispus după ce s-a-ntîmplat acasă la familia Taggert.

– Şi să bănuiască şi că eşti rănit, nu numai epuizat?

– Atunci, o să-i spun că sînt îndrăgostit de Jessica şi nu suport să o văd în primejdie.

– Tu eşti îndrăgostit de ea? Sau Cavalerul?

Alex tăcu o clipă.

– Şi-a riscat viața ca să salveze un bărbat pe care zice că-l urăşte. E la fel de rea ca Abigail, îndrăgostită de un bărbat fermecător pe un cal negru.

– Ridică-te în capul oaselor ca să-ți bandajez coastele.

Alex se chinui să se ridice.

– Alexander se duce şi îl amenință cu pistolul pe omul regelui şi primeşte doar un sărut pe obraz. Dar Cavalerul cade ca prostul în cursă şi, pentru el, varsă lacrimi de crocodil. Îi era teamă că ticălosul sîngerează în vreun şanț. Şi, cînd eu, Alexander, am asigurat-o că e teafăr, s-a repezit la mine. Femeie proastă! De ce nu vede cine e adevăratul erou din viața ei? Toate femeile se îndrăgostesc de un chip frumos şi nişte umeri lați?

Nick umplu un pahar cu rom.

– Spune-mi, dacă Nelba Mason ar fi fost pe verandă în ziua aceea, ai fi încercat s-o săruți? Ai fi aruncat-o în ligheanul cu lături dacă te refuza?

Alex dădu romul pe gît şi se cutremură.

– Aş fi sărbătorit, spuse el după o clipă. Nu-i acelaşi lucru. Nelba nu poate să scape de nasul ăla şi, în plus, nu şi-a riscat viața ca să-l salveze pe Cavaler.

– Poate că ar face-o, dacă el ar curta-o în toiul nopții.

Alex refuză să comenteze.

– Pleacă şi lasă-mă să dorm. Şi ia zdrențele alea pline de sînge şi arde-le.

– Da, stăpîne, zise Nick ironic înainte să iasă.

## CAPITOLUL NOUĂ

– Şi, acum, familia Montgomery pare să-i fi adoptat pe Taggert, zise doamna Wentworth. Cred că, dacă voiau să mai exerseze generozitatea creştină, puteau să aleagă o cauză mai nobilă.

Domnul şi doamna Wentworth luau micul dejun cu singurul lor copil, Abigail. Nu era nimic pe masă, în încăpere sau pe ei care să nu fie de cea mai bună calitate, toate din Anglia. Nu voiau produsele americane brute.

– Eleanor lucrează de ani de zile în casa aia – practic, e stăpînă acolo – şi, desigur, mai e şi faptul că, dacă Marianna nu se mărita cu domnuil Pitman, familia Taggert nu îşi pierdea bunurile, spuse domnul Wentworth.

– Cavalerul! spuse doamna Wentworth. Nu pomeni de tîlharul ăla de drumul mare. Cei ca el ne fac probleme cu Anglia. Dacă pierdem sprijinul Angliei, ce se va întîmpla? Ce fel de conducere am putea avea fără îndrumarea Angliei?

Abigail se concentra asupra unei chifle cu unt.

– Ce ai auzit despre explozia de aseară?

– Toţi cred că Jessica Taggert a fost implicată.

Domnul Pitman avea tot dreptul să le cerceteze casa, deşi nu mi-a plăcut că ne-a trezit, ca să se asigure că eram toţi. De parcă ne-am încurca noi cu un necioplit ca acel Cavaler, spuse doamna Wentworth aruncîndu-i fetei o privire tăioasă. Nimeni din familia mea n-ar avea vreodată legătură cu un asemenea om.

– Crezi că Jessica Taggert a fost atît de curajoasă? întrebă Abigail. Credeţi că acest Cavaler e îndrăgostit de ea?

– Dragoste? Ha! făcu doamna Wentworth.

– Lumea din oraş zice că e o eroină, spuse domnul Wentworth. Toţi vorbeau numai despre asta azidimineaţă, despre felul cum Jessica i-a salvat viaţa şi cît de mult îi datorează oraşul ăsta. Ca să nu mai vorbim de Cavaler. Acum ar fi fost mort dacă nu era domnişoara Jessica.

Abby se ridică atît de repede, încît aproape că răsturnă scaunul.

– Nimeni nu ştie sigur că Jessica Taggert l-a salvat! strigă ea. Soldaţii au spus că arăta ca şi cum ar fi dormit şi nu există nicio dovadă că ea l-a ajutat pe Cavaler. Dacă Alexander Montgomery n-ar fi...

– Iată un tînăr pe care ar trebui să-l încurajezi, spuse domnul Wentworth. Alex avea multe calităţi cînd era copil şi sînt sigur...

– Acum le poartă pe dinafară, îl întrerupse Abigail. E gras, urît şi leneş şi se ţine după Jessica Taggert ca un căţel.

– Da, dar tatăl lui are...

– Nu-mi pasă ce are tatăl lui. Prefer să am un bărbat precum Cavalerul decît o sută de grăsani

bogați ca Alexander Montgomery, spuse ea şi fugi din încăpere.

Sus, în intimitatea camerei ei, clocoti de furie la adresa întregului oraş. De ce se bănuia că o nulitate ca Jessica Taggert şi-ar fi riscat viața pentru a-l salva pe Cavaler? La urma urmei, nu fusese ea, Abigail, prima pe care o sărutase el? Îşi arătase dezaprobarea față de Jessica aruncînd-o în ligheanul cu lături, dar o plăcea foarte mult pe Abigail. Atunci, de ce credeau toți că Jessica fusese cea care îl salvase? De ce nu Abigail?

Se aplecă în față şi se uită în oglindă. Acea oglindă venise tocmai din Franța. Oare un bărbat atît de curajos şi politicos precum Cavalerul nu ar fi ales o femeie dintr-o familie care îşi permitea oglinzi franțuzeşti? De ce ar fi crezut cineva că prefera una din familia Taggert?

Auzi uşa de la intrare deschizîndu-se şi închizîndu-se cînd plecară părinții ei, tatăl ei ducîndu-se la prăvălie şi mama ei, la piață. Nu pentru că mama ei ar fi fost nevoită să facă ea însăşi cumpărături, dar nu puteai avea niciodată încredere în servitori.

Abigail continuă să se privească în oglindă şi să se întrebe ce părere ar fi avut oamenii din oraş dacă ar fi aflat că altcineva îl salvase pe Cavaler. Abby se întrebă dacă însuşi Cavalerul ştia cine era femeia care îl salvase. În definitiv, era foarte întuneric şi toată lumea spunea că avusese o pelerină neagră cu glugă.

Îşi îndreptă spatele, admirîndu-şi silueta. Dacă el nu o văzuse pe femeie şi ar fi crezut că Abigail îl salvase, n-ar fi fost, oare, recunoscător?

Sigur că avea nevoie de nişte dovezi, în caz că oamenii nu o credeau. Zîmbind, se gîndi la focul din şemineul de jos.

Cînd "*Mary Catherine*" intră în port, Jessica îl văzu pe Alex strălucind în soare, arătînd ca un far mai mic şi cu o formă ciudată. Dacă o aştepta pe ea, însemna că are vreo veste.

– Căpitane, îmi permiți să urc la bord? strigă el zîmbind.

Jess se încruntă, dar spera că acel zîmbet însemna că nu e o veste proastă.

– Salut, marinarule, strigă ea. Ți-ai adus batista parfumată?

– Cu siguranță, strigă şi el. Şi un glob cu parfum, adăugă el arătîndu-i o portocală încrustată cu cuişoare.

Începu să urce pe scîndura ce ducea la bord, dar la jumătatea acesteia, păru să aibă un fel de criză. Duse mîna la cap şi începu să se clatine, gata să cadă. Jessica alergă la el şi îl sprijini.

– Te simți bine, Alex?

– Mult mai bine acum, mulțumesc. Lasă-mă să stau aici ca să-mi recapăt echilibrul. Nu, nu-ți mişca brațele. Am nevoie de forța ta, zise el şi îşi lipi obrazul de creştetul capului ei o clipă. Cred că, acum, pot să mă mişc. Dacă o să mă ajuți să intru.

– Sigur, Alex, spuse ea susținîndu-l.

Trebui să-l ajute tot drumul pînă la cabină şi îl aşeză pe un scaun.

– Să-ți aduc puțin rom?

Alex oftă lăsîndu-se pe spate.

– Nu, am dat iama în cămară. Uite, spuse el şi scoase încet tot felul de lucruri din buzunare: o sticluță de coniac franțuzesc, o jumătate de pîine, brînză şi un borcan de muştar.

Jess rîse.

– Şi eu credeam că ai vreo veste.

Din cauza faptului că Alex părea atît de slăbit, ea tăie pîinea şi brînza, puse muştar din belşug şi îi dădu să mănînce.

– Chiar am. Abigail Wentworth a fost arestată pentru că l-a ajutat pe Cavaler să scape de explozii.

– Ce? întrebă Jessica înecîndu-se cu o bucată de pîine. Dar nu se poate. Pitman n-a căutat peste tot şi a găsit-o acasă dormind?

– Şi tu erai acasă dormind, Jessica, spuse Alex calm, sorbind din coniac.

– Bine, dă-mi detalii. Ce-a făcut proasta aia de a fost închisă?

– S-a apucat să le spună oamenilor că ea l-a ajutat pe Cavaler. Şi, ca dovadă, le-a arătat că părul i-a fost ars de explozie.

– Nu şi-a dat seama că, atunci cînd avea să audă Pitman, avea s-o aresteze?

– Nu cred că s-a gîndit aşa departe.

– Probabil că nu, spuse Jess. Cred că s-a gîndit doar să-i atragă atenția Cavalerului. Dar sigur trebuia să-şi dea seama că el ştia că nu ea l-a salvat.

Alex ridică din umeri.

– Cine ştie ce-a fost în capul ei? N-ai spus prea multe în legătură cu seara aceea. Cavalerul ți-a fost foarte recunoscător?

Ea ignoră întrebarea.

– Deci, ce facem cu Abigail? Nu putem s-o lăsăm să putrezească în închisoare. Ce-o să-i facă Pitman?

– Poate ar trebui să-l lăsăm pe Cavaler să o salveze, din moment ce pe el îl vrea.

– Alex, nu fi gelos din nou. Îmi pare rău că Abby e îndrăgostită de Cavaler şi ştiu că ai curtat-o o vreme, dar ştiu că n-ai vrea-o cu adevărat. N-are nici pic de creier. Aşa cum a dovedit şi acum. Deci, ce-o să facem?

– Nu cred că noi ar trebui să facem ceva, spuse el cu severitate. Jess, încă nu te-ai învățat minte? Aproape că ai distrus casa familiei tale fugind să-l ajuți pe Cavaler. Abby s-a băgat în necazuri şi nu e responsabilitatea sau problema ta să o scapi.

– Va fi eliberată doar dacă voi recunoaşte că eu l-am ajutat pe Cavaler.

– Peste cadavrul meu, spuse Alex pătimaş. Şi, poate, chiar peste cadavrul tău, dacă de asta e nevoie.

– Voi face cum voi crede de cuviință! se răsti ea.

– Ba nu o vei face, spuse Alex calm. Te voi salva, aşa cum o fac mereu.

– Tu? Din ce m-ai salvat tu?

Alex privi paharul cu coniac.

– Ce repede uită! De ştreang atunci cînd ai aruncat frînghia şi l-ai salvat pe Cavaler cînd a furat

banii lui Pitman. Apoi ți-am salvat casa de flăcări după ce l-ai salvat pe Cavaler de explozii. Te-ai gîndit vreodată că acest Cavaler de care îți pasă atît de mult e, de fapt, un incompetent?

– Cum poți spune asta după cîte a făcut ca să ajute oraşul ăsta? Măcar el face ceva ca să i se opună lui Pitman. Ia o poziție cînd nimeni nu o face.

– E o poziție care, de obicei, ia foc şi tu eşti întotdeauna acolo cu o găleată cu apă ca să stingi flăcările.

Jess încercă să-şi stăpînească furia.

– Nu-mi place că spui lucrurile astea, Alex. Sînt sigură că a avut intenții bune cînd s-a dus după praful de puşcă, dar s-a întîmplat să fie o cursă. Îți dai seama că, acum, s-ar putea să fie pe moarte undeva? Nu ştiu cît de grav a fost rănit şi nu se poate duce la nimeni ca să-l ajute, pentru că s-ar afla cine este. Merită mai mult respect decît îi acorzi tu.

– Sau poate nu atît de mult cît îi acorzi tu. Hai să nu ne certăm, Jess. Abigail e problema. Aveam o idee cum aş putea s-o scap de spînzurătoare.

Ea era încă furioasă din cauza vorbelor lui la adresa Cavalerului.

– Bine, să auzim.

– Dacă găsim pe cineva, un bărbat, care să spună că a fost cu Abby, am putea...

– Cavalerul, adică? întrebă ea făcînd ochii mari. Să vină Cavalerul şi să spună că şi-a petrecut noaptea cu ea? Cu mine a fost în noaptea aia.

Ochii lui Alex se umplură de furie.

– Nu poți să ți-l scoți din minte pe individul ăla măcar cîteva minute? M-am referit la orice bărbat. Un marinar. Un vînzător de prăvălie. Chiar şi un pelican. Cu condiția să vorbească. Dacă ar veni şi ar spune în instanță că a fost cu Abby în seara aceea şi că a ținut secret, pentru că nu voia să afle părinții ei, poate ar fi iertată.

– Dar părul? Ce proastă! Cavalerul m-a protejat cu trupul lui. Niciun fir de păr de-al meu n-a fost atins de foc. Sigur, el...

– Jess! o opri el. Părul ei s-a ars cînd s-au rostogolit prea aproape de focul de tabără.

Jess zîmbi.

– Alex, e îngrozitor. Abby nu va mai putea ține capul sus niciodată în oraşul ăsta.

– La cît de furios e Pitman, ar trebui să zică mersi că mai are un cap pe umeri.

Jess luă o înghițitură de coniac.

– Dar unde o să găseşti un bărbat atît de nebun încît să apară în fața întregului oraş şi să ia asupra lui vina pentru aşa ceva? Mai ales cînd n-a făcut-o? întrebă ea şi înălță capul deodată. Care va fi pedeapsa lor? Sigur vor fi amîndoi pedepsiți.

Alex se uită la ultima bucățică de brînză.

– Probabil că îi vor pune pe butuci, spuse el. Dar ştiu bărbatul perfect.

– Cine e?

– Cred că o să-ți fac o surpriză. Las' pe mine. O să rezolv şi asta la fel cum am făcut cu celelalte probleme ale tale.

– Pot să-mi port singură de grijă, dar dacă, din întîmplare, o eliberezi pe Abigail, o să fac ceva pentru tine. O să te ajut să-ți găseşti o nevastă. La anul, pe vremea asta, casa Montgomery va fi plină de copii, zise ea şi lăsă paharul jos. Ah, Alex, m-am gîndit acum, problema ta cu muşchii nu se extinde şi la... vreau să spun..., adăugă ea roşind. Poți să ai copii? Copiii tăi, vreau să spun.

El îi aruncă o privire lungă, după care se întoarse cu spatele oftînd.

– N-am încercat să fiu cu o femeie de cînd am avut febra aceea, dar cred că m-aş descurca, dacă aş fi bine proptit şi ea m-ar ajuta mult, zise el şi se întoarse din nou zîmbind slab.

– Ah, spuse ea înghițind ultima picătură de coniac. Poate ar fi mai bine să nu spunem nimănui asta, altfel nu-ți mai găsim niciodată o soție. Nu-mi închipui o femeie...

Dar se opri înainte să-i rănească sentimentele lui Alex din nou. Însă se gîndi la Cavaler şi zîmbi imaginîndu-şi că el nu avea nevoie de niciun ajutor.

Îşi reveni repede.

– Tu încearcă s-o scapi pe Abigail şi eu voi face tot posibilul să-ți găsesc o soție.

– Se pare că eu am sarcina mai uşoară. Poftim, zise el aruncîndu-i o portocală, mănîncă asta şi ne apucăm de treabă.

Ethan Ledbetter era în boxa acuzaților în fața judecătorilor. Toate femeile din sala de judecată se

aplecau în față ca să audă tot ce spunea acel tînăr frumos.

Judecătorul, cu peruca sa umflată şi lungă, îi ceru lui Ethan să repete.

– Domnişoara Abigail nu voia să ştie lumea că noi sîntem iubiți, aşa că a spus că a fost cu Cavalerul. Abia a apucat să ajungă acasă înainte să apară soldații. Dacă mai întîrzia cîteva minute, o prindeau.

– E o minciună! strigă Abigail. Nici nu-l cunosc pe acest bărbat. Am spus adevărul: am născocit totul şi mi-am ars părul singură în şemineu. Eu niciodată...

– Aprod, dacă nu o faci pe femeia aceasta să tacă, voi pune să fie scoasă din sală. Deci, domnule Ledbetter, ce ne puteți spune despre păr?

– Ne-am rostogolit prea aproape de focul de tabără, spuse el cu oarecare mîndrie în glas.

Pentru o clipă, oamenii din sală fură prea şocați ca să mai spună ceva, dar apoi scoaseră un sunet ce semăna cu un hohot de rîs şi o exclamație de indignare.

Aprodul făcu din nou linişte în sală, în timp ce judecătorii se sfătuiau.

– Am luat o hotărîre, spuse unul din ei. Acuzata, Abigail Wentworth, şi martorul, Ethan Ledbetter, vor fi luați de aici şi...

Toți aşteptară.

– ... Şi căsătoriți pînă la apus.

Abigail leşină şi Ethan păru gata să facă acelaşi lucru.

– Am mințit, strigă Ethan. Am vrut doar să-l ajut pe Cavaler. Am mințit.

Judecătorii, părînd absolut dezgustați de întregul caz, făcură semn că nu voiau să mai audă nimic.

Alex o luă pe Jessica de cot şi o scoase din sala de judecată, dar Jess se smulse din mîna lui şi aşteptă pînă ieşiră inculpații. Abigail plîngea, dar Ethan avea maxilarul încleştat şi capul sus. Părea mîndru, în ciuda faptului că toți se holbau la el. Cînd trecu pe lîngă Alex, se opri, îl privi cu ură şi îl scuipă în față.

Foarte calm, Alex scoase batista şi se şterse, în timp ce Ethan era îmboldit să înainteze.

– Mergem, Jess? întrebă Alex.

Jessica îl ascultă, dar nu îl lăsă să o atingă. Nici nu vorbi cu el pînă cînd nu se îndepărtară de mulțime.

– Dintre toate lucrurile oribile care i se pot face cuiva, acesta a fost cel mai îngrozitor, exclamă ea, atît de furioasă încît abia putea vorbi. Ştiai că judecătorii îi vor obliga să se căsătorească, nu?

– Bănuiam că aşa se va întîmpla.

– Cum l-ai făcut pe Ethan să accepte să spună că a fost cu Abigail?

– Nu pricep de ce eşti aşa furioasă. Am făcut apel la patriotismul lui. I-am spus că şi-ar ajuta țara şi, mai ales, oraşul.

– Şi el te-a crezut, spuse ea strîngînd din pumni. Doar fiindcă te cheamă Montgomery,oamenii îşi închipuie că pot avea încredere în tine. Ai făcut un lucru îngrozitor, Alexander Montgomery. Ți-ai trădat numele, adăugă ea, după care se întoarse şi plecă furioasă.

– Aşteaptă puţin, domnişoară, spuse el apucînd-o de braţe şi trăgînd-o spre pădure. Ţi-am spus ce am de gînd să fac şi n-ai obiectat. De ce te-ai înfuriat aşa tare? Pentru că l-am ales pe Ethan Ledbetter ca să fac treaba asta? Sau pentru că tînărul tău chipeş s-a lăsat păcălit atît de uşor?

– Nu e al meu şi dă-mi drumul!

Alex continuă să o ţină strîns de braţe.

– De ce eşti aşa furioasă pe mine? Am scăpat-o pe Abigail, deşi nu o merita, cu toate minciunile ei, iar Ethan, un fierar amărît, se însoară cu o fată dintr-una din cele mai bogate familii din oraş. Nu văd nimic atît de rău în ceea ce am făcut.

– Doar că Ethan trebuie să-şi petreacă tot restul vieţii cu o proastă ca Abigail.

El îi dădu drumul.

– Acum cîteva zile doar îmi sugerai mie să mă însor cu Abigail, dar acum nu e destul de bună pentru preţiosul tău Ethan.

– Nu înţelegi? spuse ea încet. S-ar putea ca Ethan să fie Cavalerul.

– Înţeleg, zise el fără nicio inflexiune în glas. Şi îl voiai pe Cavaler numai pentru tine, nu-i aşa? Voiai să pui tu mîna pe Ethan.

– Nu! zise ea acoperindu-şi urechile. Mă zăpăceşti. Nu mi-a plăcut să văd pe cineva atît de nefericit, asta-i tot. Ar fi trebuit să-i spui lui Ethan că s-ar putea să fie nevoie să se însoare cu ea.

– Dacă n-a fost suficient de deştept ca să-şi dea seama că, dacă apare în faţa întregului oraş şi

recunoaşte că s-a culcat cu Abigail, va trebui să se însoare cu ea, atunci merită tot ce i se întîmplă. A avut noroc că a scăpat aşa uşor. Dacă oamenii nu erau atît de agitaţi din cauza Cavalerului, nu scăpa numai cu atît. Şi Abigail! Mă mir că nu e lovită cu pietre.

– Le-ai pus viețile în pericol amîndurora! Nu puteai fi sigur că nu aveau să fie condamnați la moarte.

– Judecătorul datorează familiei Montgomery prea mulți bani. Am avut o discuție cu el înainte de proces. Sigur că nu ştiam cum vor reacționa oamenii. Mi-a fost teamă că Abigail ar putea păți ceva.

– Prea multe mame se bucură să o vadă măritată, pentru că, astfel, fiicele lor vor avea mai multe şanse.

Alex îi zîmbi.

– Aşa e mai bine. Jess, chiar ții atît de mult la acest Cavaler?

Ea îi întoarse spatele.

– Nu ştiu ce simt. Mă tem doar că e rănit. Tot acel sînge m-a făcut să...

– Da, ştiu, te întrebi dacă o fi murit sau nu. Poate că are destulă minte să-şi dea seama că nu se pricepe prea bine să fie Cavaler şi a renunțat.

Ea îl privi cu răceală.

– Sper că Nelba Mason o să se mărite cu tine. Caracterul ei e la fel de plăcut ca şi chipul. Acum, vrei să stai departe de familia mea şi să ne laşi în pace?

După care se întoarse şi plecă.

– La naiba, la naiba, la naiba, spuse Alex după aceea.

Credea că făcuse o mişcare atît de inteligentă cînd îl convinsese pe Ethan să spună că se culcase cu Abigail.

– Cavalerul nu e nici pe departe atît de inteligent cum crezi tu, spuse el cu glas tare înainte să pornească spre casă.

După părerea lui, Cavalerul făcuse mai mult rău decît bine.

## CAPITOLUL ZECE

Sosirea amiralului englez în Warbrooke aproape că paralizează tot oraşul.

Amiralul Westmoreland era un bărbat solid şi, cu uniforma sa strălucitoare, cu spatele său rigid, cu vocea sa care putea fi auzită peste zgomotul unei furtuni pe mare şi cu mulțimea de ofițeri care îl înconjurau tot timpul, era formidabil. Coborî pe pămînt şi mulțimea de curioşi se dădură la o parte pentru a lăsa să treacă grupul de bărbați conduşi de amiral, care era cu un cap mai înalt decît ceilalți.

Amiralul se îndreptă direct spre casa familiei Montgomery, de parcă ar fi ştiut exact unde era.

John Pitman, aranjîndu-şi peruca pe care şi-o pusese pentru acea ocazie, îl întîmpină la o sută de metri în fața casei. În spatele său, venea agale Alexander, căscînd plictisit.

– Domnule, spuse Pitman, aproape plecîndu-se în fața lui Westmoreland.

Amiralul îl măsură din cap pînă-n picioare, îi aruncă o privire lui Alex şi porni spre casă.

– Presupun că tu eşti Pitman. Aici locuieşti? întrebă el tunător în timp ce unul din oamenii săi îi deschise uşa.

Intră în salon şi toţi cei care se aflau înăuntru încremeniră. Copiii se opriră din orice activitate, iar Eleanor rămase nemişcată cu lingura deasupra cratiţei cu friptură.

Amiralul nu se osteni să pună vreo întrebare, ci aşteptă cu o vădită nerăbdare ca Pitman să o ia înainte.

– Pe aici, domnule, zise el conducîndu-l în birou.

Alexander, care îi urma, se uită la Eleanor ridicînd din umeri, în semn că habar nu avea ce se petrece.

Cînd ajunseră în birou, amiralul se uită în jur pînă îl văzu pe Alexander.

– Afară, spuse el doar şi doi inşi dădură să-l scoată din încăpere.

– Mă tem că va trebui să mă lăsaţi să rămîn, din moment ce această casă e a mea, spuse el examinîndu-şi unghiile şi rezemîndu-se de perete.

Vocea amiralului făcu să scîrţîie grinzile.

– Nu permit insolenţă din partea subordonaţilor şi, mai ales, a unor papiţoi, ca dumneata. Scoateţi-l!

Alex se lăsă dat afară din încăpere, înjurînd pentru că nu putea face nimic ca să se apere şi să nu stîrnească suspiciuni. Aşa că stătu afară şi continuă să înjure – de data aceasta, pereţii groşi care nu îi permiteau să audă prea multe. O dată, îl auzi pe Westmoreland spunînd că, dacă nu pui mîna pe vergea, răsfeţi copilul, şi ştia că America era copilul.

Cele mai mari temeri ale lui Alex începură să se confirme, căci îşi dădu seama că amiralul venise acolo pentru a recurge la represalii pentru ceea ce făcuse

Cavalerul. Cînd îl auzi pe amiral pronunțînd numele Taggert, Alex intră în acțiune. Se duse în salon, unde toți se mişcau încet şi cu urechile spre coridorul care ducea la birou.

– Ține copiii lîngă tine, îi spuse el lui Eleanor. Orice s-ar întîmpla, ține copiii lîngă tine.

Nu se opri şi nu mai spuse nimic altceva, ci ieşi din casă, grăbindu-se, atît cît îi permitea deghizarea, spre port.

Jessica era pe puntea vasului ei, ştergînd apa sărată cu un mop.

– Jess, trebuie să vorbim, strigă el, încercînd să nu pară îngrijorat.

– N-am ce să vorbesc cu tine, zise ea, ieşind din raza lui vizuală.

Alex se uită peste umăr să vadă dacă se zăreau amiralul şi oamenii săi.

– Jess, vino aici imediat! Trebuie să-ți vorbesc.

– Ce-i, Montgomery, iubita ta nu vrea să-ți vorbească? strigă cineva.

Alex începu să urce scîndura care ducea la bord.

– Jess, spuse el intenționat cu o voce plîngăcioasă, dacă o să cad din cauza ta...

Cu o expresie de dezgust pe chip, ea se duse spre el.

– Aşa ți-ar trebui, spuse ea şi dădu să-l ajute să urce la bord, dar el o prinse de mijloc şi o aduse pe ponton. Alex, am treabă. Nu toți ne permitem să lenevim, ca tine. Am o familie de hrănit.

Alex îi văzu pe amiral şi oamenii săi venind.

– Ți-am spus că trebuie să-ți vorbesc.

O luă de braț şi începu să o tragă după el.

– Ce-i cu tine? Nu vreau să vorbesc cu tine. Nici măcar nu vreau să te văd. Dă-mi drumul! zise ea şi întoarse capul. Ei cine sînt?

Alex o apucă de braţe şi o obligă să se uite la el.

– Ascultă-mă, Jess, ceea ce îți voi spune s-ar putea să-ți salveze viața. Sîntem supuşii englezilor. Ei ne consideră ca fiind copiii lor. Legal, ei au drepturi. Poate că, într-o bună zi, vom putea schimba asta, dar, acum, ei au toate drepturile.

– Alex, eşti nebun. N-am timp de politică, am treabă.

El nu îi dădu drumul, ci o ținu în aşa fel încît să-l privească.

Un om în spatele lor începu să le vorbească celor care se strînseseră în jurul amiralului.

– Din ordinul Majestății Sale, Regele George al III-lea, amiralul Westmoreland a fost trimis pentru a-l opri pe acest om care îşi spune Cavalerul. Amiralul va rămîne în Colonii pînă cînd acest om va muri. Oricine îl va ajuta pe Cavaler va fi executat pe loc, fără a fi judecat. Amiralul a aflat că o anume Jessica Taggert l-a ajutat pe duşman.

Jess încetă să se mai zbată în mîinile lui Alex şi încremeni.

– Din ordinul amiralului şi regelui, vasul aparținînd acestei femei Taggert, "*Mary Catherine*", va fi luat din port şi incendiat pe mare.

– Nu! reuşi Jess să țipe o dată înainte ca Alex să-i astupe gura cu mîna.

Apoi o cuprinse cu brațele şi o ținu lipită de el.

– O să te duc acasă, Jess, îi şopti el. Nu vreau să vezi asta.

Ea se luptă cu el la fiecare pas, lovindu-l cu picioarele, încercînd să-i muşte mîna, făcînd orice ca să scape, dar nu reuşi. El izbuti să o treacă pragul casei Montgomery. În afară de Eleanor şi de copii, nu mai era nimeni în salon.

– Ce e? întrebă Eleanor cînd îşi văzu sora zbătîndu-se şi cu mîna lui Alex pe gură.

– Amiralul a fost trimis să-l omoare pe Cavaler. Pitman a zis că Jess a avut o legătură cu Cavalerul, aşa că amiralul dă un exemplu şi incendiază vasul "*Mary Catherine*".

Eleanor fu prea şocată ca să mai spună ceva.

– Adu-mi o sticlă de whisky, porunci el. O duc în camera mea.

Jess începu din nou să se zbată cînd Alex o tîrî pe coridor. Trecu prin fața uşii deschise a tatălui său, dar numai se uitară la Sayer, fără să spună niciunul nimic. Cînd Alex ajunse cu Jess în camera lui, veni şi Eleanor cu sticla de whisky.

– Nu vreau să văd pe nimeni, spuse el luînd sticla, după care împinse uşa cu piciorul şi îi dădu drumul Jessicăi.

– Laş blestemat! strigă ea. Lasă-mă să ies! Pot să-l opresc.

Alex se rezemă de uşă pentru ca ea să nu o poată deschide.

– Ba n-ai putea. Omul ăla are o privire plină de ură. Are de gînd să-l omoare pe Cavalerul tău şi, dacă nu o poate face acum, se va răzbuna pe toţi cei care au legătură cu el. Vrea să facă un exemplu din tine.

– Poate să facă un exemplu din altcineva. Dă-ţi la o parte corpul ăsta mare şi gras şi lasă-mă să ies!

– Mie poţi să-mi spui ce vrei, dar nu ieşi de-aici. Englezul ăla ar fi încîntat să aibă un motiv să spînzure pe cineva. Am mai văzut oameni ca el. I-ar plăcea să te spînzure de gabie şi, apoi, să dea foc vasului. Tot ce vreau e să rămîi în viaţă, fie că dă foc vasului sau nu.

– Nu te priveşte pe tine. E vasul meu. Deschide uşa! strigă ea şi începu să tragă de el cu toată puterea, proptindu-şi picioarele în podea şi împingîndu-l, dar el nu se clinti.

– Jess, spuse el apoi cu o voce mai blîndă. Dacă te duci acolo şi încerci să te împotriveşti acelui om, vei muri. Şi eu nu pot permite asta.

– Să permiţi! strigă ea. Cine eşti tu să-mi permiţi sau să nu-mi permiţi ceva?

Continuă să-l împingă pînă cînd începu să obosească şi îşi aminti ce spusese omul amiralului. Aveau să dea foc vasului ei.

Se lăsă să cadă la podea.

– Tata mi-a dat vasul ăla, şopti ea. A fost singurul lucru pe care mi l-a lăsat, în afară de fraţi şi surori de crescut. Niciunul din băieţi nu l-a vrut. Ei voiau să navigheze cu vapoare mari; nu voiau să aibă de-a face cu împuţitul *"Mary Catherine"*, dar eu şi Eleanor

am considerat că era o cale de a hrăni toată familia. Ştii cît de greu a fost să găsim pe cineva care să învețe o fată să navigheze?

Stătea acolo, rezemată de piciorul lui Alex şi începu să se gîndească ce însemna să nu aibă un vas.

– Kit m-a ajutat puțin. Şi Adam m-a învățat cîteva lucruri, dar cel mai mult m-a ajutat bătrînul Samuel Hutchins. Îl mai ții minte? A murit acum cîțiva ani.

Alex se aşează jos, lîngă ea, aşa încît ea stătea rezemată de umărul lui, şi îi dădu sticla de whisky.

– Obişnuiam să rîd de tine. Eram atît de invidios că erai mai mică decît mine şi, totuşi, aveai vasul tău.

Jess luă o înghițitură zdravănă de whisky.

– Ziceai că o fată n-are ce căuta la bordul unui vas, cu atît mai puțin să aibă unul, şi mai ziceai de "*Mary Catherine*" că nici nu merita să fie numit vas.

– Aşa ziceam, dar aş fi dat tot ce aveam pentru vasul tău sau altul. Mama nu mă lăsa să plec pe mare. Zicea că, aşa, îşi pierduse doi fii şi nu voia să-şi piardă puiul.

Jess mai luă o înghițitură de whisky.

– Avea dreptate. Ai văzut ce ai pățit. Ți-ai pierdut bărbăția şi ea a murit fără să-şi revadă cei mai buni fii.

Nu văzu expresia de pe chipul lui.

– Chiar dacă avea defecte, "*Mary Catherine*" m-a ajutat mult. Doamne, Alex, cum o să hrănesc copiii?

Alex îi cuprinse umerii.

– O să te ajut eu, Jess. Voi fi lîngă tine şi te voi ajuta.

Ea se desprinse de el brusc.

– Aşa cum ai făcut azi? Aşa ajuți, fugind de pericol?

– Cred că sînt atît de deştept încît să fug cînd îmi dau seama că nu am şanse să cîştig, spuse el înțepat. Ce puteai să faci împotriva amiralului şi soldaților săi? Îți spun, i-ar fi plăcut să spînzure pe cineva. Şi are tot dreptul.

– Cel puțin, Cavalerul nu se teme şi de umbra lui, aşa cum faceți toți.

Deodată, Alexander se ridică şi o privi furios.

– Tu şi Cavalerul tău! Prostul ăla a băgat oraşul în necazul ăsta. Dacă îşi vedea de treabă şi nu voia să se acopere de glorie, vasul tău n-ar fi fost ars şi cîteva vieți, inclusiv a ta, n-ar fi în pericol acum. Ar trebui să-l urăşti, nu să-l ridici în slăvi.

Jess se ridică şi îşi propti mîinile în şold.

– Nu-ți dai seama că trebuie să se facă ceva în privința felului cum ne tratează englezii? Cavalerul înțelege asta. Noi nu avem drepturile pe care le au englezii. Cum poate acel om să dea foc vasului meu pentru că aşa vrea? Ce pot să fac eu?

Nu îi lăsă timp să răspundă.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva, Alexander, dacă tu eşti un laş, nu înseamnă că toți sîntem aşa.

– Ce vrea să însemne asta?

– Am auzit ce se întîmplă în sud. S-au scris foi volante, s-au ținut discursuri. Poate că se face şi în Warbrooke aşa ceva.

Alex se rezemă de uşă.

– Jess, vorbeşti despre trădare, şopti el privindu-i gîtul frumos.

– Nu e trădare dacă scăpăm de Anglia şi sîntem propriii stăpîni. Atunci, e patriotism.

El îi întinse sticla de whisky.

– Bea şi hai să vorbim.

– Ha! Să am încredere în tine? Într-un laş ca tine?

El se aplecă în faţă pînă cînd ajunseră nas în nas.

– Aş vrea să-ţi amintesc că eu te-am scăpat de Pitman, eu i-am salvat viaţa lui Abigail şi, probabil, azi, te-am scăpat de spînzurătoare. Nu mi se pare că seamănă a laşitate.

Ea îşi frecă braţele.

– Nu-mi plac metodele tale.

– Nu putem fi toţi ca romanticul tău Cavaler. Şi credeam că eşti convinsă că a murit.

– Nu spune asta! Du-mă acasă şi...

– Nici vorbă. Nu vei ieşi de-aici azi. N-am încredere că nu te vei duce direct la amiral să-l provoci la o bătaie cu pumnii. Vreau să te ţin în viaţă zi cu zi. Ia spune-mi, la ce te gîndeşti cînd vorbeşti de patriotism?

Dar, oricît de mult insistă, Jessica nu-i spuse nimic.

Jessica se trezi cu o senzaţie de greaţă, o durere de cap şi simţindu-şi limba încleiată. Primul ei gînd fu acela că nu avea să se încreadă niciodată în Alexander. Nu îl interesa să o facă să vorbească despre patriotism. Vrusese doar să o îmbete, ca să nu riposteze la ceea ce i se făcuse.

Încet, ținîndu-şi capul nemişcat, dădu la o parte cuvertura de pe patul lui Alexander. Mă mir că nu doarme în aşternuturi din satin roz, îşi spuse ea.

– Bună dimineața, strigă Alex din uşă.

– Nu e bună. Alex, haina aia e oribilă.

El rîse.

– E nouă. Mie chiar îmi place. Vrei să mănînci ceva?

– Unde sînt ghetele mele?

– Poftim. Jess, cred că ar trebui să te odihneşti azi.

– Sigur că ar trebui. Să dorm toată după-amiaza. Ce fac copiii?

– Eleanor se descurcă foarte bine. Amîndoi am inspectat cămara şi e destulă mîncare pentru ei.

– Familia Taggert nu...

– Nu primeşte pomană, ştiu. Vrei să te ajut?

Jess îşi puse şi a doua gheată.

– Trebuie să mă duc la pescuit. Trebuie să...

Se opri brusc, căci îşi aminti că vasul ei nu mai era.

– I-au dat foc?

Alex se aşează lîngă ea pe marginea patului şi îi luă o mînă într-ale lui.

– Da, Jess. L-am văzut pe amiralul Westmoreland. S-a instalat împreună cu zece din oamenii lui la Wentworth's şi cred că l-am convins că n-ai fost implicată, de fapt.

Ea se desprinse de el.

– Asta n-o să-mi aducă vasul înapoi.

– Nu, dar ar fi bine să stai departe de Cavaler.

Ea se ridică, ținîndu-se de cap şi de burtă, pentru a le linişti şi îl privi furioasă.

– Ce ştii tu? Te pricepi doar la... la fluturaşi şi ananaşi. Cavalerul ar putea fi mort. El e mort, vasul meu, ars, şi eu...

Tăcu şi întoarse privirea. În niciun caz nu avea să plîngă în fața acelui bărbat, care arăta ca un cuib de licurici.

– Jess..., zise Alex apropiindu-se de ea.

– Nu mă atinge.

Se ridică de lîngă el, descuie uşa şi ieşi din cameră. Nu se opri nici în salon, ci doar strigă "Vino cu mine, Nathaniel" şi îşi continuă drumul. Refuză să se uite la oamenii care se opreau şi o priveau. Acum se temeau de ea, se temeau că o parte din necazul în care era ea i-ar fi putut atinge şi pe ei.

Se opri o clipă lîngă fierărie. Ethan Ledbetter, cu brațele goale lucind de sudoare şi cu cămaşa udă lipită de muşchii spatelui, bătea într-o potcoavă şi Abigail stătea în umbră, uitîndu-se la el aşa cum se uită un copil la un cadou de Crăciun.

Ochii Jessicăi se umplură de lacrimi fierbinți. Oare Cavalerul nu mai apăruse pentru că Ethan o avea acum pe Abigail?

– Jessie? spuse Nate lîngă ea. Vine domnul Alexander.

– Atunci, noi plecăm, spuse ea furioasă şi se îndepărtă repede.

Munci fără încetare timp de patru zile. La capătul primei zile, Eleanor îi spusese părerea ei.

– Poți să te sinucizi, dacă vrei, dar nu-l omorî şi pe Nathaniel, spuse ea după ce îl duse sus pe băiatul epuizat.

Aşa că Jess ieşi singură. Arunca plase în mare şi le trăgea înapoi. Făcu singură un cărucior şi încerca să vîndă prin oraş peştii pe care îi prindea. Mulți se temeau să cumpere de la ea. Numele ei era mînjit acum şi lumea se temea de amiral şi de soldații acestuia.

Amiralul umbla pe străzi de dimineață pînă seara. Soldații săi săreau la orice zgomot. Unul din ei a împuşcat cățelul unei fetițe cînd acesta apăruse în fața lui pe neaşteptate. Cîrciumile din port erau închise.

Warbrooke era un oraş sub conducere militară.

Jess încercase de trei ori să le vorbească oamenilor despre libertate, să le spună să protesteze față de ceea ce se întîmpla, dar nimeni nu voia să o asculte.

La sfîrşitul celei de a patra zile, se afla într-un golfuleț la nord de casa ei. Mîinile îi erau pline de băşici, îi era frig şi foame. Se gîndi la copii şi mai aruncă plasa pentru ultima oară.

– Jessie.

La început, avu impresia că era vîntul.

– Jessie.

Se întoarse şi privi în întunericul creat de o mică stîncă. La început, nu văzu nimic, dar apoi zări o mînă întinsă spre ea, cu palma în sus.

Alergă spre el.

Cavalerul o îmbrăţişă cu atîta putere, încît aproape că îi trosniră oasele.

– Jessie, Jessie, Jessie, şopti el iar şi iar, strîngînd-o la piept şi ascunzîndu-şi faţa în părul ei.

– Eşti aici. Eşti teafăr, îngăimă ea cu lacrimi în ochi şi în glas. Să te văd, să văd unde ai fost rănit, zise ea scoţîndu-i cămaşa din pantaloni, disperată să se convingă că, într-adevăr, nu păţise nimic.

– Dă-mi voie să te ajut, zise el rîzînd şi îşi descheie cămaşa.

– Nu văd. E prea întuneric.

Era la un pas de a izbucni în lacrimi. Nu plînsese cînd îi dăduseră foc bărcii şi cînd oamenii rîseseră de ea, dar acum nu ştia dacă se mai putea abţine.

– Atunci, foloseşte-ţi mîinile, zise el încet. Jessie, nu merită să plîngi pentru mine, adăugă el şi se desprinse de ea, întorcîndu-se cu spatele. Praful de puşcă a făcut să zboare pietrele. Simţi? S-au vindecat acum.

Ea îşi trecu mîinile pe spatele lui, simţind cicatricele. Îşi amintea foarte bine că le căpătase în timp ce o proteja pe ea. În clipa aceea, nu putu să mai reţină şuvoiul de lacrimi. Îşi afundă faţa în spatele lui şi lacrimile ţîşniră.

– Jessie, iubita mea, şopti el, întorcîndu-se şi strîngînd-o la piept. Ai mai multe motive să plîngi ca oricine altcineva. Descarcă-te.

– Credeam că ai murit. Sau că te-ai însurat.

– Nici una, nici alta, zise el luînd-o în braţe şi aşezîndu-se cu ea. Nu m-aş însura cu o prostuţă ca Abigail. Vreau doar ce e cel mai bun.

Jessica începu să plîngă şi mai tare.

El îi mîngîie părul şi, încet, încet, mîna îi lunecă pe şold şi, apoi, pe coapse.

– Şi sigur nu sînt atît de prost încît să mă las convins de o femeie să spun că m-am culcat cu ea cînd nu e adevărat.

– Ea îl iubeşte, îngăimă Jess. Am văzut-o.

– I-ai văzut pe Abigail şi Ethan, nu pe mine, zise el începînd să-i descheie bluza.

– Aveam sînge pe mîini. Toţi ziceau că ai murit. Alex zicea că trebuia să fi murit, adăugă ea izbucnind şi mai tare în lacrimi.

– Ce ştie Alex? spuse el scoţîndu-i bluza din pantaloni, după care îi descheie cureaua. Oricum, de ce îţi petreci atîta timp cu el? Haina aia pe care o purta azi îţi strică ochii.

– Se numeşte "legături amoroase", spuse ea suspinînd. Ştiai că mi-au dat foc bărcii?

– Da, iubita mea, zise el strîngînd-o în braţe şi o ridică puţin, trăgîndu-i pantalonii largi peste şolduri. N-am putut face nimic ca să-i împiedic. S-a întîmplat prea repede. Am auzit că ţi-ai petrecut noaptea cu Montgomery.

Ea se îndepărtă de el şi se uită în ochii lui, care străluceau în spatele măştii.

– Nu în sensul în care te referi tu. Ce naiba?! zise ea şi se uită cu groază că avea doar cămăşuţa, iar

pantalonii îi erau în jurul gleznelor, deşi încă mai avea cizmele în picioare.

Cavalerul, practic, îi dădu drumul pe ţărmul stîncos şi, cu o mişcare rapidă, îi scoase cizmele şi pantalonii.

Jessica îşi trăgea nasul şi era prea năucită ca să se mişte.

Cavalerul, cu pieptul dezvelit, începu să se apropie de ea asemeni unei pantere, în patru labe, lunecînd ca mătasea pe trupul ei.

– Ce faci? îngăimă ea şi îi trase un pumn în falcă, ieşind rapid de sub el.

Însă, el o prinse de gleznă şi o trase înapoi, ţintuind-o sub trupul său.

– Ce-ţi închipui că faci?

– Eu? şopti ea. Dacă-ţi închipui că o să te las să te atingi de mine, eşti nebun. Tu...

El o sărută.

– Dacă-ţi închipui că...

El o sărută.

– Niciodată nu m-am gîndit..., zise ea mai încet, înainte ca el să o sărute din nou.

– Jessie, şopti Cavalerul cu buzele lipite de ale ei. Mă înnebuneşti. Mă gîndesc tot timpul la tine. Te iubesc, nu ştii asta? Sînt îndrăgostit de tine de multă vreme şi te-aş cere de soţie, dacă aş putea. Dar nu mai suport să nu fac dragoste cu tine.

– Nu, eu...

El o sărută din nou.

– Poți să alegi. Să facem dragoste în seara asta pe nisipul moale şi rece sau să te violez pe stînci.

Ea făcu ochii mari.

– N-ai face-o.

El zîmbi.

– Oricum o să-mi placă. Tu alegi.

– Dar... dar n-am ce să aleg.

– Poate o să încep cu una şi o să termin cu cealaltă. Deşi am auzit că violul – mai ales în cazul unei fecioare, dacă eşti fecioară – e foarte dureros. Pentru o femeie, vreau să spun. Unor bărbați, însă, le place ca o femeie să se zbată, să zgîrie şi să lovească.

– Bineînțeles că sînt fecioară, se răsti ea.

– Mi-am închipuit, murmură el şi începu să-i sărute gîtul uşor. Te-ai hotărît?

– O femeie trebuie să facă dragoste doar cu bărbatul cu care urmează să se mărite, zise ea închizînd ochii cînd buzele lui îi coborîră pe trup.

– Poate te vei mărita cu mine cînd nu voi mai fi Cavaler.

– Şi unde voi locui?

El rîse uşor, ascunzîndu-şi fața între sînii ei. Îi desfăcu şireturile cu dinții, fiindcă îi ținea mîinile deasupra capului.

– Vei locui oriunde voi fi eu. Jessie, Jessie, cît de frumoasă eşti, zise el plimbîndu-şi limba pe sînii ei rotunzi. Te-ai hotărît?

– Să mă hotărăsc? întrebă ea cu o voce îndepărtată. Da, voi locui oriunde vei fi tu.

Limba lui îi înconjură sfîrcul.

– Viol sau dragoste?

Ea nu se putea concentra.

– Biserica zice să mă salvez.

– Atunci, consideră-te forțată, spuse el dîndu-i drumul mîinilor. Jessie, cît te iubesc!

Jessica nu se mai gîndi cînd el îşi strecură mîinile pe sub lenjeria ei şi i-o scoase foarte abil. Aerul nopții îi mîngîie pielea. Mîinile lui păreau să fie peste tot, plimbîndu-se pe trupul ei, între pulpe, pe gambe. Apoi, ea îşi mişcă picioarele pe picioarele lui, părul de pe ele părîndu-i-se excitant şi atît de diferit față de trupul ei.

El îi cuprinse sînii cu mîinile şi îi sărută trupul, coborînd cu limba spre buricul ei.

Jessica gemu cînd el îi acoperi trupul cu al său.

Cînd o penetră prima oară, simți o durere care o făcu să îl lovească. El îi ținu trupul nemişcat şi începu să o sărute încet şi îndelung, pînă cînd ea se relaxă sub el. Şi, atunci, începu să desfacă picioarele.

– Nu mi te împotrivi, Jessie, iubeşte-mă, şopti el muşcîndu-i urechea uşor, iar cînd intră cu totul, durerea nu mai fu atît de mare. Eu... Jessie, am nevoie de tine.

– Da, şopti ea. Sînt aici.

După cîteva mişcări rapide, încercînd să nu o rănească, el se prăbuşi deasupra ei, asudat şi satisfăcut.

– Te iubesc, Jessie, şopti el şi ea îi mîngîie părul negru, simțind nodul măştii.

Dintr-un anumit motiv, ea nu repetă cuvintele lui, dar se lipi strîns de el.

Pe măsură ce îşi reveni, se gîndi la enormitatea gestului pe care îl făcuseră. Acum era legată de acel străin pe vecie. Întoarse capul ca să-l privească, dar nu văzu decît un bărbat cu mască. Nici măcar nu ştia cum arată bărbatul cu care făcuse dragoste.

– Mmmm, spuse el studiindu-i privirea. Eşti furioasă pe mine pentru că te-am făcut a mea?

– Cine eşti? şopti ea.

– Nu pot să-ți spun asta, iubito. Ți-aş spune dacă aş putea. Te-am rănit?

– Mă răneşti acum, spuse ea cu ochii în lacrimi.

El se dădu la o parte de pe ea şi o luă în brațe, legănînd-o uşor.

– Ai vorbit cu oamenii toată săptămîna. Despre ce?

Lacrimile ei începură să se usuce şi, în locul lor, apăru furia.

– Laşitate.

– A cui? A lor, a ta, a mea?

– A lor, bineînțeles. Nu cred că eu sînt laşă şi ştiu că tu nu eşti.

El îi mîngîie pielea.

– Jessie, vreau să te îmbraci. Dacă mai stai aşa cîteva minute, o să te am din nou pe stînci.

Jessica ezită.

– Nu, nu, spuse el zîmbind. Fecioarele trebuie să se odihnească între partide.

Ea îşi luă hainele. În ciuda întunericului şi măştii lui, îi văzu strălucirea ochilor care o priveau intens. Primul ei impuls fu să se acopere, dar apoi începu să se simtă puternică, de parcă numai ea putea face ce voia din acel bărbat. Îşi arcui spatele cînd îşi puse lenjeria.

– Jessie..., o preveni el.

Ea îi aruncă un zîmbet şiret privindu-l printre gene.

Cu un geamăt gutural, el se repezi la ea. Oh, ce imagine frumoasă, se gîndi ea, acel bărbat musculos, cu pielea arămie şi mascat, care venea în întuneric spre ea. Desfăcu braţele şi el începu să-i sărute lacom gîtul.

– Poate că nu-ţi voi recunoaşte chipul cînd îl voi vedea, dar voi recunoaşte alte părţi. Ai face bine să ţii hainele pe tine cînd eşti în oraş.

El rîse în gîtul ei.

– Ridică-te, ispită mică, şi îmbracă-te. Spune-mi despre ce laşitate vorbeai.

Ea îl voia înapoi în braţele ei, dar indiferent cum îşi mişcă trupul, el nu o mai atinse. În timp ce el se îmbrăcă, ei i se păru că îl aude scoţînd cîteva gemete, dar apoi păru să se controleze.

Cînd se îmbrăcară amîndoi, el o strînse în braţe din nou şi ea simţi cît de asudat era. Zîmbi mulţumită şi îşi frecă obrazul de cămaşa lui umedă de mătase.

– Acum spune-mi ce ai mai făcut.

Ea îi povesti cam tot ce se întîmplase de cînd îl văzuse ultima oară. Gîtlejul i se încleştă cînd începu

să vorbească despre pierderea bărcii ei, dar Cavalerul o scuturã uşor.

– Nu-ți mai plînge de milă, îi porunci el.

Spre surprinderea ei, vorbele sale aspre o făcură să se simtă mai bine şi putu să continue fără să mai plîngă.

– Deci, spuse el rar, vrei să stîrneşti mai multe probleme.

Ea se desprinse de el ca să-l privească.

– Vreau să lupt. Omul ăla nu avea niciun drept să-mi dea foc bărcii. Faptul că Anglia e țara noastră mamă nu-i dă dreptul să ne trateze ca pe nişte... nişte...

– Copii? zise el.

– Nu sîntem deloc copii, spuse ea încet. Sîntem adulți şi suficient de inteligenți ca să ne conducem singuri.

– Jessie, vorbeşti de trădare.

– Poate, dar am auzit zvonuri despre unele lucruri care se spun şi se scriu în Sud. Mă gîndeam că, dacă aş putea face rost de cîteva hîrtii din astea, i-aş face pe oamenii din Warbrooke să-şi dea seama că nu sîntem singuri.

– Şi cum o să pui mîna pe foile alea? Cum le împrăştii fără să fii prinsă? Cum îți protejezi familia în timp ce salvezi țara?

– Nu ştiu, spuse ea furioasă. E doar o idee. Nu m-am gîndit încă la amănunte.

– Poate te pot ajuta, zise el încet.

Ca de obicei, Jess vorbi fără să gîndească.

– Nu, am mai multe necazuri dacă te ajut pe tine decît dacă acționez singură. Poate mă ia cineva pe un vas care ridică ancora. Pot să...

Cavalerul se abținuse mult, dar acum nu își mai stăpîni furia şi o apucă de umeri. Întîi, o înjură în italiană şi, apoi, în spaniolă. Își trase sufletul şi vorbi printre dinți.

– O să-ți aduc foile volante. Eu le voi împrăştia şi tu vei sta acasă, acolo unde e locul femeilor.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Dacă stăteam acasă pînă acum, erai mort.

O clipă, se priviră furioşi.

– Cu cine ai vorbit? o întrebă el.

– Cu nimeni, spuse ea, începînd să dea înapoi. Alexander mi-a zis doar cîteva lucruri.

– Morsa aia grasă? De ce e tot timpul în preajma ta? Ce vrei de la el?

– Îmi spui tu pe cine să văd? zise ea dînd să se ridice. Dacă am făcut ce am făcut nu înseamnă că eşti stăpînul meu. Şi mai trebuie să dovedeşti că poți face orice fără ajutor. Ce mai Cavaler eşti! Singura cucerire pe care ai făcut-o cu adevărat a fost sub fusta unei femei.

Imediat duse degetul la gură. Ştia că mersese prea departe.

Cavalerul se ridică, aruncînd fulgere din priviri.

– Stai, n-am vrut să spun asta, începu ea. Doar că n-ar fi trebuit să-mi spui să stau acasă.

El nu mai spuse niciun cuvînt, ci se întoarse pe călcîie şi dispăru în noapte.

Un timp, Jess rămase nemişcată, forţîndu-şi ochii şi urechile ca să-l zărească sau să-l audă, dar nu auzi şi nu văzu nimic. Atunci, se întoarse, îşi strînse plasele şi peştii şi porni spre casă.

## CAPITOLUL UNSPREZECE

Ostenită, Jessica trînti peştii şi homarii pe masa cea mare din camera comună a casei Montgomery. Eleanor se răsti la Molly să fie atentă ce face, după care împinse o cratiță cu brioşe de ovăz în cuptorul de cărămidă. Goni cîinele slăbănog şi îi aruncă o privire furioasă lui Nathaniel, pentru că nu se apucase deja să curețe peştii.

– Ce se întîmplă? întrebă Jess.

– El.

Eleanor mai mult şuieră cuvîntul decît îl rosti.

Jess se uită întrebătoare la Nate, care lua de jos homarul căzut.

"Nick", rosti el din buze şi arătă din cap spre uşă.

– Ce-a mai făcut acum Nicholas al tău? întrebă Jess, luînd o brioşă fierbinte dintr-o cratiță.

Eleanor îi aruncă o privire furioasă surorii ei.

– Nu e al meu, spuse ea forțîndu-se să se calmeze. Alexander e bolnav. Poate să şi moară şi monstrul ăla mare şi arogant nu mă lasă să-l văd. Zice că Alex nu vrea să vadă pe nimeni.

– Probabil că aşa e, zise Jess cu gura plină. Probabil că nu vrea să-l vadă nimeni fără hainele lui

colorate, adăugă ea scuturîndu-şi mîinile. Dar pe mine o să mă vadă.

Străbătu holul şi era cu mîna pe clanța uşii lui Alex cînd Nick ieşi din altă încăpere şi o văzu.

– Nu vrea să vadă pe nimeni.

Jess bătu la uşă.

– Alex, sînt eu, Jessica. Eleanor e îngrijorată din cauza ta. Descuie şi lasă-mă să intru.

Nu primi niciun răspuns. Se uită la Nick. Acesta era un bărbat solid şi brunet, care, acum, o privea cu un aer de superioritate.

– Vreau să-l văd, spuse ea încleştînd maxilarul.

– Nu primeşte vizite.

Jessica dădu să mai adauge ceva, dar zîmbi, în schimb, şi ridică din umeri.

– Ai grijă doar să mănînce bine, zise ea veselă, după care porni înapoi spre camera comună.

Eleanor o privi curioasă, dar Jess clătină din cap şi ieşi din casă.

Nu avea de gînd să-l lase pe acel individ să-i spună ce putea face şi ce nu. Ocoli casa, prin tufişuri şi buruieni, îndreptîndu-se spre camera lui Alex. Se opri brusc cînd trecu prin dreptul ferestrei lui Sayer. Foarte calm, bătrînul Montgomery ridică ochii din carte.

Jess înghiți în sec cînd bătrînul se uită la ea, după care zîmbi slab şi îşi continuă drumul. El o privi cum trecu de a doua fereastră, dar nu o strigă şi nici nu o întrebă de ce se furişa astfel.

Ajungînd în dreptul ferestrei lui Alex, se bucură

văzînd că obloanele erau ridicate. Tocmai pusese un picior înăuntru, cînd cineva o apucă de curea şi o trase înapoi. Ridicînd privirea, îl văzu pe Nicholas Ivanovitch.

– Domnişoară Jessica, spuse el cu o voce mustrătoare. Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva. Fugi, acum, şi nu te mai furişa în camera unui domn.

Jess încleştă pumnii, dar se întoarse şi plecă. De ce îi păsa ei ce păţise Alexander? Oricum, îi făcuse doar necazuri. Din cauza lui îl înfuriase şi pe Cavaler. Dacă Alex nu i-ar fi băgat în cap aiurelile acelea despre inutilitatea Cavalerului, ea nu i-ar fi pus la îndoială faptele.

Simţi cum i se umpleau ochii de lacrimi, dar şi le reţinu. Cavalerul îi spusese că o iubea şi, poate, acum, o ura, dar ea avea să supravieţuiască.

Îşi mai trase nasul o dată şi porni înapoi spre golf. Familia Wentworth voia 25 kilograme de scoici pentru cina amiralului cu ofiţerii săi. Cînd îşi aminti de ultima oară cînd o văzuse pe snoaba doamnă Wentworth, Jess zîmbi. Femeia trebuia să gătească pentru ofiţerii englezi. Toţi se aşteptau ca familia Wentworth să-i hrănească şi să-i găzduiască pe englezi şi toţi banii lor intrau în burţile acestora.

– Asta o s-o înveţe minte, spuse Jess zîmbind şi agitînd lopăţica pentru scoici.

În seara aceea, Eleanor era plîngăreaţă. Copiii erau obişnuiţi cu emoţiile şi crizele Jessicăi, dar cu Eleanor era cu totul altceva. De obicei, ea era stîlpul lor, o persoană de nezdruncinat.

– Alexander a păţit ceva, sînt sigură, zise Eleanor.

Stătea la masă, părînd să fi uitat complet de rolul ei de a servi mîncarea. Copiii se uitară la farfuriile goale şi, apoi, la Eleanor şi păreau să-i înţeleagă preocuparea.

Jess îi făcu semn lui Nick şi amîndoi aduseră tocăniţa şi pîinea pe masă, punînd în farfurii tăcuţi, în timp ce Eleanor îşi exprima îngrijorarea legată de Alex.

– Nu se atinge de mîncarea pe care i-o trimit şi nu se aude niciun sunet din camera lui. Uşa e încuiată, obloanele sînt bătute în cuie. Cred că s-a-ntîmplat ceva.

– De ce-ţi faci griji? o întrebă Jess. O fi răcit. E atît de vanitos că, probabil, nu vrea să-l vadă nimeni cu nasul roşu.

Eleanor sări de pe scaun furioasă, agitînd o lingură de lemn prin faţa Jessicăi.

– Îi datorăm vieţile noastre, strigă ea. Eşti atît de ocupată să visezi la Cavalerul tău, că nu mai vezi ce-a făcut omul ăsta pentru noi. Ne-a salvat casa de la a arde din temelii. Pe tine te-a scăpat de spînzurătoare. Cînd Pitman a distrus toate lucrurile noastre, Alex le-a înlocuit. Cînd i s-a dat foc bărcii – din cauza Cavalerului tău – Alex te-a salvat împiedicîndu-te să te faci de rîs. Alexander e cel care ne-a ajutat. Hainele pe care le purtăm, vasele, mobila, mîncarea – îi datorăm totul lui Alex. Şi tu nu poţi nici măcar să te porţi frumos cu el. Fii atentă, Jessica, dacă mai spui vreun cuvînt împotriva lui, o să... o să...

Jess era uluită. Eleanor era întotdeauna autoritară, dar niciodată nu mai țipase la sora ei.

– Mă obligi să port asemenea haină? spuse ea încet, încercînd să destindă atmosfera.

Deodată, Eleanor rămase complet nemişcată şi, în clipa următoare, Jessica se trezi cu un castron cu tocăniță fierbinte pe față. Uşa se trînti în urma lui Eleanor.

Jess azvîrli castronul şi îşi cufundă fața într-o găleată cu apă de băut. Cînd se ridică să tragă aer în piept, toți copiii erau în jurul ei, cu ochii mari de spaimă.

– O să ne părăsească şi Eleanor? şopti Phillip.

– Nu şi dacă o omor eu, mormăi Jess, după care se uită la fețele lor şi oftă. Nu, e doar furioasă. Aşa cum sînt eu uneori.

– Mereu, spuse Nate, făcînd-o să-i arunce o privire urîtă.

– Voi stați aici şi mîncați şi eu mă duc după Eleanor.

Nu îi fu uşor să se țină de cuvînt. Întîi, trebui să o urmărească pe Eleanor un sfert de milă prin pădure, dar, din moment ce aceasta nu era obişnuită să meargă pe afară pe întuneric, Jess o găsi exact cînd se împotmoli într-o tufă de coacăze. Trebui să mai asculte o pledoarie despre numeroasele calități ale lui Alexander Montgomery – şi cînd epuiză lista, Eleanor începu să-l critice pe Nicholas.

Jess îi eliberă părul dintre crengi şi ascultă. Nu avea de gînd să comenteze faptul că Eleanor credea că unul este un sfînt şi celălalt, un diavol.

Ajungînd acasă, Jessica jură în sinea ei că, a doua zi, avea să se ducă să-l vadă pe Alex, indiferent ce trebuia să facă, şi că avea să se poarte frumos cu el, să-i mulţumească pentru ajutor şi să nu facă niciun comentariu despre felul cum era îmbrăcat.

– Chiar dacă strălucirea o să mă orbească, n-o să scot o vorbă, promise Jess.

Eleanor o trezi la patru a doua zi de dimineaţă şi îi spuse să se ducă atunci, cînd Nicholas dormea. Jess mormăi, dar o ascultă. Nu voia ca Eleanor să aibă o altă criză. Căscînd, ieşi din casă şi porni spre casa Montgomery.

Alex intră pe fereastră în întunericul camerei sale, dezmorţindu-şi umerii obosit şi răsucind capul ca să-şi relaxeze ceafa. Se împiedică de căpătîiul patului, însă.

– Taggert! se auzi vocea lui Nick din pat.

Alex rămase nemişcat.

– Jess e aici? întrebă el în şoaptă.

Nick se ridică în capul oaselor, frecîndu-şi ochii.

– Ah, tu erai! Cît e ceasul?

– Trei dimineaţa, spuse Alex aşezîndu-se pe marginea patului şi scoţîndu-şi cizmele. Fusese minunat să se poată plimba prin Boston în propriile haine. Fusese plăcut să nu rîdă nimeni de el, femeile să-i arunce priviri pe deasupra evantaielor. Nimeni nu-l arătase cu degetul şi nu îl luase peste picior.

– Ce cauţi în patul meu şi de ce ai strigat "Taggert"?

– Femeile alea! mormăi Nick, dîndu-se jos din pat încet. Eleanor era sigură că eşti pe moarte şi cerea să te vadă. Apoi a trimis-o pe cealaltă, pe Jessica ta, să se furişeze pe fereastră. Am prins-o de nădragi.

– Dacă-i faci ceva, îți...

– Ce faci? îl întrebă Nick.

– Îți mulțumesc, cel mai probabil, mormăi Alex.

– Ai făcut rost de foi volante?

Alex îşi dezmorți spatele:

– Am mers călare trei zile. N-am dormit, am mîncat foarte puțin, dar am făcut rost de ele. După ce-o să dorm o zi şi ceva, o să le împrăştii, spuse el zîmbind. Deci, Jessica a-ncercat să intre pe geam. N-a văzut că nu e nimeni în cameră, nu?

– Nu, am prins-o la timp. Bagă-te în patul tău şi eu o să mă duc în al meu. Mîine, femeile vor putea intra.

– Nu înainte să fiu prevenit. Va trebui să-mi pun o... perucă şi costumul gras, spuse el oftînd.

– Asta-i problema ta. Mîine o să lenevesc la bordul vasului meu şi o să mă las în grija servitorilor. Poți să-ți porți de grijă.

Alex era prea obosit ca să protesteze. Îşi scoase şi restul hainelor şi se vîrî gol în pat, adormind instantaneu.

Fu trezit de nişte mîini micuțe care îi atingeau încheietura şi îi lunecau în sus pe braț.

– Alex, spuse Jessica. Alex, te simți bine?

Undeva, în creierul său obosit, Alex simți pericol – şi dorință. Îi luă mîna lui Jess într-a sa şi aproape că i-o duse la buze, dar pericolul ieşi învingător.

– Jess? spuse el cu o voce groasă.

– Da, şopti ea. Am venit să văd că eşti teafăr. Eleanor e foarte îngrijorată pentru tine.

Mintea lui Alex începu să funcționeze încet, încet. În clipa aceea, nu era nici Alex cel gras, nici Cavalerul cel mascat. Deschise ochii şi, din fericire, văzu că încăperea era în întuneric.

– Dă-mi una din perucile alea, spuse el acoperindu-se şi mai mult cu pătura.

Nu avea nevoie ca Jess să-i vadă claia de păr. Ultima oară cînd o văzuse, ea îşi trecuse degetele prin acel păr.

– Alex, ți-am spus că suport să văd un cap chel.

– Te rog, Jessica, scînci el.

Ochii lui începură să se învețe cu întunericul. Cînd ea îi dădu peruca, el o privi de sub pătură.

– Întoarce-te.

Ea mormăi, dar îl ascultă şi, surprinzător, nu spuse nimic.

De obicei, cînd purta peruca pe care i-o dăduse ea, îşi prindea părul la spate ca să-l ascundă şi, acum, îi era greu să-şi vîre părul des sub perucă. Spera ca nicio şuviță rebelă să nu iasă la iveală şi să o vadă Jess.

– Îmi dai o haină, te rog? spuse el nerăbdător.

Poate că o haină din satin viu colorată avea să o împiedice să se uite mai atent la el.

Jess se întoarse să-l privească.

– I-am promis lui Eleanor că n-o să spun nimic despre hainele tale, dar cred că pot să mă țin de

cuvînt doar dacă nu mai porți așa ceva. Acum stai în capul oaselor ca să mă uit la tine. Eleanor e convinsă că ești pe moarte și, după vocea ta, nu ești prea departe.

Alex rămase sub pătură și, după ce înjură în gînd femeile băgăcioase, se uită la Jess.

– Nu pot să mă ridic. Nu am nimic pe mine.

Aproape că își pierdu cumpătul cînd o văzu cutremurîndu-se la gîndul de a-l vedea gol. Prea repede, i se păru lui, ea deschise un cufăr de la picioarele patului, de unde scoase o cămașă curată pe care i-o aruncă și se întoarse cu spatele. El se ridică, dezvelindu-și trupul musculos și puternic. Punîndu-și cămașa, se gîndi că ar fi trebuit să o facă să plătească pentru ce îi spusese cînd era Cavaler.

Se întinse în pat și își puse o pernă pe burtă, acoperindu-și brațele așa încît i se vedeau doar mîinile.

– Bine, spuse el obosit. Acum poți să te uiți.

Jess aprinse o lumînare și îi studie fața.

– Nu arăți prea rău. Ce ai avut?

– Mi-a revenit vechea boală. Nu ți-am spus că un doctor a zis că n-o să trăiesc prea mult?

Ea se încruntă și puse lumînarea jos.

– De cele mai multe ori nu pari bolnav. Arăți groaznic, dar nu te porți pe măsură, zise ea făcînd ochii mari. Iartă-mă, i-am promis lui Eleanor că n-o să te mai insult. Ei bine, acum, că am văzut că ești bine, o să plec. Trebuie să le duc peștii oamenilor. Mănîncă ceva și n-o mai face pe sora mea să țipe la mine. Poate ne mai vedem peste cîteva zile, adăugă ea și dădu să plece.

Dar cu o mişcare rapidă, el o prinse de încheietura mîinii.

– Jess, nu poţi să mai rămîi puţin? Sînt atît de singur aici.

Ea încercă să scape din strînsoare, dar nu reuşi.

– E numai vina ta, Alex. Îl pui pe monstrul ăla de pază şi nu lasă pe nimeni să intre.

– Ştiu, zise Alex nostalgic. Dar nu vreau să mă vadă nimeni aşa.

– Arăţi mai bine aşa decît cu..., zise ea, dar se întrerupse. Bine, o să mai stau un minut, două. Despre ce vrei să vorbim?

Dădu să-şi ia un scaun, dar Alex continuă să o ţină de încheietură şi o trase pe pat, lîngă el.

– Ce ai făcut cît eu am fost bolnav?

– Am pescuit.

– Nimic altceva? o întrebă el.

– Ce altceva aş putea face? Îmi ia de trei ori mai mult să pescuiesc jumătate din cantitate acum, că nu mai am barcă.

El tot nu-i dădu drumul mîinii.

– Nu ţi-e greu să-i vinzi?

Atunci, ea zîmbi.

– Amiralul Westmoreland şi oamenii săi mănîncă toţi profitul familiei Wentoworth din prăvălia cu mărunţişuri. Ieri, doamna Wentworth prăjea scoici.

– Abigail ce mai face?

Jessica se strîmbă dezgustată.

– Se zvoneşte că ea şi Ethan s-au retras imediat după cină.

Alex tuşi ca să acopere un hohot de rîs.

– Şi Cavalerul tău ce mai face?

– E nebun, spuse ea fără să gîndească şi închise gura imediat.

– Nebun, în sens de furios sau de ţicnit?

– Nu te priveşte pe tine, zise ea încercînd să se îndepărteze de el, dar el îi ţinu mîna strîns.

– O ceartă ca între iubiţi? o şicană el.

– Nu sîntem..., zise ea, dar se întrerupse şi coborî privirea.

– Mie poţi să-mi spui, o îndemnă el. Înţeleg că l-ai revăzut. Mă bucur că n-a făcut niciun raid, că eram prea bolnav ca să te salvez.

Ea se desprinse din strînsoare, atunci, şi, punînd mîna pe o pernă, îl lovi cu ea în cap, umplînd camera de praf.

– Ticălosule! strigă ea. Ticălos încrezut şi leneş! Tot ce s-a-ntîmplat a fost din vina ta. Tu mă faci să mă îndoiesc de el. El e speranţa oraşului, în timp ce tu eşti un individ de care rîd toţi. Eşti doar un...

Se opri, căci atunci cînd ea ridică perna, Alex nu se clinti. Capul său era într-o poziţie ciudată.

– Alex! îngăimă ea şi aproape că se aruncă peste el. Alex, n-am vrut să te rănesc. Am uitat că eşti atît de fragil. Oh, Alex, n-am vrut. Te rog, să nu mori! Îţi sînt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut ca să ne ajuţi.

Îi lipi capul de pieptul ei, în timp ce îi mîngîia obrazul.

– Alex, îmi pare rău, spuse ea încet. N-o să te mai lovesc niciodată.

Alex zîmbi la pieptul ei, zăbovind astfel cîteva minute, după care îi mîngîie spatele gemînd.

Ea dădu să se desprindă din strînsoare, dar el o ținu.

– Jess, forța ta mă face să mă simt atît de bine. Ține-mă așa un minut. Vreau să mă simt invadat de forța ta.

Ea îi lipi capul de pieptul ei.

– N-am vrut să te rănesc. Spui lucruri atît de groaznice, că uit că eşti atît de fragil.

– Ți-ar... ți-ar părea rău dacă n-aş mai fi?

Ea şovăi.

– Da, cred că mi-ar părea. Mi-ai făcut o groază de probleme, dar ai fost un adevărat prieten pentru mine şi familia mea. Am fost foarte supărată, dar, dacă mă gîndesc mai bine, chiar m-ai salvat în ziua cînd au dat foc bărcii. Aş fi putut face ceva ce ar fi fost oarecum o nebunie.

Alex înălță o sprînceană.

– Oarecum. Da.

– Te simți mai în putere?

– Mult mai în putere, zise el cuibărindu-se la pieptul ei.

– Alex... Nu cred că asta voia să spună Eleanor. Trebuie să plec la muncă.

– Da, sigur, spuse el încet, dîndu-i drumul. Înțeleg. O să rămîn aici, singur, pînă cînd cineva îşi aduce aminte de mine şi îmi aduce de mîncare.

– O să-i spun lui Eleanor înainte să plec, zise ea netezindu-şi hainele.

– Nu e aici aşa devreme.

– Cred că nu. O să-i spun acasă. Trebuie să-mi iau plasele.

– Ce mai contează cîteva ore de foame în plus pentru un om atît de aproape de moarte? zise el lăsînd capul într-o parte.

Jessica oftă.

– Poate a mai rămas ceva la bucătărie. O să mă uit.

Peste cîteva clipe, îi aduse nişte pui rece, pîine şi brînză, vin cu apă şi ouă fierte. Puse tava lîngă Alex şi dădu să plece, dar el părea să nu ajungă la mîncare. După cîteva minute, ea stătea cu picioarele încrucişate lîngă el şi mînca la fel de lacom ca şi el. Începu să-i vorbească despre ideile ei de a le distribui foi volante oamenilor din Warbrooke.

– Nu putem permite să continue oprimarea asta, spuse ea hotărîtă.

– Şi Cavalerul tău refuză să ajute? Presupun că l-ai întrebat.

Jess îi povesti tot, în afară de faptul că făcuseră dragoste.

– Ai zis că era furios. De ce?

Ochii ei aruncară fulgere.

– Te ascult prea mult. I-am spus că e un incompetent.

– Cu cuvintele astea?

– Aproximativ, spuse ea, roşind cînd îşi aminti cuvintele folosite. Nu prea mă simpatizează acum. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

Alex îi strînse mîna o clipă.

– Dacă e deştept, o să se-ntoarcă.

Ea îi zîmbi şi văzu lumina soarelui strecurîndu-se printre obloane.

– Trebuie să plec. N-o să mai prind nimic.

Puse farfuria cu firimituri pe biroul lui Alex, după care şovăi puţin şi, dintr-un impuls, îl sărută pe frunte.

– Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut şi pentru că m-ai ascultat. O să-i spun lui Eleanor să te lase să te odihneşti.

El îi zîmbi într-un fel care o făcu să-l privească îndelung.

– Ştii, Alex, nu arăţi deloc rău aşa. Cînd o să-ţi cauţi soţie, va trebui să facem în aşa fel încît să te vadă în pat. Odihneşte-te acum, spuse ea şi ieşi din cameră.

Alex se rezemă de perne şi rîse.

– Eşti gelos, Cavalerule? spuse el cu glas tare. Ar trebui să fii. Ţie nu ţi-a vorbit niciodată aşa.

Azvîrli peruca pe jos şi se culcă, zîmbind încă.

## CAPITOLUL DOISPREZECE

Cînd nu se văzu nici urmă de Cavaler imediat după sosirea amiralului Westmoreland şi locuitorii oraşului se speriau atît de uşor la vederea trupelor engleze, amiralul începu să se relaxeze. Îi plăcea să vadă cum oamenii priveau în pămînt, cu ochii plini de furie, dar neîndrăznind să-l contrazică. Începu chiar să se laude. Le spunea tuturor că nu era nevoie decît de o mînă de fier.

Astfel că următoarea apariţie a Cavalerului îl prinse nepregătit.

Locuitorii oraşului se treziră în zori la auzul clopotului cel mare de pe proprietatea Montgomery, care anunţa pericolul. Clopotul fusese folosit odată pentru a anunţa venirea indienilor, dar acum, anunţa doar incendii şi alte dezastre.

Femei şi bărbaţi, pe jumătate îmbrăcaţi, ieşiră în fugă din case strigînd unii la alţii:

– Ce e? Ce s-a-ntîmplat?

Unul cîte unul începură să observe foile volante prinse pe uşi. Ochii li se măreau cu fiecare cuvînt pe care îl citeau. Pe foi scria că americanii aveau drepturi, că englezii nu aveau să mai conducă mult timp.

Mai scria că englezii nu aveau dreptul să facă percheziții fără mandat sau să instaleze soldați în casele americanilor. Erau cuvinte împotriva legilor vamale, afirmînd că americanii aveau dreptul să importe şi să exporte mărfuri fără ca acestea să treacă prin Anglia.

– Adunați-le! tună amiralul Westmoreland pe veranda casei Wentworth, îmbrăcat cu haina uniformei peste cămaşa de noapte.

După ce îi aruncă o privire plină de dezgust doamnei Wentworth, îi smulse foaia din mînă.

– Înapoi la bucătărie, unde ți-e locul, femeie!

Apoi se întoarse pentru a intra în casă, dar clopotul de la farul din capătul sudic al peninsulei începu să bată. Oamenii se uitară într-acolo.

În vîrful farului se vedea o siluetă înveşmîntată în negru.

– E Cavalerul, şopti cineva şi cuvîntul "Cavalerul" păru să treacă precum un taifun peste mulțime.

Sub privirile oamenilor, el dădu drumul unei grămezi de foi volante, care plutiră prin aer. Apoi se făcu nevăzut.

– După el! le strigă amiralul soldaților pe jumătate îmbrăcați.

Doi bărbați aveau spumă de ras pe fețe.

– Şi adunați porcăriile astea, mai strigă amiralul, mototolind o foaie şi aruncînd-o pe jos. Oricine va fi prins cu una din astea va fi spînzurat.

Cu aceste cuvinte intră în casă, astfel că nu o văzu pe doamna Wentworth călcînd pe ghemotocul de hîrtie şi ascunzîndu-l sub un ghiveci de flori.

În după-amiaza acelei zile, Alex se uită pe deasupra unei halbe de bere pe care o bea în salonul comun al casei Montgomery şi o văzu pe Jessica intrînd cu un zîmbet pe buze. Trînti jos o plasă plină de peşte. Zîmbi şi mai larg cînd îl văzu pe Alex.

– L-ai văzut? îl întrebă ea repede. Eu, nu. N-am putut să ajung acolo la timp, dar toată lumea zice că a fost minunat.

– Presupun că te referi la Cavaler, spuse Alex uitîndu-se într-un registru.

Voia să vadă ce făcea Pitman cu registrele familiei Montgomery.

– O adevărată nebunie, după mine. Acum, amiralul le va face necazuri oamenilor.

– Aşa e, zise Eleanor, ţinînd o mînă în cuptor şi numărînd secundele, pentru a-şi da seama de temperatură. Toţi vom fi pedepsiţi pentru ce-a făcut el.

– Bine, dar aţi citit foile? Eu n-am văzut niciuna, zise Jessica tristă. N-a lăsat nici măcar una pe uşa noastră.

– Primul lucru înţelept pe care l-am auzit, zise Alex. Jess, vrei să nu mă mai deranjezi cu poveştile tale legate de fanfaronul ăla? Încerc să fac nişte socoteli.

Jess îşi îndreptă privirea furioasă spre creştetul perucii lui pudrate, după care întoarse registrul.

– 238 lire şi 29 de şilingi, spuse ea aproape imediat.

Îi aruncă o privire lui Alex şi, luîndu-i pana din mînă, parcurse celelalte cinci coloane şi scrise totalul în dreptul fiecăreia. Apoi întoarse registrul spre el.

– Unii dintre noi se pricep la unele lucruri. Nu toți stăm şi ne uităm.

După acele cuvinte, se întoarse şi ieşi din casă, ignorînd-o pe Eleanor, care îi spunea să se întoarcă şi să-i ceară scuze lui Alex.

Din păcate, vorbele lui Alex se dovediră adevărate. Amiralul Westmoreland era furios din cauza îndrăznelii Cavalerului de a apărea cît era el acolo. Trei vapoare au fost sechestrate imediat şi puse sub pază. Zicea că proprietarii lor erau suspectați de a transporta marfă de contrabandă, dar toată lumea ştia că cei trei erau pe stradă în dimineața cînd apăruse Cavalerul şi amiralul îi văzuse citind foile volante.

Doi bărbați au fost închişi după ce soldații englezi le-au percheziționat casele în toiul nopții şi au găsit documentele ilegale.

Dar amiralul nu îndrăznea să-i spînzure, deoarece şi el vedea reacția localnicilor. Cavalerul făcuse exact ceea ce vrusese Jessica – le dăduse speranță oamenilor.

Amiralul nu voia să umple paharul – ceea ce îşi închipuia că s-ar fi întîmplat dacă i-ar fi spînzurat pe cei doi – voia doar ca ei să ştie cine dădea ordine. Biciui un tînăr pentru impertinență, cînd acesta fu auzit murmurînd ceva legat de "independență".

Jessica se întorcea într-o seară de la strînsul peştelui, cînd văzu pe cineva pedepsit în piață. Aproape că se împiedică de Abigail, care se ascundea şi se smiorcăia în întuneric.

– Ce faci? o întrebă Jess. Era să dau peste tine.

Abigail începu să plîngă şi mai tare.

Jess lăsă sacul de scoici jos, oftînd.

– Ce s-a-ntîmplat, Abby? întrebă ea, încercînd să folosească un ton împăciuitor. Te-ai certat cu Ethan?

Abigail îşi suflă nasul şi arătă spre locul de pedeapsă.

În ultima vreme, mereu fusese cîte cineva acolo, dar acum Jess făcu ochii mari.

– E... mama ta? întrebă ea uluită.

Abby încuviinţă şi începu să plîngă din nou.

Jess se sprijini cu mîna de un copac. Fusese amuzant să o vadă pe doamna Wentworth prăjind scoici, dar să o vadă acum în acea postură, nu era deloc amuzant.

– Amiralul? întrebă ea şi Abby încuviinţă.

– A zis că atitudinea ei nu a fost de supunere faţă de englezi, zise ea şi continuă ridicînd glasul: A scuturat scrum de trabuc pe scaunul ei de brocart şi ea s-a plîns.

Abigail începu să plîngă şi mai tare.

– De cît timp e acolo?

– De patru ore. Mai are de stat trei ore, pe întuneric.

– Fără apă, presupun.

Abby păru îngrozită.

– Oh, nu, ordinele amiralului...

Jessica spuse ceva ce o făcu pe Abby să rămînă cu gura căscată.

– Cred că sînt de acord cu tine, şopti ea, dar a zis să nu vorbească nimeni cu ea.

– N-o să suflu o vorbă, spuse Jessica hotărîtă, după care se duse la fîntînă, scoase o cană de apă şi i-o duse doamnei Wentworth.

Femeia arăta jalnic, cu ochii lipsiți de viață, cu părul, altă dată frumos aranjat, în dezordine.

Fu surprinsă cînd Jess îi dădu să bea.

– Probabil că menajera dumneavoastră vă fură tot acum, zise Jess încet. Şi am auzit că domnul Wentworth le dă voie cîinilor să intre în salon. Iar Abigail şi Ethan se ceartă.

Doamna Wentworth înălță capul cît putu de mult.

– Dacă-şi închipuie că poate veni acasă după ce ruşine mi-a făcut, se înşală. Şi o să am eu grijă de James. Iar menajera...

Se opri şi un zîmbet îi înflori pe buze.

– Mulțumesc, Jessica, şopti ea. Nu merit să fii bună cu mine, după cîte...

– Şşşşş, spuse Jess, netezindu-i părul. Sînteți cea mai bună clientă a mea. Să vă aduc o căruță de stridii mîine?

– Da, şi poți s-o rogi pe Eleanor să-mi pregătească jumătate de duzină de sendvişuri cu stridii din acelea minunate? Dacă e de acord Sayer, bineînțeles. Şi mai vreau...

Dar se opri brusc.

– Fugi, Jess!

În spatele Jessicăi, apărînd călare de pe o străduță, ca şi cum ar fi vrut să surprindă nişte răufăcători, era amiralul. O țintui pe Jessica în loc cu vîrful sabiei.

– Tu cine eşti? întrebă el tunător.

– Jessica Taggert, fostă proprietară a vasului "*Mary Catherine*", spuse ea tare.

El ridică sabia, făcînd-o să-l privească.

– Ah, da, spuse el încet, cea pe care o voia Cavalerul. Acum îmi dau seama de ce.

Coborî sabia.

– Am dat ordin să nu vorbească nimeni cu această femeie.

– N-a spus niciun cuvînt, zise doamna Wentworth. Trecea doar pe-aici.

Amiralul se uită cînd la una, cînd la alta, neştiind ce să creadă.

– Domnişoara Jessica aduce scoicile care vă plac atît de mult, domnule, spuse doamna Wentworth pe un ton rugător.

Jessica îl privi furioasă.

El o măsură din cap pînă în picioare.

– Eşti prea frumoasă ca să te îmbraci aşa. Să te îmbraci în haine femeieşti, altfel te vei trezi în acest loc, spuse el zîmbind. Sau poate o să-mi pun soldaţii să te îmbrace. Bună seara... doamnelor, adăugă el şi, întorcînd calul, se îndepărtă.

– Pleacă! strigă doamna Wentworth. Du-te şi îţi mulţumesc, Jessica.

Jessica o luă la fugă prin piaţă, trecînd pe lîngă Abigail, care o privea ca şi cum ar fi fost pe jumătate nebună, pe jumătate sfîntă, îşi luă scoicile repede şi se îndreptă spre casa Montgomery.

În salonul comun nu era nimeni. Tocmai cînd îşi trăgea sufletul, intră Alex.

– Te-am văzut fugind, zise el îngrijorat. Totul e în ordine?

– Eleanor a plecat?

– Unul din copii se simțea rău. Marianna a trimis-o acasă.

– Care copil?

– Unul dintre cei mici, zise el ridicînd din umeri. De ce fugeai?

Ea îi povesti repede despre doamna Wentworth şi amiral.

– Trebuie să mă duc acasă. Scoicile astea sînt pentru mîine.

Alex o apucă de braț înainte să plece.

– Jess, aş vrea să stai departe de amiral. Te-ai gîndit vreo clipă că, poate, Cavalerul n-a lăsat nicio foaie volantă pe uşa voastră tocmai ca să nu te amesteci în asta?

Ea se întoarse.

– M-am săturat de laşitatea ta. Sîntem nişte oi care merg la tăiere? Trebuie să luptăm.

– Lasă-i pe bărbați să lupte, spuse el furios. Nu e un lucru pentru femei şi copii.

– Biata doamnă Wentworth stă acolo doar pentru că şi-a apărat husele scaunelor şi tu spui că noi, femeile, nu sîntem implicate în asta? Dă-mi drumul, trebuie să mă duc la familia mea.

– N-o să mai ai nicio familie dacă vei continua să-l înfurii pe amiral, strigă el în urma ei. Să-l ia naiba pe

Cavaler! zise apoi mai încet şi, cînd Marianna intră în încăpere, îşi spuse, s-o ia naiba şi pe ea, pentru că s-a măritat cu Pitman, de unde a pornit totul.

– Ce privire, Alexander, spuse Marianna. Am făcut ceva rău?

El îşi reţinu furia.

– Poţi să mă ajuţi să caut nişte rochii pentru Jessica Taggert.

Marianna deschise şi închise gura de cîteva ori.

– Mi-e şi teamă să aud în ce a mai intrat acum. Vino în camera mamei şi povesteşte-mi în timp ce o să caut nişte haine.

După cîteva ore, Alex tocmai se pregătea să se ducă la culcare, cînd tatăl său îl strigă. Imediat, îngheţă. Părea să poată ierta pe oricine fiincă nu îl recunoşteau, dar nu şi pe tatăl său. Felul în care îl întîmpinase la sosirea acasă, atît de rece... Alex încă se înfuria cînd se gîndea la asta. Ce spusese Jessica? Ceva de genul că Adam şi Kit erau "cei mai buni" fii.

– M-aţi strigat, domnule? întrebă Alex rigid din uşă.

Cel puţin, vocea lui era rigidă. Ori de cîte ori îşi vedea tatăl, lua un aer şi mai leneş decît de obicei.

– Am auzit cumva vocea Jessicăi plină de furie?

– Da, spuse Alex căscînd. Era furioasă fiindcă eu n-am fost de acord cu faptul că acel Cavaler ar fi salvatorul nostru.

– Nu eşti de acord că salvează oraşul?

Alex îndoi genunchii ca să se poată vedea în oglinda din dormitorul tatălui său şi îşi aranjă o buclă de pe umăr.

– Cred că doar face probleme. Dacă nu apărea el, probabil că amiralul se întorcea în Anglia.

– I-ai spus asta Jessicăi?

Alex se uită la tatăl său.

– Desigur. N-ar fi trebuit?

– Fiecare are propria părere. Apropo, te-a găsit în după-amiaza cînd se furişa prin tufişuri?

Alex nu îşi trădă uimirea.

– A venit a doua zi dimineaţă. Mai e şi altceva? Sînt cam obosit după boală.

– Du-te, zise Sayer cu o grimasă. Du-te să te culci.

Alex se îndreptă spre camera sa cu pumnii strînşi.

Jessica era încă supărată pe Eleanor a doua zi dimineaţă cînd îşi strînse plasele şi porni înapoi spre oraş. Lăsase lopata pentru scoici la casa familiei Montgomery şi, în plus, Eleanor insistase ca ea să se ducă la Marianna să-i mulţumească pentru cele patru rochii pe care i le trimisese cu o seară în urmă.

– Femeia asta e extrem de enervantă, mormăi Jess, referindu-se la sora ei mai mare.

Eleanor irosise clipe preţioase de dimineaţă aranjîndu-i părul, legîndu-i corsetul şi agitîndu-se pentru felul cum arăta.

– Cum o să pescuiesc în fustele astea? se plînsese Jess.

– Nu poţi să pescuieşti dacă eşti la închisoare, spusese Eleanor. Şi acolo o să ajungi dacă nu-l asculţi pe amiral.

Astfel că, acum era îmbrăcată ca o păpuşă şi mergea spre casa Montgomery.

Era atît de furioasă, încît nu vedea ce se întîmplă în jurul ei. Un bărbat călare fu atît de surprins la vederea ei încît îşi lăsă calul să intre într-o trăsură. Caii trăsurii se speriară, dar vizitiul nu putu să-i calmeze, deoarece era atent la frumoasa Jessica Taggert. Caii se cabrară, iar vizitiul căzu într-o troacă pentru cai. Animalele intrară în panică şi o luară la goană cu bătrîna doamnă Duncan, care ţipa înăuntru – dar nimeni nu le dădu atenţie. Doi bărbaţi, care se uitau cu gurile căscate la Jessica, intrară într-o femeie care avea în braţe şase duzini de ouă. Acestea căzură, unele se sparseră, unele se rostogoliră. Un bărbat care avea o cuşcă cu gîşte şi se uita la Jess, alunecă pe trei dintre ouă. Gîştele ieşiră şi fugiră printre picioarele fierarului. Acesta scăpă din mînă o potcoavă încinsă, deoarece se uita la Jess şi nu era atent la ce făcea – potcoava atinse piciorul unui cal, care ţîşni din clădire. Lovi un stîlp care susţinea o nicovală şi aceasta lovi alt stîlp. Clădirea se nărui exact după ce ieşiră fierarul şi calul.

Din păcate, amiralul, care stătea lîngă Alexander pe deal, văzu tot.

Ochii lui Alex erau plini de lacrimi de la atîta rîs reţinut cînd Jessica ajunse lîngă ei.

– Am venit să-ţi mulţumesc pentru rochii, spuse ea furioasă, fără să se uite la amiral.

Acesta se uita la haosul de la poalele dealului: bărbaţi şi femei vociferau, animalele urlau, toată

lumea alerga. Apoi se uită la Jessica şi se înroşi la faţă.

– Să te măriţi! urlă el. Să te măriţi în două săptămîni şi Domnul să-l ajute pe acel bărbat.

Apoi trecu în goană pe lîngă ea, coborînd dealul şi dînd ordine pentru a pune capăt haosului.

Jessica privi în urma lui.

– Ce naiba? îngăimă ea. Ce s-a-ntîmplat acolo?

Alexander izbucni în rîs atunci şi o trase în casă.

– Ce te-a apucat? îl întrebă ea, crezînd că Alex îşi pierduse minţile.

Alex voia să-i spună, dar Amos Coffin se întoarse, îi aruncă o privire lui Jess şi trînti cana pe polița de piatră a căminului. Aceasta se sparse, dar Amos rămase cu gura căscată şi cu toarta în mînă.

– Ai văzut vreun monstru marin? se răsti Jess la el şi Alex începu să rîdă din nou. Bărbaţii! zise ea cu dispreţ şi, luînd lopata, porni spre uşă.

– Să nu mai treci prin oraş, îi strigă Alex, rîzînd în hohote. Warbrooke nu-şi permite încă un episod ca ăsta.

Ea îi aruncă o privire dezgustată şi trînti uşa. Bineînţeles că nu avea să mai treacă prin oraş. Întotdeauna o lua prin pădure. Şi el ştia asta.

## CAPITOLUL TREISPREZECE

Jessicăi îi fu greu să se gîndească la un mod de a pescui îmbrăcată în rochie. Din moment ce era singură în golfulețul pe care începea să-l considere al ei – al ei şi al Cavalerului, se gîndi ea zîmbind – îşi scoase eşarfa de la gît şi o folosi pentru a prinde la brîu poalele fustei. Din moment ce nu mai avea eşarfa, sînii îi erau foarte expuşi, dar ea era prea ocupată ca să se mai gîndească la asta. Îşi scoase ciorapii şi pantofii şi, cu picioarele goale pînă la genunchi, aruncă plasele.

Soarele era aproape la apus cînd apăru Eleanor coborînd cu greu stînca.

Jessica se sperie imediat.

– Cineva e rănit, spuse ea aproape scăpînd plasa din mînă.

– Nu, zise Eleanor. Speram să fii aici. Alex stă cu copiii ca să pot veni să vorbesc cu tine.

Îşi măsură sora din cap pînă în picioare.

– Sper că nu m-a urmărit niciunul din bărbați.

– Care bărbați? întrebă Jess, trăgînd o plasă plină de peşti şi homari.

– I-am spus lui Alex că habar n-ai ce se petrece.

Jessica, nu l-ai auzit pe amiral? A zis că trebuie să te măriți în două săptămîni.

– Ah, asta. Ai făcut sendvişurile pentru doamna Wentworth?

– Jessica! strigă Eleanor. Ascultă-mă. Trebuie să-ți alegi un soț.

– Eleanor, n-o să mă las speriată de omul ăla. N-am de gînd să mă mărit cu nimeni – cel puțin, nu acum.

Eleanor se aşeză în fața surorii ei.

– Mulți l-au auzit pe amiral azi-dimineață şi el va avea grijă să i se respecte ordinul, altfel va fi de rîsul lumii. Ah, Jessica, nu pricep cum intri în mizeria aia.

– Nu ştiu nimic de asta. Lasă-l pe Alex să discute cu el. Par să fie prieteni.

Eleanor se aşeză pe un buştean.

– Ce să fac ca să mă asculți? Reputația amiralului e în joc. Am auzit douăzeci de oameni spunîndu-i că n-o să te măriți şi, de fiecare dată, amiralul s-a înfuriat şi mai tare. Acum zice c-o să te măriți cu un american în două săptămîni, iar dacă nu, în a cincisprezecea zi, te vei mărita cu un englez.

Jessica începu să dea atenție vorbelor lui Eleanor.

– Toate astea s-au întîmplat într-o zi?

Eleanor ridică o sprînceană. Jessica habar nu avea ce nebunie provocase în dimineața aceea.

– Jess, paisprezece bărbați buni de însurătoare au venit la casa Montgomery azi, majoritatea cu daruri pentru tine.

Jess începu să zîmbească.

– Ce fel de daruri? Ne-ar prinde bine un porc. Cel care aduce o scroafă gestantă, mă ia de nevastă.

– Jess, e ceva serios.

Jessica se aşeză lîngă sora ei.

– Amiralul a fost trimis aici ca să-l găsească pe Cavaler, atît. Nu are puterea să forţeze o căsătorie.

Eleanor îi luă mîna într-a ei.

– Ţi-a ars barca; poate să dea foc şi casei noastre. Cred că, dimineaţă, a vorbit fără să gîndească, dar acum trebuie să se ţină de cuvînt. Şi cred că bărbaţii din oraş n-o să-l lase să dea înapoi. Prea mulţi vor să se însoare cu tine.

– Zău? spuse Jess zîmbind. E cineva interesant? Ce zici de băiatul cel mic al domnului Lawrence?

– Are 17 ani!

– Dacă îi iei mai mici, sînt mai uşor de format. Bine, zise ea cînd Eleanor se pregătea să strige din nou. O să rezolvăm situaţia. Tot mai cred că Alexander e cel care trebuie s-o rezolve.

– Te scapă de necazuri destul de des.

– E doar un băgăcios. Nu poate să facă nimic altceva, aşa că măcar să vorbească. Ajută-mă cu peştii ăştia şi hai să mergem acasă. O să ne gîndim la asta mîine.

– Cînd vor mai rămîne doar treisprezece zile, spuse Eleanor oftînd.

Apleçîndu-se peste plase, Jess se uită la sora ei.

– Cred că aş putea să mă mărit cu rusul lui Alex.

– Peste cadavrul meu, se răsti Eleanor, dar duse imediat mîna la gură. Adică... Sigur...

Jessica începu să fluiere în timp ce golea plasele.

Abia mai tîrziu, cînd se apropiară de casa lor, Jessica începu să înțeleagă ce spunea Eleanor. Bărbații se înşirau pe potecă, unii ținînd în mîini flori ofilite, alții, bomboane, alții doar stăteau acolo, cu pălăriile în mîini.

– Am şase hectare de pămînt bun, domnişoară Jessica, şi aş fi încîntat să-mi fii soție.

– Am vasul "*Molly D*" şi ai putea să mergi pe mare cu mine. Îți întind o frînghie pentru rufe oriunde vrei.

– Am un hambar la 35 km nord de New Sussex şi o să-ți cumpăr un catîr pentru arat.

– Am şase catîri, trei boi şi opt oale de gătit. Aş vrea să mă însor cu tine, domnişoară Jessica.

Jessica se uita la ei cu gura căscată, în timp ce Eleanor o trăgea printre ei. O smuci de braț cînd fu gata să se oprească în dreptul unui bărbat care ținea un porc gras de sfoară.

– Nu mă ajuți deloc, zise Eleanor trîntind uşa în urma lor.

– Habar n-am că sînt atît de populară, spuse Jess zîmbind. Poate ar trebui să mă duc pe ponton şi să-i las să liciteze pentru mine. Deşi cel cu porcul arăta foarte bine.

Eleanor trînti pe masă o pungă de făină de porumb.

– Ar trebui să te vînd, pur şi simplu. Atunci, poate că eu şi copiii vom avea ceva linişte.

– Fără mîncare, dar liniştiți, spuse Jess. Eleanor, nu fi aşa supărată. Toate astea se vor termina. N-am

de gînd să mă mărit cu nimeni acum. O să vezi că Alex îşi va folosi talentul verbal ca să-l facă pe amiral să înţeleagă şi bătrînul va uita de mine. O să vezi.

Se rezemă de spătarul scaunului şi se gîndi că nu avea de gînd să se mărite cu nimeni în afară de Cavaler. Nu trebuia decît să aştepte pînă cînd i se putea arăta şi, atunci, avea să poată merge mîndră spre altar şi spre el.

Jessica încerca să se concentreze asupra pescuitului, dar tot timpul se uita peste umăr. Ultima săptămînă şi jumătate din viaţa ei puteau fi descrise ca un iad. Păreau să fie bărbaţi peste tot: bărbaţi care întindeau mîinile să o ajute, bărbaţi cu capetele plecate, bărbaţi oferindu-i bunurile lor. Veneau tocmai din Boston şi era chiar şi un negustor de blănuri francez care venise din pădurile din nord. Auzise că era un vas plin cu femei frumoase de vînzare. Păru oarecum dezamăgit că era vorba doar de una. Jessica i se păru "foarte drăguţă", dar nu era destul.

Lui Jess îi fu foarte greu să scape de bărbaţi ca să ajungă în golfuleţul ei.

Fusese nevoie aproape de toată săptămîna pentru ca Eleanor şi Alex să o convingă de faptul că amiralul vorbise serios atunci cînd îi poruncise să se mărite. Rostise cîteva ameninţări la adresa casei ei, a familiei ei şi a modului în care îşi cîştiga existenţa, în cazul în care nu avea să-l asculte şi avea să-l facă de rîs. Ba chiar i-l prezentase pe cel cu care avea să o forţeze să se mărite dacă nu-l asculta: un individ

masiv cu buza inferioară groasă şi tot timpul udă. Amiralul rîsese văzînd-o cum s-a cutremurat fără să vrea.

Dar, acum, cînd făcea un lucru atît de familiar ca a arunca plasele, Jess se gîndi cum avea să i se schimbe viaţa dacă se mărita. Pînă atunci, niciunul din bărbaţi nu pomenise măcar de fraţii şi surorile ei mai mici. Iar unii dintre ei nu-l plăceau deloc pe Nathaniel.

Jess zîmbi. Sigur că Nate nu făcea nimic ca să ajute. Adora să-i facă să pară nişte proşti. Îl întrebase pe unul în vîrstă cîţi ani avea, apoi a rîs în hohote cînd a auzit răspunsul. A insistat ca un fermier slăbănog să-şi arate muşchii, după care i-a spus lui Jess că nu era destul de puternic pentru ea. I-a tras o palmă unuia în cap, zicînd că văzuse păduchi în peruca cea veche a omului. Nate îi îndepărtase pe cei mai nepotriviţi.

Dar nici cei mai buni nu o interesau pe Jessica. Un singur bărbat o interesa şi acela era Cavalerul. Nu trebuia decît să închidă ochii şi îi simţea mîinile pe trup. De ce nu venise? De ce nu o cerea în căsătorie? De ce nu o salva de bărbaţii aceia oribili?

Cînd auzi o piatră rostogolindu-se, deschise ochii şi îl văzu pe bătrînul Clymer la cîţiva centimetri, întinzînd mîinile spre ea. Jessica făcu un pas în spate şi aproape că se împiedică de plasă.

Privirea lui se opri asupra pieptului ei aproape dezgolit şi, apoi, îi măsură picioarele goale. Sus, jos, fără să se oprească.

Jess se acoperi cu mîinile.

– Domnule Clymer, n-ar trebui să fiţi aici, spuse ea îndepărtîndu-se de el.

– De ce nu? întrebă el avansînd. Tu eşti aici. Jessica, te iubesc de ani de zile. Mărită-te cu mine. Îți dau orice.

Ea se uită în jur după o armă, dar nu văzu decît peştii de la picioarele ei. Se aplecă şi apucînd un eglefin de vreo zece kilograme de coadă, îl lovi pe domnul Clymer în cap.

Acesta fu năucit pe moment, dar după aceea o trase spre el şi încercă să o sărute pe gură.

Jess îi împinse fața, ferindu-se. Era uluitor de puternic pentru vîrsta lui.

– Jessica, murmură el, ascunzîndu-şi fața între sînii ei.

– Lasă-mă, vierme bătrîn! strigă ea, dar el o ignoră.

– Vreau să te fac soția mea! Să te am pentru totdeauna! A mea, Jessica, a mea pe veci.

Răsucindu-se, ea îl văzu pe Alexander în vîrful stîncii.

– Ajută-mă! strigă ea. Ia-l pe mizerabilul ăsta de pe mine! Domnule Clymer, reveniți-vă, îl rugă ea.

Lui Alexander îi luă foarte mult timp să coboare stînca. Jess se zbătea în timp ce grăsanul bătrîn îi acoperea pieptul de sărutări ude. Simți că i se făcea greață.

Alex călcă atent pe pietre, avînd grijă să nu îşi ude pantofii. Cu delicatețe, dădu un peşte la o parte, ducîndu-se spre Jess. Îl bătu pe umăr pe domnul Clymer.

La început, acesta nu reacționă. Alex trebui să-l bată de trei ori pe umăr pînă ridică privirea. Ochii săi roşii şi încețoşați ieşiră din orbite cînd îl văzu pe Alex. Se îndreptă şi se desprinse de Jessica.

– Aş putea să vă sugerez să vă simțiți mai bine acasă la dumneavoastră?

– Păi, da... eu doar... Da, o să...

Domnul Clymer îi dădu drumul Jessicăi şi urcă repede malul stîncos, după care îl auziră fugind prin pădure.

– Ei bine! zise Jess netezindu-şi rochia şi uitîndu-se la peştii care se împrăştiaseră peste tot. Halal salvator eşti!

– Te-am scăpat de el, nu?

– Abia după ce... Trebuia să-i tragi una.

Se privi strîmbîndu-se.

– M-a umplut de bale.

Se duse la apă şi începu să-şi spele pieptul dezgolit fără să bage de seamă fierbințeala care îi cuprinse fața lui Alex în timp ce o privea.

Acesta se duse să se aşeze pe un trunchi de copac.

– Te-ai hotărît?

– În legătură cu ce? întrebă ea aruncînd cîțiva peşti într-un sac. Ah, te referi la căsătorie. Da şi nu.

El scutură o scamă imaginară de pe haină.

– Dă-mi voie să ghicesc. Ai vrea să te măriți cu Cavalerul, dar el nu ți-a cerut mîna.

Jess scăpă un peşte şi îl ridică din nou.

– Ce ştii tu?

– Toate femeile nemăritate din oraşul ăsta ar vrea să se mărite cu el. Toate par să creadă că e deosebit. Ca şi cum s-ar mărita cu Făt-Frumos din poveşti.

– E un bărbat cît se poate de real, asta ştiu sigur, spuse ea plină de sine.

– Un bărbat real care nu e aici. De unde ştii că nu e unul din numeroşii tăi pretendenți?

– L-aş recunoaşte, crede-mă. Alex, pune piciorul, te rog, pe coada peştelui ăluia şi ține-l pe loc.

Oftînd, el puse vîrful pantofului pe coada peştelui.

– Jess, mai ai patru zile în care să te hotărăşti. Trebuie să te decizi.

Ea aruncă şi ultimul peşte în sac şi se aşeză pe trunchi lîngă Alex.

– Pot să fiu sinceră cu tine?

– Bineînțeles, spuse el blînd.

– Nu-mi place niciunul din ei, zise ea privindu-şi mîinile. Nu vreau să ştie Eleanor, dar sînt cam îngrijorată. Ştiu că ai ghicit ce simt pentru Cavaler. Noi doi sîntem... am fost mai apropiați decît îşi închipuie oamenii.

Înălță capul.

– Nu vreau să mă mărit cu niciun alt bărbat. Vreau să aştept pînă se termină toată povestea asta şi, atunci, Cavalerul îşi va putea dezvălui identitatea şi eu voi fi încîntată să mă mărit cu el.

– Dar problemele noastre cu Anglia nu se vor rezolva peste noapte. Dacă vor dura ani de zile? Dacă Anglia va trimite mai mulți oameni să-l prindă pe Cavaler? Dacă el nu-şi va putea dezvălui identitatea niciodată?

– Voi aştepta. Va veni la mine fără mască într-o zi şi eu îl voi aştepta.

– Dar nu poţi să aştepţi "o zi". Mai ai patru zile şi trebuie să te măriţi cu cineva.

– O să aştept.

El dădu ochii peste cap frustrat.

– Ce ai de gînd să faci? Să aştepţi pînă peste patru zile la miezul nopţii? Dacă nu apare pînă atunci, o să închizi ochii şi o să alegi unul din pretendenţi?

– Nu-l vreau pe niciunul din ei! zise ea cu fermitate. Tot ce vor de la mine e... e ceea ce vrea şi domnul Clymer. Nu pot să plec şi să las copiii. Cine îi va întreţine pe Eleanor şi pe copii? Toţi bărbaţii ăia mă vor pe mine, nu copiii. Vor propriii lor copii, nu pe ai altora.

– Iau eu copiii, spuse Alex încet. Am loc în casă pentru ei.

Ea îi zîmbi şi îi strînse mîna.

– Eşti foarte amabil, dar n-aş putea face asta. Dacă acest Cavaler e comandantul unui vas? Aş naviga cu el şi tu ar trebui să ai grijă de copii. Nici n-aş putea să ajut la întreţinerea lor.

El îi strînse mîna.

– Vreau să vii şi tu cu copiii.

Ea îl privi nelămurită.

– Eu, Cavalerul şi copiii să locuim cu tine? Eşti foarte generos, Alex, dar...

Tăcu brusc şi făcu ochii mari.

– Doar nu vrei să spui...

– Ai putea să te măriți cu mine, Jess, spuse el solemn. O să am grijă de tine, de Eleanor şi de copii.

Jess începu să zîmbească şi, apoi, izbucni de-a dreptul în rîs.

– Cu tine! îngăimă ea. Alex, ce glumă. Eu îl vreau pe Cavaler şi mi se oferă o algă bolnăvicioasă şi colorată. Sigur mi-ai înveselit ziua. Şi domnul Clymer credea...

Tăcu deodată cînd văzu expresia de pe chipul lui Alex. Niciodată nu văzuse atîta furie pe fața unui om.

El se ridică de pe buştean.

– Alex, zise ea, ai glumit, nu?

El îi întoarse spatele şi începu să urce malul stîncos.

– Alex, strigă ea în urma lui, dar el nu se întoarse.

Ea dădu cu piciorul în pietricele şi scoici, făcînd să zboare mulți melci. Nu vrusese să-l jignească pe Alex – din nou, se gîndi ea. Eleanor avea dreptate, fusese bun cu ea şi familia ei şi îi datorau foarte mult. Ar fi trebuit să-l refuze cu delicatețe sau, cel puțin, fără să-i spună... Nici nu voia să-şi aducă aminte cum îi spusese. Îşi puse eşarfa la loc peste piept, îşi strînse plasele şi peştii şi porni spre casă.

Jessica abia începuse să treacă printre numeroşii pretendenți – acceptînd darurile alimentare, căci nu era proastă – că Eleanor şi veni spre ea.

– Domnul Clymer a trecut pe-aici şi era foarte furios.

– Cred că asta e şuncă, zise Jess. Şi bomboane pentru voi toți.

– Sper că vor vrea mereu să se însoare cu tine, Jessica, spuse Molly vîrînd în gură un om din zahăr de arțar.

– Dar nu ai o veşnicie la dispoziție, spuse Eleanor. Ah, Jess, trebuie să te hotărăşti.

– Ştiu pe cine vreau.

Eleanor îi ignoră vorbele. Discutaseră deja despre Cavaler şi Eleanor spusese că Jess trebuia să fie practică, nu romantică.

– E cel care are vasul *"Molly D"*, zise Eleanor.

– Cîți dintre copii va lua cu el cînd va pleca în larg? întrebă Jess aşezîndu-se şi începînd să sugă o acadea. Şi, în plus, are un neg în bărbie.

Eleanor numi cîțiva bărbați, dar Jessica îi găsi cîte un defect fiecăruia.

Eleanor se aşează la masă, luîndu-şi capul în mîini.

– Ăştia sînt toți. I-ai refuzat pe toți.

– Chiar şi pe Alex, spuse Jess, amintindu-şi furia lui.

– Alex? întrebă Eleanor înălțînd capul brusc. Alex te-a cerut în căsătorie?

– Cred că da. S-a oferit să ia toți copiii, dar voia să merg şi eu cu ei.

– Ce i-ai spus, Jessica? întrebă Eleanor cu o voce foarte, foarte calmă.

Jess se strîmbă.

– Nu ştiam că vorbeşte serios. Mă tem că am rîs de el. Mîine o să-i cer scuze. O să-l refuz într-un mod mai delicat şi o să...

Eleanor sări de la masă şi se aplecă asupra ei.

– Ce ai făcut?! strigă ea. L-ai refuzat pe Alexander Montgomery? Ai rîs de cererea lui în căsătorie?

– Ți-am zis, credeam că glumește. N-am știut că vorbea serios pînă nu i-am văzut fața.

Eleanor o apucă de braț și o ridică de la masă.

– Ai grijă de copii, Nate, strigă ea.

Jess protestă cînd Eleanor o trase printre bărbații de afară, prin oraș și, apoi, pe deal, spre casa Montgomery.

Alex era în camera lui, cu o carte deschisă în față. Nu se ridică în clipa în care Eleanor dădu buzna în cameră și nici nu se uită la Jessica.

– Tocmai am auzit cum s-a făcut de rîs sora mea, spuse Eleanor abia trăgîndu-și răsuflarea. Era atît de copleșită de generozitatea ofertei tale încît nu știa ce spune.

Alex se uită în carte.

– Eleanor, habar n-am despre ce vorbești. Doar am salvat-o pe domnișoara Jessica din mîinile unuia din pretendenți. Îmi amintesc că am vorbit despre căsătorie, în general, dar nimic în mod special.

– Hai să plecăm, zise Jess întorcîndu-se, dar Eleanor stătea rezemată de ușă.

– Alexander, știu că a fost nepoliticoasă, dar așa e ea uneori. Totuși, ar fi o soție foarte bună. E puternică și, uneori, inteligentă, puțin cam mîndră, recunosc, și cîteodată deschide gura cînd ar trebui s-o țină închisă, dar e muncitoare și va ajuta în casă...

– Nu sînt un catîr! Eleanor, eu plec.

Alex se lăsă pe spate în fotoliu cînd Eleanor se aşeză în dreptul uşii. Jess trăgea de zăvor.

– Am văzut-o muncind de la răsăritul soarelui pînă cade frîntă şi...

Alex puse cartea deoparte şi o măsură pe Jessica.

– Aş putea să cumpăr nişte boi care să facă treburile astea şi un bou n-ar răspunde. Ce altceva mai cîştig din asta, în afară de o muncitoare?

Jess se uită furioasă de la unul la altul şi încercă din răsputeri să o dea pe Eleanor la o parte.

– Mai vine cu şase muncitori mici. Gîndeşte-te ce ai putea face cu acei micuţi dornici să ajute. Ai putea să te extinzi şi...

– Aş putea să dau faliment încercînd să-i hrănesc. Alte avantaje? Ce zici de o zestre?

– Zestre? spuse Jess uimită. Dacă-ţi închipui...

Eleanor o înghionti în coaste.

– În ziua nunţii, vei primi jumătate dintr-un golfuleţ plin de stridii şi alte vietăţi marine.

– Hmmm, făcu Alex şi, ridicîndu-se, se duse spre Jessica, pe care o măsură din cap pînă în picioare.

Uluită, Jess lăsă uşa şi îl privi încruntată.

El îi cuprinse bărbia şi îi dădu capul pe spate puţin.

– Nu e urîtă.

– E cea mai drăguţă fată din oraş, din toată regiunea, şi ştii asta. Unii marinari au zis că e mai drăguţă decît oricare din fetele pe care le-au văzut în toată lumea.

El îi dădu drumul bărbiei şi făcu cîţiva paşi în spate.

– Nu ştiu ce m-a apucat cînd am cerut-o în căsătorie, din milă, mai mult ca sigur. Mi-a fost milă de ea după ce l-am văzut pe bătrînul ăla gras pipăind-o, zise el aranjînd dantela mînecii.

– Da, sigur, Alexander, dar ai cerut-o în căsătorie şi n-am vrea ca "încălcare a promisiunii" să apară în legătură cu ilustrul nume Montgomery, nu-i aşa?

– Nu m-aş mărita cu tine...

Eleanor îi puse Jessicăi mîna la gură.

Alex se întoarse, înăbuşindu-şi un căscat.

– O femeie e la fel de bună ca oricare alta, presupun. Şi ar fi mult mai convenabil să am o soţie decît mulţimea asta de servitori care se perindă pe-aici. Cînd pregăteşti unul cum trebuie, pleacă. Îmi închipui că şi tu te vei căsători curînd şi ne vei părăsi, Eleanor. Ce-o să ne facem atunci? Fixăm nunta peste trei zile, deci? adăugă el şi se aşeză din nou, luîndu-şi cartea. Vă puteţi muta din seara asta. Instalează băieţii în camera lui Adam, iar tu şi fetele puteţi sta în camera lui Kit. Şi dă-le să mănînce.

Jess se desprinse de Eleanor.

– Noi, cei din familia Taggert, nu acceptăm pomană.

– Dar nu e pomană, draga mea, sîntem în familie doar.

Eleanor o scoase din încăpere.

– Îţi mulţumesc, Alexander. Dumnezeu te va aşeza la dreapta Lui pentru acest gest de generozitate.

– Şi, Eleanor, ia-le haine tuturor. Nu vreau ca nişte copii aflaţi în grija mea să fie îmbrăcaţi în zdrenţe.

– Da, Alexander. Fii binecuvîntat, Alexander, mai adăugă Eleanor şi închise uşa în urma lor.

## CAPITOLUL PAISPREZECE

Jessica stătea pe jos, în casa familiei Taggert, uitîndu-se la cămin şi prăjind un peştişor înfipt într-un băţ lung pe care îl ţinea deasupra focului mic. Casa părea ciudat de tăcută, acum, cînd copiii plecaseră. Nimeni nu mai rîdea sau plîngea; niciun copil nu sărea în spatele ei şi nu o ruga să alerge cu el. Ar fi trebuit să se bucure de acea linişte, în schimb îi era dor de copii – chiar şi de Eleanor. Sau, cel puţin, de Eleanor cea de altădată, care nu ţipa tot timpul la ea.

Cu două zile în urmă, în seara în care Alexander o ceruse în căsătorie, Eleanor strînsese puţinele lucruri pe care le aveau şi se mutaseră în casa Montgomery.

Jessica refuzase să plece cu ea. Spusese că nu avea nicio intenţie să se mărite cu Alexander, aşa că nu avea să se mute în casa lui. Eleanor ţipase nişte lucruri care o uimiseră pe Jessica; se întreba de unde învăţase sora ei asemenea cuvinte. Eleanor spusese că trebuia să se trezească la un moment dat şi că ea şi copiii aveau să o aştepte lîngă Alexander.

Astfel că, de atunci, Jess fusese singură. Alexander – înfumuratul– trimisese un om să anunţe

în tot oraşul logodna sa cu Jessica. Cînd unii din pretendenţii ei mai insistenţi refuzaseră să plece, rusul arogant al lui Alex făcuse nişte trucuri cu hainele lor cu vîrful sabiei. Cînd se întorsese de la pescuit, Jessica văzuse un pretendent – cel care îi oferise porcul – fugind cu pantalonii în vine.

Nu-i aruncă nicio privire lui Nicholas înainte să intre în casă trîntind uşa. Alexander – laşul – nu se vedea nicăieri.

Astfel că ea stătea singură pentru a doua seară şi vîntul şuiera prin crăpăturile pereţilor, neavînd altceva de mîncare decît peşte prăjit, din moment ce era singurul lucru pe care ştia să-l gătească.

Un tunet puternic şi răpăiala ploii, care urmă, o făcură să se simtă şi mai singură şi izolată. Nu auzi cînd se deschise uşa.

– Jessica?

Ea ridică privirea şi îl văzu pe Alexander în prag, cu haina sa de un galben aprins strălucind în întunericul camerei.

– Pleacă.

– Ţi-am adus nişte mîncare, zise el ţinînd un coş. Ceva făcut de Eleanor. Cu carne de vită. Fără peşte.

Puse coşul jos şi îşi scoase haina, întinzînd-o pe podea să se usuce.

Ea nu îi răspunse, ci rămase cu privirea aţintită asupra peştelui.

– Şi brînză, pîine, o sticlă de vin şi..., continuă el, după care ezită. O ciocolată.

Ciocolata cîştigă. Ea dădu drumul peştelui în foc şi luă ciocolata, pe care începu să o lingă.

– Ce trebuie să fac ca să plătesc pentru asta?

– Să te măriţi cu mine, spuse el aşezîndu-se şi punîndu-i o mînă pe umăr pentru a o împiedica să sară în sus. Jessica, trebuie să discutăm despre asta. Nu poţi rămîne aici în continuare, supărată. Încă două zile şi Westmoreland va veni după tine.

– N-o să mă găsească, zise ea strîngînd din dinţi.

Alex începu să scoată mîncarea din coş fără să ridice privirea.

– Chiar atît de mult îţi displace ideea de a te mărita cu mine? o întrebă el încet.

Ea se întoarse să-l privească. Fără haină, nu arăta chiar aşa rău. Cămaşa albă şi largă era udă şi lipită pe umeri. Deşi ea ştia că e gras, din acel unghi, părea aproape zvelt.

– Nu-mi place să fiu obligată să fac nimic, zise ea. Femeile nu au prea multe de ales în viaţă, dar ar trebui să aibă dreptul să-l aleagă pe cel cu care se mărită.

El despachetă un sendviş cu carne şi legume şi i-l dădu.

– Bănuiesc că, la vremuri disperate, se cer măsuri disperate. Jess, trebuie să fii practică. Ori te măriţi în două zile, ori vei fi obligată să iei un idiot. Poate că eu nu arăt prea grozav, dar încă mă duce capul.

– Alex, nu arăţi prea rău, mai ales cînd nu porţi una din hainele alea oribile, zise ea arătînd spre grămada de satin din spatele lui.

Alex se întoarse şi îi zîmbi.

– Bea puțin vin, Jess, spuse el jovial. L-am furat din colecția tatei. L-a adus din Spania acum zece ani.

Îi zîmbi şi ea şi acceptă cana de vin, plăcîndu-i gustul curat şi înțepător.

– Pentru afaceri, spuse el.

Ținu o bucată de brînză deasupra focului, dar o trase înapoi înainte să picure.

– Nu vrei să te măriți cu mine, Cavalerul tău nici măcar n-a apărut şi mai ai doar două zile. Ce ai de gînd să faci?

– Nu pot să plec şi să abandonez copiii, altfel aş părăsi oraşul, spuse ea. Cineva trebuie să-i întrețină. Eleanor n-o poate face singură. Şi niciun alt bărbat nu pare să se gîndească să ia şi copiii.

– Înțeleg. Poate te voi cîştiga din oficiu, zise el punîndu-i o bucată de brînză pe pîine.

– Alex, spuse ea rugătoare. Nu e vorba de tine, problema e că nu vreau să mă mărit decît cu un singur bărbat.

– Cavalerul tău fugar.

– Da, zise ea şi îşi bău vinul. În plus, există lucruri pe care nu le ştii despre mine. Dacă le-ai şti, n-ai mai vrea să te însori cu mine.

– Bine, spuse el umplîndu-i cana din nou. Sînt pregătit pentru ce-i mai rău. Spune-mi ce secrete oribile nu ştiu.

– Eu... nu sînt virgină, şopti ea cu capul plecat.

– Nici eu. Ce altceva?

– Alex! Nu m-ai auzit? Am zis că am fost cu un alt bărbat. Numai cu el pot să mă mărit.

– Mai vrei brînză? Nu te mai uita la mine ca şi cum aş fi un idiot. Înţeleg ce spui. Mai ştiu şi că ai trăit aproape toată viaţa în orăşelul ăsta. Există locuri unde nu e ceva neobişnuit ca o femeie să fie măritată şi să aibă doi, trei amanţi, în acelaşi timp.

– Serios? întrebă Jess interesată. Povesteşte-mi.

El îi zîmbi.

– Nu cred că un bărbat ar trebui să-i vorbească viitoarei sale soţii despre adulter. Bine, mi-ai spus că nu eşti virgină. Bănuiesc că a fost acest Cavaler.

– Da, el şi cu mine...

Alex ridică mîna.

– Aş prefera să nu aud detalii. Sînt sigur că era o noapte cu lună şi masca lui neagră ţi s-a părut fascinantă. Poftim, mănîncă asta. Nu-mi plac femeile foarte slabe.

Ea acceptă brînza.

– Alex, spuse ea încet, cum ai pierdut... adică, cine a fost... prima ta femeie?

El se lăsă pe spate sprijinindu-se pe braţe. Printr-un joc al luminii, ea abia îi vedea burta sub vesta galbenă din satin.

– O mai ştii pe Sally Henderson?

– Croitoreasa? întrebă ea înălţînd capul brusc. Dar era de vîrsta mamei mele. A plecat din oraş cînd eram mici. Minţi, Alex.

El se întoarse şi îi zîmbi într-un fel care o făcu să-şi relaxeze muşchii. Se întinse pe jos la cîţiva paşi de el.

– Sally Henderson, murmură ea. Trebuie să fi fost un băiețandru.

– Bănuiesc că eram suficient de mare.

– Şi nimeni altcineva de-atunci? întrebă ea privindu-l.

Cu siguranță, arăta altfel în lumina aceea. Nu purta peruca aceea cîrlionțată, ci una mică şi prinsă cu o panglică neagră la ceafă. Pînă atunci, ea nu mai remarcase niciodată cum contrasta albul perucii cu sprîncenele şale negre.

– Cîteva pe ici, pe colo, spuse el zîmbindu-i peste umăr.

Se întoarse pe burtă şi se uită la ea.

– M-am purtat cam urît cu tine cînd ai venit în camera mea cu Eleanor, zise el. N-am cunoscut pe nimeni care să mă poată înfuria atît de tare ca tine. Unui bărbat nu-i place să i se spună "algă" atunci cînd tocmai a cerut în căsătorie o femeie.

– Pentru copii.

– Care copii? întrebă el.

– M-ai cerut în căsătorie pentru copii, nu? Şi pentru că tatăl tău vrea să te însori. Nu ăsta a fost motivul?

El nu răspunse imediat, ci se ridică şi privi focul.

– Bineînțeles. Am nevoie de şapte copii, care să se agațe cu mîinile de hainele mele scumpe. Ieri, Molly a folosit cea mai bună perucă a mea ca să facă un cuib unei păsări cu aripa ruptă. Iar Samuel s-a aşezat pe broderia Mariannei cu un scutec ud. Şi Philip a venit la mine în pat la două dimineața, fiindcă

a auzit un zgomot şi celorlalți copii le era frică să doarmă singuri, aşa că, pînă la trei, toți erau în patul meu. Da, aş spune că sînt o minune, un bun al tău pe care l-am dorit întotdeauna.

Jess se uita la foc. Îi era teamă să spună ceva. Ar fi vrut să-l întrebe de ce voia să se însoare cu ea, dar nu avea curaj. Oare chiar voia să o facă? Îl privi în timp ce stătea cu capul întors. Nu se purtase tocmai frumos cu el de cînd se întorsese acasă, dar petrecuseră mult timp împreună şi ea se simțea, ei bine, aproape ataşată de el. Primul bărbat pe care îl remarcase fusese un Montgomery şi le vindea peşte celor din familia Montgomery încă de cînd putea manevra o plasă de pescuit. Îşi aminti cum mama lui Alex o aşeza lîngă el şi le dădea amîndurora lapte şi prăjiturele.

– Alex, spuse ea încet. Cum rămîne cu copiii?

– O să-i țin, spuse el ferm. Indiferent ce fac. Tata petrece mult timp cu Nate, iar Marianna se poate ocupa de fete, aşa că mie îmi rămîn ceilalți băieți. Sam se ține după mine ca o gîsculiță de Crăciun şi Philip...

– Nu, mă refer la copiii noştri.

El rămase cu spatele la ea.

– Va trebui să amînăm asta, Jess, spuse el încet şi cu o mare tristețe în glas. Nu pot... nu încă. Va trebui să aşteptăm.

Jess se înduioşă privindu-i spatele. Aşa cum stătea în lumina focului, ea nu îi vedea decît umerii lați, maxilarul ferm şi bunătatea față de ea. Îşi aminti

toate lucrurile pe care le făcuse ca s-o ajute – şi toate dăţile cînd ea se purtase urît cu el.

Se ridică în capul oaselor şi îi puse o mînă pe umăr, cu buzele aproape de obrazul lui. El îi acoperi mîna cu a sa.

– Alex, îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, îţi mulţumesc că îi suporţi pe copii şi că îmi tolerezi temperamentul.

Se aplecă aşa încît să o aibă în faţă. Chiar arăta bine, se gîndi ea şi, dintr-un impuls, se aplecă să îl sărute pe buze.

El se întoarse, însă, şi sărutul ei îi atinse colţul gurii.

Reacţia lui o făcu să simtă milă. Fără îndoială, îi amintea de vremurile dinaintea febrei.

Îl bătu pe mînă.

– E în ordine, Alex, nu mă deranjează. Înţeleg. Şi mă voi căsători cu tine. Dacă, pînă marţi seară, Cavalerul nu vine să mă ceară, miercuri dimineaţă mă mărit cu tine.

Pentru un bărbat atît de gras, Alexander reacţionă rapid. Se ridică în picioare pînă să apuce ea să clipească.

– Dacă ce? strigă el. Trebuie să aştept pînă în seara dinaintea nunţii mele ca să văd dacă voi avea o soţie sau nu? Jessica, mergi prea departe! Poate te crezi cea mai dorită femeie din lume, dar mai există şi alte femei.

Ea se ridică şi îşi propti mîinile în şolduri.

– Femei care s-ar mărita cu tine pentru banii tăi?

De ce altceva te-ar lua? Pentru felul cum arăți? Pentru felul cum faci dragoste cu ele? Nici măcar cu banii tăi n-ai putea lua pe nimeni. Niciodată nu te-am mințit. Îl vreau pe Cavaler. Dacă vine să mă ceară, am de gînd să accept.

– Dar eu sînt a doua alegere, nu?

– Nu am de ales, Alex, zise ea pe un ton mai dulce şi apropiindu-se de el.

Alex îşi punea haina udă.

– Cum poți fi atît de proastă încît să iubeşti un bărbat care apare doar cînd şi cînd? Un bărbat care nu-ți arată fața şi nu-ți spune numele?

– N-am zis că-l iubesc.

Alex se opri să o privească.

– Dacă nu e dragoste, atunci ce e? Dorință fizică?

– Nu... nu ştiu. El e ca mine. Gîndim la fel. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el. Cred că aş putea să-l iubesc.

Alex se duse la uşă şi se întoarse spre ea.

– Ai putea foarte bine să mă iubeşti şi pe mine, îi spuse el, după care ieşi în ploaie.

Jess rămase uluită uitîndu-se la uşă.

– Iubire? şopti ea.

Oare Alexander era îndrăgostit de ea? Nu ştia de ce, dar acel gînd îi plăcea foarte mult. Fluierînd, urcă treptele spre patul ei gol şi rece.

Alex îi dădea fîn armăsarului negru al Cavalerului.

– Mă gîndeam c-o să te găsesc aici, spuse Nick cu o voce amuzată şi un zîmbet pe buze. Am auzit strigăte şi tu ai fugit pe insula ta personală.

Alex nu-i răspunse.

– Eleanor nu-ți dă destule de făcut?

– I-am făcut ceva treabă de dimineață, zise el plin de sine. Era atît de ocupată că nu-şi mai amintea nici cum o cheamă pe sora ei. Deci, mîine dimineață, te vei însura cu domnişoara Jessica.

– Cineva o va face, spuse Alex punîndu-i apă calului.

Ca de obicei, era dezbrăcat pînă la brîu. Ori de cîte ori nu era nevoit să poarte hainele căptuşite, purta cît mai puține cu putință.

– Noaptea nunții cu pisicuța aceea ar trebui să fie memorabilă.

Alex îi aruncă o privire urîtă.

– Nu pot să dorm cu ea şi ştii asta. Şi-ar da seama că nu sînt gras şi ar înțelege imediat motivul deghizării mele.

– Poate ar trebui să-i spui adevărul.

– Jessicăi? exclamă Alex. Să-i spun Jessicăi adevărul? Femeia aia n-are minte deloc. Probabil că mi-ar lua masca şi l-ar provoca pe amiral la duel. În plus, adăugă el, e mai bine dacă nu mă place. Dacă am petrece cîteva nopți împreună, m-ar privi altfel. Oamenii ar putea să-şi dea seama că nu sînt omul slab care vreau să par.

– Deci, te vei însura cu ea, dar nu vei dormi cu ea.

– Ba voi dormi cu ea – în pielea Cavalerului. Alex o va întreține şi îi va suporta pe copiii ăia, iar Cavalerul se va bucura de ea.

– Şi Jessica va crede că e adulteră.

– Doar pentru o vreme. Pînă cînd o să consider că pot să-i spun. Sau poate mă voi duce la Boston şi mă voi vindeca de boala mea. Alex va slăbi şi Cavalerul va dispărea.

– Sper ca planul tău să iasă aşa cum vrei. Eşti gata să te întorci? Nu-mi place locul ăsta noaptea.

– Cavalerul te va apăra, spuse Alex cu o voce îngroşată, făcîndu-l pe Nick să rîdă.

După aceea se întoarseră amîndoi cu barca.

Toată seara, Alex speră că Jessica avea să vină la el, să-şi ceară scuze pentru ce spusese, dar ea nu făcu acest lucru.

Eleanor intră în salonul comun.

– S-au culcat toţi, în sfîrşit. N-a venit?

– Nu, spuse Alex, uitîndu-se la cana goală.

– Totul e pregătit pentru nunta de mîine, zise ea.

Alex dădu din cap mohorît.

Eleanor îl bătu pe mînă.

– O să fie bine, Alex. Jessica e deşteaptă şi, într-o bună zi, o să-şi dea seama ce om cumsecade eşti. Trebuie doar să aştepţi să se trezească.

– Nu cred că voi trăi atît. Crezi că e cu Cavalerul?

– Cred că e acasă bosumflată şi sperînd să vină Cavalerul.

Alex bătu cu pumnul în masă.

– Nu vreau să-l vadă. Dacă îl vede în seara asta, nu se va mai mărita mîine cu mine.

Eleanor îi strînse mîna.

– N-aş fi prea sigură de asta. Viaţa înseamnă şi altceva, nu numai... să faci copii, spuse ea roşind şi

Alex zîmbi.

– Nu şi pentru o femeie tînără şi sănătoasă ca Jessica.

– O femeie care m-a ajutat ani de zile să îmbrac, să hrănesc şi să le ofer un acoperiş celor şapte copii, îi aminti Eleanor. O subestimezi pe Jess.

Aruncă o privire în jur.

– Ştii cumva unde e Nate? Ar trebui să fie în pat.

– L-am trimis să vadă dacă Jess are nevoie de ceva.

– Oh, nu, zise ea. L-ai trimis pe Nate la Jessica? Nu ştii cît de mult o adoră Nate? Dacă ea varsă o lacrimă...

Tăcu văzînd expresia nedumerită de pe chipul lui Alex.

– Dacă Jess face o prostie ca, de exemplu, să fugă, Nate o va ajuta. Alex, spuse ea ridicîndu-se, trebuie să te duci după Nathaniel şi să vezi ce se întîmplă.

Alex se ridică brusc şi îşi aminti de deghizare.

– Nu vreau să ies în frig. Cred c-o să plouă iar. Ştii cît m-am udat aseară. Nu poţi trimite pe altcineva? Pe cineva sănătos, ca Nick.

– Nicholas e prea sănătos. Nu, Alex, tu trebuie să te duci. Ia calul tatălui tău. N-a mai călărit nimeni cu el de luni de zile.

– Bruta aia?

– Atunci, ia armăsarul lui Adam, numai du-te.

Alex dădu să protesteze, dar agitaţia din glasul lui Eleanor îl făcu să se grăbească. Se întoarse şi ieşi din

casă. Din fericire, nu era nimeni în grajd ca să-l vadă pe slăbitul Alexander punînd şaua pe calul tatălui său cu o viteză uluitoare. Ocoli oraşul şi galopă prin ploaie spre casa familiei Taggert.

Nathaniel dormea pe podea, cu focul aproape stins şi cu un măr pe jumătate mîncat lîngă mîna sa.

– Nate, unde e Jessica?

– Bună seara, domnule Alex, zise Nate clipind des, ridicîndu-se în capul oaselor şi apucîndu-se să mănînce din măr.

– Unde e Jessica? repetă Alex.

– Plîngea după Cavaler, aşa că i-am spus.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus că refugiul Cavalerului e pe Insula Fantomei şi îşi ține calul acolo.

Alex rămase mut, cu gura căscată.

– Dar nu i-am spus că dumneavoastră sînteți Cavalerul.

Alex se trînti pe un scaun fără spătar.

– Cine altcineva mai ştie? şopti el.

Nate înghiți în sec şi îşi încrucişă degetele la spate.

– Doar eu. Şi Sam. V-am urmărit. Adică, eu v-am urmărit. Sam a dormit. Cred că de asta vă iubeşte Sam aşa mult, dar nu vă faceți griji, el nu poate să vorbească.

– Dar tu poți, spion mic ce eşti, zise Alex, strîngîndu-l lîngă sine. Ar trebui să-ți dau cîteva la fund. De cît timp ştii?

– De la al doilea atac.

Alex se rezemă de cămin.

– Ai ştiut tot timpul ăsta şi n-ai spus nimănui?

– I-am spus Jessicăi, zise Nate, ocolind un răspuns direct.

Alex se uită la băiat cu un alt respect.

– Deci, zise el rar, i-ai spus că refugiul Cavalerului e pe Insula Fantomei?

Dilema lui Nate i se citea în ochi.

– Era atît de tristă. Voia să vă vadă înainte să se mărite cu dumneavoasră.

Alex era uluit că băiatul făcea distincție între personaje şi păstra pentru sine acea informație.

– Bine, îl va vedea pe Cavaler în seara asta. Vreau să te duci acasă, la Eleanor, e îngrijorată din cauza ta. Spune-i că m-am dus s-o caut pe Jessica.

Băiatul încuviință solemn.

– Nate, să nu-i spui lui Eleanor despre Insula Fantomei.

– Sigur că nu, spuse el. Dacă ştiu prea mulți oameni, puteți fi prins şi ucis.

Gîndul că viața sa era în mîinile unui copil de nouă ani îl şocă pe Alex. Dar Nate îi împărtăşise secretul doar iubitei lui surori.

– Haide, du-te acasă, spuse el cu blîndețe. Şi, Nate, spune-i lui Eleanor să-ți dea o bucată de plăcintă cu mere, adăugă Alex zîmbind. Şi o halbă de bere. Dacă există un bărbat care să merite să bea ceva, acela eşti tu.

Zîmbetul lui Nate îi despărți fața în două.

– Am înțeles, domnule, zise el şi ieşi în ploaie.

– Jessie, îl auzi ea strigînd. Jessie.

Jessica îşi şterse lacrimile şi o rupse la fugă, ştiind doar că alerga spre *el*. Piciorul i se prinse într-o creangă. Ea trase de aceasta disperată.

– Ai grijă, Jessie, îl auzi ea spunînd şi, în clipa următoare, fu în braţele lui.

El o sărută lacom pe faţă şi pe gît, iar ea se agăţa de el, ţinîndu-l strîns, temîndu-se să-i dea drumul. Îşi înfipse degetele deasupra coastelor lui.

– Jessie, spuse el cu uimire şi amuzament în glas. Ţi-a fost dor de mine?

Ea era prea bucuroasă să-l vadă ca s-o mai deranjeze faptul că rîdea de ea.

– N-am vorbit serios. Ai un succes extraordinar. Ai fost minunat cînd ai răspîndit foile volante. Le-ai dat speranţe oamenilor. Ai...

El o sărută, făcînd-o să tacă, după care se lăsă în genunchi şi îi eliberă glezna şi, apoi, o luă în braţe şi o duse în locul unde îşi ţinea calul.

– Promite-mi că n-o să mai vii aici niciodată.

– De unde ai ştiut că sînt aici? Ţi-a spus Nate?

El îi acoperi buzele cu degetele.

– Nu ştii că te urmăresc, că te văd oriunde te duci?

– I-ai văzut pe toţi bărbaţii? Ştii de căsătorie? Trebuie...

El o sărută din nou, începînd să-i dezlege şireturile rochiei. Îşi strecură degetele lungi şi subţiri pe sub eşarfă şi i-o trase încet.

– Atîta frumusețe acoperită, murmură el ascunzîndu-şi fața în pieptul ei.

Jessica se rezemă de grămada de fîn, simțindu-i mîinile şi buzele pe trup. El îi descheie repede rochia, dezvelindu-i sînii pentru a-i putea atinge, şi îşi trecu mîinile fierbinți peste pielea ei rece.

O ridică în brațe să o sărute, în timp ce îi trase rochia peste umeri, după care îi îndepărtă cămăşuța, aşa încît ea fu goală pînă la mijloc, expusă vederii şi atingerii lui.

Numai în acel bărbat avea încredere, în nimeni altcineva. Numai în brațele acelui bărbat se simțea în siguranță, de parcă ar fi putut să cedeze controlul altcuiva.

Mîinile ei începură să-i atingă trupul, trăgînd de cămaşa de mătase pînă îi simți pielea. El se dezbrăcă foarte uşor, ca şi cum starea sa naturală ar fi fost fără haine.

O aşeză în fîn şi îi trase repede fusta peste şoldurile catifelate şi rotunde, coborînd cu buzele în urma mîinilor, oprindu-se doar ca să-i muşte uşor rotunjimea feselor. Îi sărută genunchii, gambele, apoi piciorul, iar cînd reveni la buzele ei, nu mai avea nimic pe el în afara măştii negre.

Jessica gemu cînd îi simți pielea pe pielea ei şi picioarele frecîndu-se de ale ei.

Nu simți durere cînd o penetră, doar o pasiune amestecată cu bucurie. Îi era dor de el şi dorea nespus să-i arate acest lucru.

El rîse încîntat de exuberanța ei şi se rostogoliră

pînă cînd ea ajunse deasupra, zîmbind cînd văzu plăcerea şi uimirea de pe chipul ei. O ghidă cîteva clipe, după care se rostogoliră din nou pînă cînd ea fu dedesubt, dar de data aceasta, el îi ridică picioarele în jurul mijlocului său, ţinîndu-i şezutul sus în timp ce o penetra tot mai adînc.

La un moment dat, uită să o mai studieze şi se gîndi doar la propria sa plăcere. Ea se arcui în întîmpinarea ultimelor lui mişcări frenetice.

Scoase un ţipăt scurt la sfîrşit şi îşi afundă gura în umărul lui.

– Jessie, iubirea mea, şopti el, ţinînd-o lipită de trupul lui ud de sudoare.

Abia după mult timp, Jessica simţi că o dureau picioarele şi se mişcă uşor. Dar Cavalerul o ţinu strîns.

– Ţi-e frig, scumpo? şopti el.

– Nu, zise Jessica zîmbind şi sărutîndu-i braţul petrecut peste ea, ca şi cum el s-ar fi temut să nu o piardă. Nu credeam c-o să te găsesc, murmură ea, relaxată şi somnoroasă. Nu mă gîndeam c-o să se întîmple. Alexander va suferi, dar o să-l consolez eu.

El nu spuse nimic pe moment, ci îşi ascunse faţa în părul ei.

– Alexander?

– Da, spuse ea zîmbind în lumina slabă. Va trebui să-i spun că nu pot să mă mărit cu el.

– Să te măriţi? întrebă el, părînd aproape idiot.

– Parcă ai zis că m-ai urmărit. Sigur ştii şi de porunca amiralului. Mîine trebuie să mă mărit cu cineva. Te-am aşteptat cît am putut, apoi Alex m-a

cerut şi, o vreme, am crezut că va trebui să mă mărit cu el. Eşti dispus să iei şi copiii, nu?

Cavalerul nu îi dădu drumul din braţe.

– Jessie, nu pot să mă căsătoresc cu tine.

– Sigur, ştiu că nu poţi să stai în faţa altarului cu masca pe faţă. O să le spun oamenilor că te-am cunoscut cînd am fost la pescuit şi tu ai fost plecat pe mare. Aşa, nimeni nu va bănui că eşti...

– Jessie, nu pot să mă căsătoresc cu tine.

– Din cauza lui Alex? Ştie de tine. Alex e foarte înţelegător. O să-i explic...

– Jessie, te rog, nu înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Nu pot să mă căsătoresc cu tine.

Cînd înţelese, în sfîrşit, ce spunea el, Jessica încercă să se desprindă din îmbrăţişare, dar el o ţinea strîns.

– Dă-mi drumul, spuse ea printre dinţi.

– Jessie, trebuie să înţelegi că există anumite motive pentru care nu pot să mă căsătoresc cu tine.

– Unul, spuse ea încercînd să se îndepărteze de el. Nu vreau decît un motiv inteligent.

– Va trebui să mă crezi pe cuvînt.

– Ha! zise ea dînd capul în spate suficient de mult pentru a-l privi. Acum înţeleg ce sînt eu pentru tine. Eşti însurat? Ai copii? Ce ştiu eu despre tine? Ce uşuratică mă crezi, probabil. Rîzi de mine cu prietenii tăi? Cu cîte alte femei...

El îi acoperi gura cu un sărut şi o ţinu astfel pînă cînd ea încetă să se mai zbată.

– Jessie, ai tot dreptul să fii furioasă. Merit tot ce-mi spui. Dar, te rog, crede-mă că te iubesc pe tine şi numai pe tine.

– Atunci, nu mă lăsa să mă mărit cu altul, şopti ea.

– Montgomery nu poate să facă dragoste cu tine.

Lui Jess îi trebuiră cîteva clipe ca să înţeleagă ce voia el să spună.

– Ticălosule, spuse ea printre dinţi. Mă laşi să mă mărit cu Alex, pentru că el nu poate face singurul lucru pe care îl poţi face tu?

– N-aş suporta să te atingă alt bărbat. Jessie, te iubesc.

Ea îl împinse cu putere, dar el o ţintui în fîn.

– Alexander avea dreptate în privinţa ta, zise ea privindu-l furioasă. A zis că nu e cine ştie ce de tine în postură de Cavaler şi, acum, eu nu cred că e cine ştie ce de tine ca bărbat.

– Acum cîteva clipe nu îmi puneai la îndoială bărbăţia, spuse el indignat. Jessie, hai să nu ne certăm, adăugă el apoi şi începu să-i sărute gîtul.

– Deci, spuse ea încet, mîine mă laşi să mă mărit cu altul.

– Nu am încotro. Westmoreland ţi-a dat un ultimatum şi eu nu pot să mă însor cu tine, aşa că, dacă trebuie să fie cineva, Montgomery e cel mai potrivit. Măcar nu te va atinge.

Ea se relaxă şi, cînd îl simţi slăbind strînsoarea, se îndepărtă de el.

– Şi nici tu nu mă vei mai atinge.

– Jessie, spuse el întinzînd mîinile spre ea.

Ea îşi luă hainele şi aproape că se întoarse la el cînd văzu o rază a lunii atingîndu-i trupul gol, dar se gîndi la tot ce spusese el şi se înfurie din nou. Începu să se îmbrace.

– Ţi-ai închipuit că o să mă mărit cu altul şi o să vin pe furiş noaptea la tine?

– Jessie, nu-l iubeşti pe Montgomery.

– Poate că nu, dar el a fost bun cu mine într-un fel pe care tu, cu tot curajul tău, n-o să-l înţelegi niciodată, zise ea stînd nemişcată în lumina lunii, în lenjeria intimă. Să-ţi fie clar un lucru: în seara asta e unica ta şansă. Una, atît. Dacă, mîine, mă voi mărita cu altul, nu vom mai face dragoste.

Cavalerul se ridică într-o clipă, lipindu-şi trupul gol de al ei.

– Vei trăi ca o călugăriţă? Cum te vei simţi peste o săptămînă cînd mă voi furişa în camera ta?

– Camera noastră. A mea şi a soţului meu.

El zîmbi.

– Vrei să punem pariu că Montgomery nu va dormi cu tine? Ai putea să te întorci în pat şi să-l striveşti.

– Alexander e un om bun şi nu-l mai amesteca în asta. Ăsta e ultinul tău cuvînt? Nu te însori cu mine?

– Nu pot. Dacă aş putea, aş face-o. Jessica, te voi vizita. Tu mă poţi vizita aici.

Ea îşi puse rochia furioasă.

– Nu, mîine voi rosti jurămintele şi am de gînd să le respect.

El zîmbi sigur de sine.

– Nu vei fi în stare s-o faci.

– N-ai cunoscut o Taggert pînă acum.

## CAPITOLUL CINCISPREZECE

Ziua nunții ei fu una ploioasă şi întunecată, lumea părînd tot atît de nefericită pe cît se simțea Jessica. Ținea capul sus, refuzînd să se gîndească la vorbele Cavalerului. Dar nu avea să fie o eroină tragică ce iubea un bărbat şi se mărita cu altul. Din ziua aceea, avea să şi-l scoată pe Cavaler din minte. Rîse neîncrezătoare chiar în timp ce îşi spunea asta.

Eleanor o ajutase să se îmbrace cu o rochie din mătase bleumarin, care fusese a mamei lui Alex, după care îi poruncise să stea locului cît ea se ocupa de toate pregătirile pentru petrecerea de nuntă.

Eleanor nu încercă să-i vorbească surorii ei despre căsătoria care avea să urmeze, iar Jessica ştia că e prea supărată pe ea ca să vorbească.

Cum stătea singură în camera lui Adam, Jess deveni agitată şi simți că ar fi vrut să stea de vorbă cu Alex. Se uită pe fereastră şi, văzînd că nu era nimeni în preajmă, se strecură pe lîngă zidul casei, spre camera lui Alex. Trecînd pe lîngă camera lui Sayer, îl văzu pe Nate cum îl ajuta pe bătrîn să se îmbrace. Nate vru să se ducă la ea, dar Sayer îl apucă de braț

şi îi făcu semn din cap lui Jess. Îi făcu şi ea un semn şi îşi continuă drumul spre camera lui Alex.

Bătu în geam cît de politicos îi permiteau împrejurările. Cînd el nu răspunse, ea intră în încăpere pe fereastră.

– Alex, strigă ea apoi, dar nu primi niciun răspuns, aşa că se aşeză pe un scaun şi aşteptă.

El intră pe o uşă care dădea în altă cameră. Purta o haină de un roşu aprins brodată cu flori de un roşu mai închis, care făcea ca rochia ei să pară foarte simplă.

Cînd o văzu, păru încîntat, dar imediat expresia i se schimbă şi păru supărat.

– N-ar trebui să fii aici. Nu ştii că aduce ghinion dacă ne vedem înainte de nuntă?

– Voiam să-ţi spun că l-am văzut pe Cavaler aseară.

Alex se aranja în faţa unei oglinzi.

– Sînt sigur că a fost o întîlnire tensionată. Mă mir că eşti aici azi. Nu te-a furat pe calul lui negru? Nu te-a dus la castelul lui de aur?

– Alex, am venit să vorbesc cu tine, nu să ne certăm. Vreau să-ţi spun că-mi voi respecta jurămintele faţă de tine. Nu îl voi...

Înghiţi în sec.

– Nu îl voi mai vedea niciodată.

Alex rămase ţintuit locului, privind-o fix o clipă, dar ea nu îşi putu da seama ce gîndea.

– Vino cu mine, Jess, spuse el conducînd-o dincolo de o uşă. Camera mea a fost odată camera

copiilor, dar sora mea mai mare şi fraţii au plecat unul cîte unul şi eu am rămas. Mama dormea în această cameră cînd unul dintre noi era bolnav. Am pregătit-o pentru tine. Ai propria ta cameră.

Jessica se uită la camera aceea micuţă, mobilată frumos cu un pat mic, un dulap de haine, un scrin şi un scaun. Era pentru prima oară în viaţă cînd avea să aibă un spaţiu numai al ei.

– Alex, eşti foarte bun cu mine. Mai bun decît merit. Jur că o să-ţi fiu o soţie bună.

– Peşte proaspăt în fiecare zi? întrebă el cu ochii veseli.

Ea îi zîmbi.

– Şi un copil în fiecare cameră. Alex, pot să probez haina asta? Îmi place culoarea roşie.

El rîse şi îşi scoase haina.

Aceasta era prea mare pentru ea, dar culoarea roşie scotea în evidenţă strălucirea părului ei şi îi îmbujora mai mult obrajii. El stătea în spatele ei cînd se privea în oglindă şi îşi puse mîinile pe umerii ei.

– Jess, îi spuse el încet, o să-ţi cumpăr o garderobă demnă de o prinţesă.

Apoi făcu o pauză.

– O garderobă demnă de soţia mea. Îţi voi fi un soţ bun, cît de bun ştiu eu să fiu.

Jess nu îi văzu în oglindă decît faţa, o umbră întunecîndu-i peruca şi nicio haină sclipitoare nu îi lua din frumuseţea chipului. Foarte firesc, ea se întoarse spre el şi, la fel de firesc, el îşi apropie faţa de a ei.

Buzele lui aproape că le atinseră pe ale ei cînd îi întrerupse chicotitul lui Nicholas.

Alex se îndepărtă de Jess de parcă ar fi avut ciumă. Nick zîmbi de sus cînd o văzu cu haina lui Alex.

– Sora ta crede că ai fugit, îi spuse el lui Jess.

Ea se dezbrăcă de haina lui Alex, dar el nu se apropie să o ia, aşa că ea o împături cu grijă şi o puse pe pat. Fusese cît pe ce să-l sărute pe Alexander Montgomery, se gîndi ea. Cavalerul spusese că nu avea să poată trăi ca o călugăriță. Dar pe Alexander? Zîmbind la absurditatea acelor gînduri, ea ieşi din cameră.

Eleanor o întîmpină în hol, albă la față de furie.

– Credeam că te-ai hotărît să nu mergi pînă la capăt.

– Am încotro? Oferă-mi o alternativă şi o accept.

– Hmph! pufni Eleanor. Ai tot ce e mai bun. Dar eşti prea încăpățînată ca să vezi.

– Poate cînd doarme Alex, voi putea să-i probez toate hainele.

Eleanor o apucă de braț şi o trase în salonul din față, unde avea să aibă loc ceremonia. Aceasta începu şi se sfîrşi repede. Jess îi oferi obrazul lui Alex să i-l sărute şi se gîndi că mirosea a scorțişoară. Iarăşi vreunul din copii, îşi spuse ea.

În ciuda faptului că nunta fusese impusă de oribilul amiral Westmoreland, era o nuntă a familiei Montgomery, astfel că mîncare şi băutură erau din belşug, aşa că invitații se simțeau foarte bine. Unii şuşoteau că o tînără frumoasă ca Jessica era sacrificată

unui individ gras, efeminat şi bolnăvicios ca Alexander. Bărbaţii vorbeau despre puterea banilor familiei Montgomery, în timp ce femeile spuneau că aurul nu era un bun partener cu care să împarţi patul.

Cîţiva bărbaţi, încercînd să o consoleze pe Jessica, îi şoptiră că erau încîntaţi să-i ofere ceea ce era evident că nu avea să primească de la Alexander.

Amiralul Westmoreland sosi şi îi felicită pe miri, ca şi cum nu el ar fi cauza acelei căsătorii nedorite. Jessica deschise gura să spună ceva, dar Alex îi strînse braţul cu putere şi apoi îi mulţumi amiralului.

– Laşule, îi şopti Jess, după care se întoarse şi le zîmbi unor tineri chipeşi.

– Jess..., începu Alex, dar ea îi luă de braţ pe cei doi şi îl lăsă singur.

Cînd veni noaptea, Eleanor o trase pe Jessica dintr-un dans cu un tînăr blond şi chipeş şi o conduse spre camera lui Alex.

– Mă distram aşa bine, protestă Jess.

– Poţi să te distrezi şi cu soţul tău.

– Numărînd florile de pe haina lui cea nouă? Au, Eleanor, a durut! În ultima vreme, temperamentul tău lasă de dorit.

Eleanor nu vorbi pînă nu ajunseră în dreptul uşii lui Alex.

– Acesta e un dar din partea Mariannei, spuse ea dîndu-i o cămaşă de noapte albă din bumbac, cu dantelă pe margini.

– O să fie nevoie de mai mult de-atît ca să obţin o reacţie de la Alexander, zise Jessica.

– Încetează! se răsti Eleanor. Nu-i nimic în neregulă cu el. S-ar descurca mult mai bine dacă l-ai încuraja puțin.

– Să-l încurajez să facă ce? întrebă Jess uluită. Uite ce e, eu şi Alex am discutat asta. Ne-am căsătorit de conveniență. L-ai auzit doar. Are nevoie de cineva care să se ocupe de casă. Altcineva în afara acelui rus mare şi curios... au! Eleanor, vreau să-mi scoți corsetul, nu să strîngi şi mai mult şireturile.

– Jess, ar fi bine dacă te-ai gîndi la Alexander ca la un *bărbat*. E soțul tău acum şi ar trebui să-l tratezi ca atare. Ridică brațele şi pune asta. Acum, urcă în pat şi eu îți perii părul.

– Alex mi-a pus un pat în camera aia.

– Dar nu pentru noaptea asta. Jessica, ascultă-mă. Alex n-are nevoie decît de puțină încurajare. Trebuie să foloseşti cîteva trucuri feminine cu el, zise Eleanor privindu-şi sora cu severitate. Să nu-i spui că e gras, că îl poți întrece la navigație sau că nu-ți plac hainele lui. Fii *drăguță* cu el. E soțul tău acum.

Jess căsca.

– Bine, o să dorm aici. Oricum, nu-mi place să dorm singură.

Eleanor o sărută pe obraz.

– N-o să regreți asta, zise ea şi ieşi din cameră.

Jess adormi în cîteva clipe, dar se trezi cînd intră Alex. Îl privi mişcîndu-se prin încăpere, burta lui profilîndu-se în lumina slabă. Aprinse o lumînare şi rămase uluit cînd o văzu pe Jessica.

– Ce cauți aici? o întrebă el făcînd ochii mari.

Ea nu avea de gînd să se supere.

– Ne-am căsătorit, ai uitat?

– Credeam că dormi deja – în patul tău, zise el.

Ea îşi împreună mîinile şi îi zîmbi dulce. Nu îi plăcea cum se purta cu ea, ca şi cum ar fi fost o intrusă.

– Alexander, e noaptea nunţii noastre.

– Ştiu, se răsti el, dar sînt obosit, mă doare capul şi vreau să dorm.

Chiar părea obosit. Ochii îi erau roşii şi faţa începea să-i asude. Ea dădu cuvertura la o parte şi se ridică în pat, punînd mîinile pe umerii lui.

– Pot să-ţi masez tîmplele ca să-ţi treacă durerea. Vino în pat şi...

Se opri, pentru că Alex o împinse în pat.

– Du-te în camera ta, spuse el furios. Ţi-am spus că vreau să dorm. Singur. Înţelegi?

– Da, spuse ea uluită de furia lui. Nu aveam de gînd să-ţi amintesc de trecut. Adică, să-ţi amintesc de vremea cînd încă mai puteai...

Alex stătea cu spatele la ea şi nu se întoarse.

– Pleacă, Jessica. Pleacă, zise el cu asprime.

Încruntată, ea se duse în camera cealaltă şi se vîrî sub aşternut. Adormi imediat, dar ceva o trezi. Se ridică în capul oaselor.

– Alex? întrebă ea cînd auzi un zgomot.

– Eu sînt, spuse o voce groasă pe care ea ajunsese să o cunoască bine.

Cavalerul fu lîngă ea într-o clipă, trăgînd de hainele ei, afundîndu-şi mîinile în părul ei, sărutîndu-i

fața şi gîtul. Era asemeni unui animal înfometat, dorind-o, avînd nevoie de ea.

Pentru o clipă, Jessica se agăță de el, dorindu-l la fel de mult.

Dar apoi, cînd aproape că îi scosese cămaşa, ea îşi aminti cine era.

– Nu, nu, nu, zise ea împingîndu-l. Acum sînt măritată. Lasă-mă.

– Jessie, şopti el cu dorință în glas. Am venit să-ți ofer noaptea nunții.

Ea îl împinse cu toată puterea.

– N-ai venit la ceremonie, nu poți veni acum. Ți-am spus asta. Nu m-ai crezut? Acum pleacă de-aici pînă nu-l trezeşti pe Alex.

– Sforăie prea tare ca să mai audă ceva. Jessie, te rog.

– Pleacă! spuse ea prea tare, dar ştia că e la un pas să-i cedeze. O să țip de mă aude toată lumea. Dacă te prind, o să fii spînzurat.

– Jessie, nu poți să vorbeşti serios. Prostul ăla de Montgomery n-o să doarmă niciodată cu tine. Ai de gînd să-ți trăieşti toată viața singură în patul ăsta ?

– Dacă voi fi nevoită. Dar sigur n-o să-mi înşel soțul. Dacă nu pleci de-aici în treizeci de secunde, țip.

El se ridică, dominînd-o cu înălțimea lui, iar veşmintele sale negre îl făceau să fie una cu întunericul.

– Aş vrea să te văd peste vreo săptămînă. Vei mai putea să-mi rezişti după ce soțul tău te va ignora noapte de noapte?

– O să-ți rezist şi dacă mă va ignora an de an.

El rîse şi Jess îşi dădu seama cît de puțină convingere pusese în glas. După ce îi mîngîie obrazul repede, el ieşi pe fereastră şi se făcu nevăzut. Abia în zori, ea reuşi să nu se mai foiască în pat şi să adoarmă.

Alex se trezi simțind mîna mare a lui Nick pe umăr.

– Tatăl tău a trimis după mine. Vrea să-l duc în salonul comun, iar sora ta zice că vrea să te viziteze în camera ta. Vrea să-i vadă pe tinerii căsătoriți împreună.

Somnoros, Alex încuviință şi se dădu jos din pat înainte ca Nick să apuce să închidă uşa în urma sa. Se întinse, atingînd tavanul cu vîrfurile degetelor, după care luă o cămaşă de noapte lungă dintr-un scrin şi se îmbrăcă. Apoi alese cea mai mare şi mai urîtă perucă.

Se opri, amintindu-şi experiențele trăite în ziua precedentă. Mai întîi, fusese cît pe ce să o sărute pe Jess, trădîndu-se, astfel, dar, din fericire, Nick îi întrerupsese. După nuntă, nu fusese conştient decît de faptul că, acum, Jessica avea să fie a lui pentru totdeauna. Niciodată nu mai avusese un asemenea sentiment de posesie. Ar fi vrut să o ducă departe de casă; ar fi vrut să o acopere cu un văl şi să o țină numai pentru sine. Nu voia ca alții să o vadă sau să-i vorbească.

Se temea că, dacă se apropia prea mult de ea, ar fi putut să o îmbrățişeze, aşa că se ținea cît mai departe, nevrînd să se apropie nici măcar cît să-i simtă mireasma părului.

Dar fusese nevoit să stea acolo şi să se uite cum ea dansa cu unul şi cu altul. Era soția lui şi nu era. Nu putea să o țină în brațe, nu putea să o atingă, trebuia să se prefacă obosit şi nepăsător, cînd n-ar fi vrut decît să-i arate cîtă energie avea.

Răsuflase uşurat cînd o luase Eleanor, dar imaginația aproape că îl omorî, căci se întreba ce făceau. Jessica era pregătită pentru patul lui.

Rămăsese ore întregi după plecarea Jessicăi. Toată lumea se dusese la culcare, dar Alex rămăsese singur în salonul comun. Se temuse să bea şi un singur pahar de bere, fiindcă ştia că l-ar fi înmuiat. Îşi spusese că tot ce făcea era pentru binele Americii şi merita agonia sa personală.

Dar cînd intrase în dormitor şi o văzuse pe Jessica în patul lui, fusese cît pe ce să devină trădător. Ştiuse că trebuia să o scoată de-acolo repede, altfel nu se putea controla.

Vrusese să se revanşeze față de ea cînd venise în postură de Cavaler, dar pisicuța era foarte încăpățînată. Îl dăduse afară fără multe regrete.

Aşa că, iată-l acum, înfruntînd alt chin. Tatăl său voia să-i vadă pe tinerii căsătoriți în dormitorul lui Alex. Sigur că voia să-i vadă în pat împreună. Alex se strîmbă şi îşi aranjă peruca. Tatăl său voia să se asigure că fiul său bun de nimic îşi făcuse datoria față de soție. Alex îşi îmbrăcă furios cămaşa de noapte. Sayer nu i-ar fi vizitat pe Adam sau Kit să vadă ce făcuseră cu soțiile lor. Nu pe cei mai buni fii ai lui.

Furios, deschise uşa camerei lui Jess.

Imaginea capului ei, care abia se vedea ieşind din pătură, îl făcu să uite de tatăl său şi de ţară.

Ea se întoarse şi se uită la el.

– Alex, ce... ce cauţi aici?

Teama din glasul ei îi stinse dorinţa considerabil. Se lăsă pe vine şi spuse cu o voce plîngăreaţă:

– Nick tocmai mi-a spus că tata vrea să-i viziteze pe tinerii căsătoriţi în dormitorul lor. Tata vrea nepoţi şi n-aş vrea să creadă că nu există nicio şansă. Vrei să vii în patul meu?

După ce rosti aceste cuvinte, se întoarse în camera lui.

Jessica rămase în pat, nedumerită. Pentru o clipă, avusese impresia că Alex ştia de vizita Cavalerului din timpul nopţii. Răsuflă uşurată cînd îşi dădu seama că nu ştia nimic.

Stătu nemişcată şi se gîndi cum stătea Alex aplecat deasupra ei. Întotdeauna arătase mult mai bine cînd nu purta hainele acelea absurde. De fapt, în cămaşa aceea lungă, nu-i văzuse nici pulpele groase, nici burta mare. Ciudat, dar niciodată nu observase ce umeri laţi avea.

Sări din pat, porni spre camera lui, dar, dintr-un impuls aruncă o privire în oglindă. Luă peria ca să se pieptene puţin, dar se răzgîndi. Părul îi era cîrlionţat şi ochii străluceau de nerăbdare.

Intră în camera lui Alex.

El era în pat, burta sa văzîndu-se ca o moviliţă sub pătură, şi se uita la ea. Jessica nu remarcase niciodată ce gene dese avea.

Îi zîmbi.

– Nu mă înviți în pat? îl întrebă ea apoi cu o voce scăzută.

El păru să ezite înainte să dea pătura la o parte şi ea urcă în pat lîngă el. Alex stătea în partea lui de pat, cît mai departe de ea.

Jess se mişcă puțin în pat.

– Alex, cred că patul tău e mult mai confortabil decît al meu, zise ea întorcîndu-se spre el, dar Alex stătea nemişcat, cu privirea ațintită în tavan.

– Cred că ar trebui să ne prefacem că sîntem îndrăgostiți, zise ea apropiindu-se mai mult de el, însă el deveni şi mai rigid.

Ea se sprijini într-un cot.

– Alex, nu arăți deloc rău, zise ea atingîndu-i obrazul cu degetul. Mai ții minte atunci cînd l-ai amenințat pe Pitman cu pistoalele şi l-ai împiedicat să ne dea foc casei? Ai fost foarte curajos în noaptea aia.

Alex îşi ținu brațele pe lîngă corp şi nu se uită la ea.

Jess se apropie de el atît de mult încît trupul îi era lipit de al lui.

– Alex, spuse ea încet, mîngîindu-i bărbia cu degetul, ai fost extrem de bun cu mine şi cu familia mea. E uluitor, dar în lumina asta, arăți aproape la fel de bine ca frații tăi.

El o privi cu coada ochiului.

– Ştiam că asta o să te facă să reacționezi cumva, zise ea rîzînd şi apoi auzi zgomote dincolo de uşă.

Alex nu se clinti.

– Pune brațul peste mine, zise ea. Măcar prefă-te că sîntem căsătoriți.

El o ascultă mecanic. Jess se lipi de el, punînd un genunchi pe burta lui. Se cuibări lîngă el şi se gîndi cît de solid părea, ce umeri lați avea, cît de tari îi erau coapsele şi cît de moale era burta. Oftă mulțumită.

Cînd se ciocăni la uşă, ea nu auzi nimic, iar cînd Alex răspunse, vocea îi tremură uşor.

Nick intră în cameră purtîndu-l în brațe pe Sayer. Acesta îmbătrînise foarte mult după accident.

– Tată, zise el uşor încordat, după care încercă să se ridice în capul oaselor, dar Jessica era agățată de el ca o lipitoare.

Ea deschise ochii doar cît îi zîmbi lui Sayer.

– Jess! şopti Alex.

Sayer făcu semn cu mîna.

– Las-o să doarmă. N-am vrut să vă deranjez. Nu ştiam că sînteți încă în pat, minți el. Nicholas, du-mă la micul dejun.

Nick îl scoase în brațe pe bătrîn, făcîndu-i cu ochiul lui Alex înainte să închidă uşa.

Acesta era aproape în capul oaselor, cu Jessica lipită de el şi avea sudoare pe frunte.

– Alex, şopti ea ridicînd fața spre el în semn că voia să fie sărutată.

El se trase înapoi.

– Jessica, mi se pare că eşti dornică de împreunare. Cred că ar putea fi posibil. Dacă îmi şopteşti cuvinte vulgare şi – oh, da, îmi spui poveşti murdare şi dansezi, goală, bineînțeles, cît mai sugestiv posibil,

după vreo oră şi ceva, s-ar putea să reacționez. Desigur, va trebui să stai deasupra şi să se termine foarte repede. Procesul de procreere mi se pare plictisitor şi murdar. Dar dacă eşti hotărîtă să-mi foloseşti trupul, poți s-o faci.

Jessica îşi reveni după cîteva clipe şi începu să rîdă.

– Ah, Alex, ce imaginație ai! zise ea şi se dădu jos din pat. Într-o zi, va trebui să-ți povestesc despre bărbații adevărați. Biata Sally Henderson.

Se întoarse cînd auzi o bufnitură în spate. Se părea că Alex căzuse din pat încercînd să pună mîna pe ceva, dar nereuşind.

Dădu să-l ajute să se ridice, dar el îi aruncă o privire furioasă.

– Atinge-mă şi o să regreți.

Ea se dădu înapoi.

– Alex, ai toane mai des ca o femeie, spuse ea ieşind din cameră.

– Ce i-ai făcut lui Alexander? o întrebă Eleanor o oră mai tîrziu.

– Absolut nimic. E la fel de neatins ca atunci cînd l-am găsit, spuse Jess, mîncînd.

– Dacă n-aş şti mai bine, aş zice că a plîns.

– Eu nu i-am făcut nimic. Eleanor, unde sînt registrele casei? Aş vrea să le văd.

## CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Pînă la prînz, a doua zi după nuntă, toți cei din casa Montgomery ştiau că au o nouă stăpînă. Jessica tratã casa la fel ca pe un vapor şi pe angajați ca pe membrii unui echipaj. Tavanele şi podelele au fost spălate, ca şi tot ce se afla între ele. Îl trimise pe Nicholas să aducă butoaiele din pivniță, ca să inventarieze toate proviziile.

John Pitman se închise în biroul lui, Marianna se hotărî să viziteze oamenii bolnavi din Warbrooke, în timp ce Sayer ceru să fie dus în salonul comun, unde o ajută pe Jessica să dea ordine. Toți erau de părere că niciodată nu păruse mai fericit.

Alexander dispăru imediat după micul dejun şi nu se întoarse nici pînă la apusul soarelui. Deja majoritatea bărbaților din Warbrooke se bucurau că nu cîştigaseră mîna Jessicăi. Îl compătimeau pe bietul Alexander, care fusese gonit din propria casă atît de curînd după nuntă.

– Dacă petrecea o noapte cu mine, nu mai avea atîta energie în dimineața asta, spuneau bărbații.

Şi chicoteau plini de ei.

– Stai jos! îi porunci Eleanor surorii ei. I-ai epuizat pe toți – inclusiv pe mine. E timpul să ne odihnim. Unde e soțul tău?

– Soțul? Ah, Alex.

– Da, Alex. Unde e?

– Habar n-am, zise Jess şi, uitîndu-se pe fereastră, îl văzu pe John Pitman coborînd dealul spre oraş. Unde se duce?

– La o întîlnire cu amiralul. Se întoarce mai tîrziu.

– Adică nu va veni la cină?

– Jess! strigă Eleanor, dar Jessica era deja pe hol.

– Poți să-mi aduci ceva de mîncare în camera lui Alex, te rog? îi strigă ea peste umăr.

O oră mai tîrziu, ridică privirea şi îl văzu pe Alex deschizînd uşa. Ea stătea cu picioarele încrucişate pe patul lui, înconjurată de registrele pe care Pitman le păzea ca pe ochii din cap. În jurul ei mai erau şi firimituri, jumătate de bucată de plăcintă cu mere, o bucată de brînză, trei prune şi o cană de bere.

– Bună, Alex. Unde ai fost?

El rămase în prag, privind-o uluit. Părul ei era în dezordine, hainele pe jumătate descheiate, ca şi cum s-ar fi pregătit să se dezbrace şi s-ar fi oprit în mijlocul acțiunii, şi avea firimituri şi pe bărbie. Era frumoasă – şi el era conştient că nu o putea atinge.

– Ce-ți închipui că faci? o întrebă el țîfnos.

– Mă ocup de casa ta, ce ți se pare că fac? Vrei să mănînci ceva? îl întrebă apoi oferindu-i o bucată de brînză. Stai jos şi nu te mai încrunta. Scoate-ți haina; scoate-ți peruca; scoate-ți pantofii. Fă-te comod.

– Dacă tu stai prin casă aproape dezbrăcată, nu înseamnă că trebuie s-o fac şi eu, spuse el dîndu-i o oglinjoară.

Ea îşi scutură firimiturile de pe faţă.

– Bine, cum vrei, spuse ea uitîndu-se din nou în registru. Încă una! Cumnatul tău nu ştie să adune. Sînt greşeli aproape la fiecare coloană.

Alex se aşeză pe marginea patului, cît mai departe de ea.

– Ia să văd.

Nu îi trebui mult să-şi dea seama ce făcea Pitman.

– Jess, cîte perechi de pantofi ţi-ai cumpărat de cînd ne-am logodit?

– Niciuna, bineînţeles. La ce-mi trebuie pantofi noi? Am o pereche. I-am peticit o singură dată.

Alex se strîmbă.

– O să ne ocupăm mîine de asta, dar din ce scrie aici, ai cumpărat trei perechi de pantofi scumpi de satin în ultima săptămînă.

– Satin? Ar fi bani aruncaţi. Dacă aş călca o dată pe pietre cu ei, s-ar face praf.

– N-ai citit coloanele astea?

– Mă pricep mai bine la socotit decît la citit. Uită-te aici. Scrie că Eleanor le-a cumpărat copiilor cîte trei perechi de pantofi, zise ea uitîndu-se la el. De ce minte?

– Pentru că îi arată tatei socotelile în fiecare săptămînă şi tata îi dă permisiunea administratorului să scoată banii. Şi rezultatele totale sînt greşite?

– Rezultatele totale sînt mai puțin umflate decît cifrele. Nu cu mult mai puțin, însă. Se pare că scumpul tău cumnat delapidează fonduri.

Dădu la o parte registrele şi se ridică.

– Alex, mai bine mănînci ceva, zise ea apoi şi puse resturile de mîncare pe o masă lîngă el. Dacă vrei, îți aduc ceva cald.

– Nu, mulțumesc. Jess! Ce faci?

– Mă dezbrac. Mă duc la culcare.

– Dar nu poți să faci asta.

– Alex, îți promit că nu vin peste tine în somn. Nu sforăi, nu scrîşnesc din dinți şi nici nu ocup foarte mult loc. Şi, din moment ce n-am de gînd să dansez goală, nici nu mă voi aştepta să-ți faci datoria de soț. Dar am de gînd să dorm cu tine în seara asta. Nu vreau să stau singură în camera aia.

– Nu poți să dormi cu mine, Jessica, zise Alex.

– Nu cred că spatele tău e suficient de puternic ca să mă scoți din camera asta.

– Ce are camera cealaltă?

– Nu-mi place fereastra, zise ea punînd registrele pe jos.

Alex o apucă de mînă în clipa cînd ea dădu să-şi dezvelească umerii.

– Cavalerul e de vină, nu-i aşa? Intră pe fereastră. Stai cu mine fiindcă nu-i rezişti.

Jessica scoase un geamăt.

– Alex, stau cu tine ca să dorm liniştită toată noaptea şi pentru că nu-mi place să dorm singură. Acum, te rog să te dezbraci. N-o să pot dormi lîngă haina asta orbitoare.

Alex rămase locului, privind-o cum îşi scoase rochia, dar se întoarse cînd ea începu să desfacă şireturile lenjeriei intime.

Îi puse o mînă rece pe frunte.

– Alex, te simți bine? Ai asudat. Nu revine febra, nu? Hai, dezbracă-te. Promit să nu mă uit.

Fu o noapte foarte lungă pentru Alex. Stătea întins în pat, cu Jessica dormind ca un copil lîngă el, şi el nu o putea atinge. Simțise fiecare mişcare a sînilor ei. Cămaşa ei de noapte se ridicase şi el îi simțise picioarele lungi şi zvelte atingîndu-le pe ale lui. El se dusese în altă cameră, unde îşi pusese o cămaşă de noapte, păstrînd peruca, după care se întorsese la ea. Jessica dormea deja, dar imediat cum el urcă în pat, ea îl căutase cu mîinile şi îl trăsese mai aproape, de parcă ar fi fost jucăria unui copil.

Cînd ea se lipea de el, Alex încerca să se gîndească. Nu putea să-i spună că el era Cavalerul. Văzuse cum intrase pe ceea ce Pitman considera că e teritoriul său privat. Nu l-ar fi lăsat niciodată pe Alex să-şi continue raidurile cînd era nevoie fără să se amestece. Jessica s-ar fi implicat în tot ce făcea Cavalerul – şi ar fi dat de necazuri – sau mai rău chiar.

Jess puse un genunchi pe membrul lui Alex şi el reacționă instantaneu. Nu era nevoie de poveşti deocheate şi dans în pielea goală, se gîndi el.

Adormi abia în zori. O ținuse în brațe, o privise în întuneric, îi mîngîiase părul, îşi plimbase mîna peste trupul ei pînă cînd ştiu că trebuia să se oprească. Începuse să se gîndească la toate lucrurile groaznice

pe care le văzuse pe mare. Încercase orice l-ar fi putut împiedica să se mai gîndească la ființa aceea superbă pe care o ținea în brațe.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, epuizat după două ore de nesomn, adormi.

În zori, şase dintre cei şapte copii Taggert săriră pe burta lui. Ca de obicei, fundul lui Samuel era ud.

Jessica se dădu la o parte, în timp ce Alex rosti cîteva cuvinte menite să disciplineze marinarii.

– Super..., zise Philip impresionat.

Sam rîse şi sări pe burta lui Alex.

– Jessica, ia-l de pe mine. M-a udat leoarcă. Nu poți să-i stăpîneşti?

Jess îl luase deja în brațe pe Sam, dar cînd auzi ultimele cuvinte ale lui Alex, îi dădu drumul, aşa încît scutecul lui scoase un sunet ca un plescăit. Alex nu remarcă, însă, deoarece atunci cînd ea se aplecă, el văzu tot ce se ascundea sub cămaşa ei de noapte.

– Aici erau! exclamă Eleanor deschizînd uşa. Afară! strigă ea. Lăsați-i să aibă puțină intimitate. Alex, ai dormit cu peruca?

– Intimitate! mormăi el. Nimeni în casa asta nu ştie ce înseamnă acest cuvînt.

Eleanor închise uşa şi, sub privirile uluite ale lui Alex, Jess îşi scoase cămaşa de noapte şi se îmbrăcă.

– Alex, arăți groaznic. Ai dormit bine? Stai acolo, îți aduc ceva de mîncare. Dacă mă gîndesc mai bine, nici nu miroşi prea bine. Mai bine îți aduc cada. Să-ți

spăl părul şi spatele. Şi picioarele. Cred nu ajungi prea uşor la picioare din cauza burții.

– Pleacă, Jessica, spuse el printre dinți.

– Mereu eşti aşa prost-dispus dimineața?

– Afară, fu tot ce putu el să spună.

Jess luă registrele de pe jos şi îl lăsă singur.

La capătul celei de-a doua zile de căsătorie, Jessica era gata să se dea bătută. Încerca din răsputeri să fie o soție bună pentru Alex, aşa cum promisese, dar nimic din ce făcea nu era pe placul lui. Întîi, îi adusese o tavă cu mîncare, totul fiind ales cu grijă ca să nu fie nevoit să mestece prea mult.

Dar cînd încercase să-i dea să mănînce, el o împinsese cît colo zicînd că nu voia să fie tratat ca un invalid. Nu putea să facă niciun pas fără ca ea să încerce să-l ajute. Spunea că se căsătorise cu el absolut conştientă că trebuia să fie o infirmieră şi era dispusă să facă acest lucru. El mormăise să-i aducă un kilogram de carne de vită sau ceva ce putea să mestece.

După aceea plecase de acasă şi se întorsese cînd Jess îl spăla pe Samuel într-o cadă aşezată în fața focului în camera lui Alex. Sam se jucase cu purceii, iar scroafa îl fugărise prin noroi şi bălegar pînă cînd Nick îl trăsese afară de guler. Nick o liniştise pe Eleanor, care plîngea, în timp ce Jess aruncă mai multe găleți de apă pe Sam înainte să-l ducă înăuntru să-i facă baie.

Alex rămase în prag, privind-o cu gura căscată o clipă, după care se întoarse.

– Jessica, eşti indecentă.

Ea se uită la lenjeria udă, care i se lipise de corp.

– N-am vrut să-mi ud rochia. Alex, trebuie să-ți învingi timiditatea asta. Sîntem căsătoriți, ştii doar. Sam, stai să te şterg. Alex, îți amintesc de vremea cînd erai bărbat?

El se întoarse brusc.

– Sînt bărbat şi acum. Doamne, Jess, arăți...

Sam se aruncă în brațele lui, strîngîndu-l cu putere. Alex zîmbi şi îl îmbrățişă şi el pe băiețelul gol.

– Măcar o dată, miroşi şi tu bine, Sam. Vrei să-ți citesc?

Sam rîse în loc de răspuns.

Jess luă băiețelul.

– Să-l dau jos pînă nu face ceva pe haina ta.

– Jess, acoperă-te, te rog. Sînt bărbați prin casă.

– Ah, da, scuză-mă. Nu sînt obişnuită cu o casă plină de bărbați.

Cîteva minute mai tîrziu se întoarse şi se aplecă să curețe cada.

– Jess, ce ai fi făcut dacă te-ai fi măritat cu Cavalerul, o întrebă Alex.

Ea se opri din curățat.

– L-aş fi ajutat. Aş fi ştiut unde ar fi fost şi cînd şi aş fi fost acolo ca să-l ajut. Aş fi călărit cu el.

– Dacă el nu ar fi vrut să ştii unde se duce?

Ea zîmbi.

– Ba mi-ar fi spus. L-aş fi convins.

– Da, cred că ai fi în stare. Şi, cînd ar fi fost împuşcat, ai fi fost acolo, nu?

– La bine şi la rău.

– Jess, mă bucur că nu te-ai măritat cu Cavalerul.

Jessica nu răspunse.

La trei zile după nunta Montgomery, aproape toți locuitorii oraşului erau pe ponton, cu privirile ațintite asupra amiralului şi oamenilor săi, care se aflau pe puntea unui vas.

Timp de un minut după anunț, nimeni nu putu să vorbească. Toți stăteau cu gurile căscate, clipind uluiți. Amiralul anunțase că trei din tinerii din Warbrooke aveau să fie luați pentru a-l sluji pe Rege. Toți trei erau solizi, puternici şi sănătoşi, inteligenți şi aveau un aer independent.

Unul dintre ei era Ethan Ledbetter.

– Crede că îl trimite pe Cavaler, spuse Jessica încet.

În clipa următoare, aerul fu sfîşiat de țipetele lui Abigail. Toți se întoarseră şi îl văzură pe Ethan luînd-o pe după umeri pe Abby, mai departe de mulțime.

Jessica vru să se ducă după ei, dar Alex o apucă de braț.

– Lasă-i, spuse Alex.

Ea se chinui să scape, dar el o ținu strîns şi o împinse spre pădure.

– Alex, vrei să nu mă mai dădăceşti aşa? Vreau să mă duc la Abigail.

– Pentru ce? Jess, nu trebuie să te mai amesteci. Amiralul crede că-l are pe Cavaler sau e sigur că acest Cavaler va încerca să-i salveze pe tineri.

Ea se trase din mîinile lui.

– Şi Cavalerul îi va salva. Toată lumea ştie asta.

Alex dădu ochii peste cap, strîngînd pumnii.

– Jess, amiralul are douăzeci de oameni care îi păzesc pe cei trei. Nici măcar Cavalerul tău nu poate risca atît.

Jess îi zîmbi cu un aer superior.

– Alex, laşii nu ştiu cum e să nu fii laş. Cavalerul e obligat de onoare să-i salveze pe cei trei.

– Onoare? Ce zici de sînge? Lichidul ăla roşu care ţîşneşte cînd un om e împuşcat sau înjunghiat.

Jess se întoarse.

– N-am timp să vorbesc cu tine. N-ai înţelege niciodată.

El o apucă de braţ şi o întoarse.

– Înţeleg mai mult ca tine. Eşti atît de fascinată de farmecul Cavalerului că nu mai vezi consecinţele. Cît despre laşitate, dă-mi voie să-ţi amintesc că ţi-am salvat fundul de multe ori.

Jessica se aplecă în faţă pînă cînd îşi lipi nasul de al lui. El era cu cîţiva centimetri buni mai înalt ca ea, dar, de obicei, mergea atît de aplecat încît păreau de aceeaşi înălţime.

– Cavalerul va veni. Ştiu sigur. N-ar permite o asemenea nedreptate. Că sînt douăzeci, o sută sau o mie de oameni, e totuna pentru el. Nu se gîndeşte la siguranţa lui. Îi pune pe ceilalţi mai presus de sine. Poate să danseze în faţa duşmanului, pentru că el ştie că are dreptatea de partea sa. Alex! Te simţi bine? Aşază-te aici. Eşti cam palid.

Alex se aşeză pe o buturugă şi Jess îi atinse obrazul îngrijorată. El o trase mai aproape şi puse capul pe pieptul ei.

– El înseamnă atît de mult pentru tine?

– Înseamnă mult pentru oraş. Fără el, n-am mai avea nicio speranță. Poate că, într-o zi, vom avea toți curaj să-i înfruntăm pe englezi, dar azi, sîntem doar cîțiva.

Îl ținea la pieptul ei, mîngîindu-i spatele ca unui copil.

– Sîntem? întrebă el. Credeam că numai Cavalerul tău luptă pentru America, că numai el înfruntă gloanțele englezilor.

– Alex, nu începe iar cu gelozia.

– Gelozie? zise el mişcînd capul ca s-o privească, dar ținîndu-i brațele. Soția mea ridică în slăvi alt bărbat, un bărbat nemaipomenit, un bărbat care-i face pe zeii Olimpului să pară nişte laşi şi tu îmi spui să nu fiu gelos.

– Alex, mă doare.

– Foarte bine! zise el ridicîndu-se, dar continuînd să o țină strîns. Durerea asta nu e nimic față de ceea ce vei simți dacă o mai ții cu "noi" şi dacă încerci să te implici în eliberarea acelor tineri.

– N-am zis că aş... Au! Alex, dă-mi drumul.

– O să-ți pun o zgardă la gît dacă faci o prostie.

Ea dădu să-i spună că putea să facă ce vrea, dar privirea lui o făcu să se oprească.

– Uneori semeni foarte mult cu Adam.

Imediat, Alex se trînti înapoi pe buturugă şi o strînse la piept.

– Jură-mi, Jessica. Jură-mi că n-o să te amesteci.

– Alex, nu pot...

Se opri, pentru că o strîngea atît de tare că nu putea să respire.

– Jess, n-aş suporta să ţi se întîmple ceva.

Jessica fu complet surprinsă şi ridică privirea.

– Alex, de ce m-ai cerut în căsătorie?

– Pentru că te iubesc, spuse el simplu.

– Ah, zise ea şi îl lăsă să pună capul din nou pe pieptul ei.

Doi bărbaţi o iubeau, unul viril şi frumos, care refuza să se însoare cu ea şi, acum, Alex îi spunea că o iubeşte, iar Alex era exact opusul Cavalerului: în timp ce Cavalerul îşi folosea muşchii, Alex îşi folosea creierul.

– Alex, zise ea încet, nu voi face nicio nebunie. Nu voi păţi nimic. Cavalerul va...

– La naiba! exclamă Alex ridicîndu-se şi privind-o furios. Nu va putea să te ajute. Va fi omorît de cei o sută de soldaţi care îi păzesc pe cei trei. Cine îţi va mai salva preţiosul oraş dacă el va fi ciuruit de gloanţe?

Ea se îndepărtă de el.

– Alex, dragostea ta pentru mine nu e o scuză pentru această manifestare dezgustătoare de gelozie. Măcar eu pot să mă gîndesc la ceva mai măreţ decît o singură viaţă. America are nevoie... Dă-mi drumul.

Alex o trăgea afară din pădure, înapoi pe drum.

– Nu te scap din ochi pînă cînd neprețuitul tău Ethan nu părăseşte oraşul.

– Ethan! Şi pe el eşti gelos? Şi acum? După ce i-ai făcut sărmanului om? Alex, cred că ai o noțiune ciudată despre dragoste.

– Şi tu nu ştii nimic despre moarte. O să te salvez indiferent cît de mult te vei chinui să mă păcăleşti. Vino. O să-ți găsesc eu ceva de făcut.

– Jessica, mă asculți? o întrebă Abigail Wentworth cu furie în glas şi cu ochii plini de îngrijorare.

Jess se îndreptă pe scaun. Trecuseră două zile de la anunțul amiralului şi, în acel timp, ea muncise cîte douăzeci de ore pe zi. Alex se îmbolnăvise subit şi ea trebuise să aibă grijă şi de el, pe lîngă gospodărie. În plus, Alex îi dăduse să verifice şi registrele din anii în care el fusese pe mare. Alerga de la a-i duce o carte lui Alex la a-i da indicații unei femei care freca duşumeaua, la a urca pe acoperiş, pentru că Alex era sigur că intra apă pe undeva, la a încerca să adune coloane din cîte cincizeci de numere, în timp ce Alex îi vorbea.

Cînd doamna Wentworth o invitase la ceai, se auziseră vorbe. Alex îşi revenise imediat cu asemenea forță că Eleanor venise să le spună că strigătele lor atrăgeau curioşi afară.

După ce ea amenințase că avea să fugă în toiul nopții, Alex se mai înmuiase şi o lăsase să meargă în vizită la doamna Wentworth. În definitiv, bătrîna era foarte respectabilă, nu? Şi în ce necaz ar fi putut Jess să intre mergînd să bea un ceai?

– Uite-l din nou, spuse Abigail, uitîndu-se pe fereastră.

Jess se uită şi îl văzu pe Alex trecînd prin faţă – pentru a patra oară în ultimele treizeci de minute. Ridică ceaşca de ceai şi îi făcu cu mîna.

– Cum suporţi aşa ceva? spuse Abigail pe un ton melodramatic. Cum suporţi să fii măritată cu acel... acel leneş, sclipitor...

– Nu-l amesteca pe Alex! se răsti Jess. Poate că nu arată prea bine, dar e un om bun. Şi acum îl preocupă doar siguranţa mea. Poate că Ethan are muşchi, dar degetul mic al lui Alex e mai deştept decît...

– O să staţi tot timpul să vă comparaţi soţii? întrebă doamna Wentworth. Avem treabă şi nu prea mult timp. Jess, îmi place ideea ta cu ţiganii.

– Femeile distrag mereu atenţia bărbaţilor, mai ales a unor soldaţi departe de casă.

– Cavalerul îl va salva, zise Abigail.

– Şi va fi împuşcat, spuse Jessica. Vor fi mulţi soldaţi care îi vor păzi pe Ethan şi pe ceilalţi şi vor fi cu ochii în patru după Cavaler. Voi două trebuie să le distrageţi atenţia soldaţilor, în timp ce eu eliberez oamenii.

Abigail zîmbi.

– Sigur pot să fac asta. Mama mi-a făcut un costum superb. Cînd o să-l vadă Ethan, o să...

Jessica nu mai suporta încă o referire la virilitatea lui Ethan. Trecuse prea mult timp de cînd fusese singură cu Cavalerul. Puse ceaşca pe farfurie cu zgomot.

– Să sperăm c-o să-i intereseze pe soldați, zise ea neputînd să nu arunce o privire spre talia îngroşată a lui Abby.

Se măritase atît de recent şi era deja însărcinată. Jess refuza să se gîndească la faptul că, probabil, ea nu avea să aibă niciodată un copil. Cel puțin, nu copilul lui Alex. Nu! Nu avea de gînd să-şi aducă aminte cum îi spusese să plece din patul lui. Îi spusese că nu putea să doarmă avînd-o lîngă el şi voia să o ştie cît mai departe posibil. Alex nu avea aceeaşi noțiune legată de dragoste ca ea.

– Ar trebui să plec, spuse Jess ridicîndu-se. Alex va veni în cîteva minute. Totul va fi gata pînă mîine seară?

Doamna Wentworth îi puse mîna pe braț.

– Ştiam că putem conta pe tine, Jessica. Poate că ceilalți vor să stea să aştepte să-i salveze Cavalerul, dar eu ştiam că trebuie să fac ceva.

– Şi mai ştiam şi că tu trebuie să-l urăşti pe amiral la fel de mult ca noi, pentru că te-a obligat să te măriți cu Alexander, zise Abigail.

Jessica strînse din dinți ca să nu-i dea o replică tăioasă.

– Îl urăşti pe Alex pentru că l-a păcălit pe Ethan să se însoare cu tine?

Pe chipul lui Abigail se văzu o expresie plină de dragoste.

– Presupun că îi sînt datoare lui Alex.

– Vei putea să pleci? o întrebă doamna Wentworth pe Jess.

– Asta o să fie cel mai greu. S-ar putea să-i cer ajutorul tatălui lui Alex.

– Lui Sayer? N-ar face ceva fără ştirea fiului său.

Jessica se încruntă.

– Domnul Montgomery este... dezamăgit de cel mai mic dintre fiii săi şi îl interesează foarte mult ceea ce ne fac englezii.

Doamna Wentworth încuviinţă.

– Du-te acum, uite-l iar pe Alexander. Draga mea, o căsnicie înseamnă mult mai mult decît ce se petrece noaptea. Pe Alex pare să-l intereseze foarte mult de tine.

Jess se uită pe fereastră şi îl văzu pe Alex urcînd încruntat treptele verandei.

– Aşa e. Ne vedem mîine seară la zece. Să pregătiţi totul.

Deschise uşa să iasă exact cînd Alex ridica mîna să ciocăne.

– Despre ce aţi vorbit? o întrebă el.

– Bună ziua, Jessica, spuse ea ironic. Te-ai simţit bine? Fursecurile au fost bune? adăugă apoi privindu-l. Punem la cale să răsturnăm guvernul englez şi să preluăm puterea. Ce crezi că poate vorbi cineva cu doamna Wentworth? Mi-a arătat nişte mătase pe care a cumpărat-o, s-a plîns de servitori şi mi-a spus că amiralul e un musafir încîntător.

Jessica se minună cît de uşor îi era să mintă. Probabil pentru că o făcea pentru o cauză bună, îşi zise ea.

Alex o privi cu ochii mici, parcă neştiind dacă să o creadă sau nu. Îi petrecu mîna pe sub braţul lui.

– Hai să mergem acasă. E multă treabă.

Jessica oftă.

– Alex, n-am putea să ne plimbăm puţin? Poate în Golful Farrier.

Alex îi privi părul şi chipul şi îi strînse degetele pe braţul său, gîndindu-se la golfuleţul acela izolat.

– N-aş supravieţui acolo, spuse el pornind spre casă.

Jessica îl urmă, întrebîndu-se cît de gravă era starea sănătăţii lui. Se ataşa tot mai mult de acel om. Ba erau momente cînd i se părea chiar chipeş.

Alex îşi scoase haina grea din satin şi o agăţă într-un cui în camera sa. Se uită la ceas înainte să-l pună pe dulap lîngă fereastră. Trei minute după miezul nopţii. Tatăl său insistase să joace şah cu el pînă la ora aceea, ignorînd numeroasele aluzii ale lui Alex cum că ar fi vrut să meargă la culcare. Ultimele cîteva zile în care o urmărise pe Jessica aproape că îl extenuaseră. Era în permanenţă în alertă, fiind sigur că ea era pe care să facă ceva nebunesc şi neputînd să se ducă pe Insula Fantomei pentru ceva exerciţii. De asemenea, faptul că fusese atît de mult în preajma Jessicăi, felul în care îl atingea ea mereu, felul în care se apleca şi se mişca, fără să fie conştientă, dar foarte excitant pentru el, îi distrugea sănătatea. Fusese nevoit să o gonească din patul său ca să se poată odihni.

Nu ştia cît mai putea suporta acel chin. Dar de fiecare dată cînd se hotăra să-i spună că el era Cavalerul, se întîmpla ceva, ca de exemplu faptul că Ethan Ledbetter urma să fie trimis pentru a face parte din Marina Regală. Atunci, Alex văzu strălucirea din ochii lui Jess şi ştiu că, dacă era atît de aproape de Cavaler şi avea atîta putere asupra lui, acesta n-ar fi putut să-i refuze nimic. Şi-o imagină străbătînd ţinutul înveşmîntată în negru şi cu părul fluturînd. Englezii ar fi arestat-o în cîteva minute.

Astfel că, de cîteva zile, de cînd se făcuse anunţul, el nu o scăpase din ochi decît ca să o lase să le consoleze pe doamna Wentworth şi pe Abigail. N-ar fi vrut să o lase să facă nici asta, dar Jess îl rugase atît de frumos şi se aplecase atît de mult în faţă, încît eşarfa i se desfăcuse. Spusese "da" fără să-şi dea seama.

Îşi aminti cum ea spusese odată că îl putea convinge pe Cavaler să facă orice voia ea. Lui Alex nu îi plăcea să se gîndească ce ar fi încercat Jess să facă dacă ar fi ştiut că era măritată cu Cavalerul.

Îşi scoase vesta şi începu să îşi descheie cămaşa, cînd se gîndi să vadă ce făcea Jessica. Dormea cînd tatăl său îl chemase la el. În dimineaţa aceea, Jess şi Sayer stătuseră de vorbă vreo două ceasuri şi, de două ori, oamenii din casă îl auziseră pe Sayer ridicînd glasul în semn de protest.

Cînd Jessica ieşise din cameră, păruse oarecum supusă, dar cu o umbră de triumf în ochi. Mai tîrziu, Sayer îl chemase pe Alex să joace şah împreună. Pe

Alex îl înfuriase acea invitație. Se părea că Jess se chinuise două ceasuri să convingă un tată să petreacă timp cu propriul fiu.

Alex vrusese să refuze invitația, însă își pusese cea mai mare perucă, haina din satin roz și un inel cu smarald pe degetul mic. Chiar înainte să intre în camera tatălui său, împrumutase un petic în formă de inimă de la Marianna și și-l lipise pe bărbie, în stînga gurii. Marianna păruse gata să strige, cînd Alex se întorsese spre ea.

Alex avusese o altă hotărîre interioară cînd intrase în camera tatălui său. Timp de patru ore cît stătuse acolo, nu vorbise prea mult, ci doar cîștigase partidă după partidă. Poate că tatăl său nu îl credea prea bărbat, dar acum nu mai avea nicio îndoială cu privire la inteligența fiului său.

Apăsă clanța ușii de legătură care dădea în camera Jessicăi, dar descoperi că era încuiată. Imediat își dădu seama că ceva nu era în ordine. Ieși pe fereastră într-o clipă și văzu că geamul camerei ei era deschis. În cîteva secunde văzu că nu era nimeni în cameră.

O clipă, îl înjură pe tatăl său, care, fără să știe, o lăsase pe Jess să fugă; îl înjură pe Cavaler; îl înjură pe Nick, fiindcă îl adusese înapoi în America; o înjură pe Jessica; se înjură pe sine; îi înjură pe cei care importau materiale negre. Și o luă la fugă. Trebuia să vîslească pînă la Insula Fantomei, să se îmbrace și, apoi, Cavalerul trebuia să o salveze pe Jessica.

## CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

– Luați porcăria aia de-aici! urlă tînărul soldat şi, în spatele său, vreo şase bărbați începură să se trezească.

Bătrîna, cu fața brăzdată de riduri şi cu hainele mirosind a peşte mort de mult, coborî din căruță, ținîndu-se de spate, ca şi cum ar fi durut-o.

– Nu poți să nu laşi o bătrînă să se încălzească puțin, nu-i aşa?

– Nu poți să rămîi aici. Avem ordin de la Maiestatea Sa Regele.

Bătrîna dădu la o parte țeava puştii soldatului şi se îndreptă spre foc, întinzînd mîinile spre căldura flăcărilor.

Tînărul dădu să protesteze, dar chiar în clipa aceea, din căruță coborî o făptură minunată: o tînără cu sînii aproape ieşind dintr-o bluză largă.

– Dumnezeule! spuse tînăra acoperindu-şi sînii şi aranjîndu-şi hainele.

Deja, toți bărbații din tabără se treziseră şi majoritatea erau în picioare.

Tînăra încercă să coboare din căruță, dar fusta i se agață şi, ca să se elibereze, trebui să o ridice

deasupra genunchilor. Pînă cînd fu gata să coboare, toți bărbații, în afara celor doi care stăteau de pază, erau cu mîinile întinse, pregătiți să o ajute.

– Sînteți foarte amabili, zise ea cu modestie. Dar parcă ați spus că eu şi mama trebuie să plecăm.

Exclamînd în semn de protest, bărbații se uitară la tînărul căpitan, care le era comandant. Dar sclipirea din ochii acestuia era la fel de intensă ca şi aceea din ochii celorlalți. El păşi în față.

– Avem puțină căldură şi mîncare, dar sînt ale voastre.

Abigail se lăsă ajutată de un tînăr ofițer să coboare, aproape atingîndu-i obrazul cu sînii cînd se lăsă să lunece în brațele lui pînă cînd atinse pămîntul.

Jessica stătea în umbră şi urmărea spectacolul interpretat în lumina flăcărilor. Timp de cîteva clipe fu la fel de fascinată ca bărbații. Lui Abigail chiar îi plăcea rolul.

Sub privirile Jessicăi, Abby se apleca în față cu orice prilej, aşa încît bluza i se desfăcea, iar bărbații erau stupefiați şi incapabili să facă o mişcare. Jess nu îşi dăduse seama niciodată că o femeie putea să aibă o asemenea putere asupra bărbaților.

Confundîndu-se cu întunericul, în veşmîntul negru făcut de doamna Wentworth, Jessica aşteptă pînă cînd auzi primele acorduri muzicale. Doamna Wentworth urcase cîteva instrumente muzicale în căruță. Planul ei era să implice bărbații cît mai mult posibil, aşa încît Jessica să poată elibera prizonierii.

– O omor, auzi Jess un bărbat din stînga ei.

Era vocea lui Ethan, care îşi privea soţia dansînd.

– Linişte! îi strigă paznicul.

Jess se rugă ca Ethan să nu le dea planul peste cap. Era încă prea devreme, înainte ca bărbaţii să fie captivaţi de dansul lui Abby, dar Jess se furişă în întuneric, în spatele celor trei bărbaţi legaţi de un stejar mare. Ajunse cu uşurinţă la stejar şi primul bărbat a cărui legătură o atinse avu prezenţa de spirit să rămînă cu privirea aţintită asupra lui Abigail. Singurul semn pe care îl făcu atunci cînd fu liber fu un semn din cap. Al doilea fu la fel de uşor de dezlegat.

Cu Ethan fu altceva, însă. Era atît de încordat văzîndu-şi soţia dansînd, că nodurile erau foarte strînse. Jessica scoase un cuţit din cizmă şi începu să taie.

Poate că fu un gest al lui Ethan sau poate că ea se mişcă prea repede, dar ceva alertă un paznic. Soldatul se întoarse şi văzu lama cuţitului licărind în lumina lunii. Cei doi bărbaţi eliberaţi se mişcară repede, unul dintre ei folosindu-şi pumnii pentru a-l lovi pe soldat în cap. Un altul îl prinse înainte să atingă pămîntul.

– Ştiam c-o să vii, şopti unul dintre bărbaţi.

Muzica şi aplauzele soldaţilor deveneau tot mai zgomotoase.

Jessica rămase în umbra copacului, continuînd să taie legăturile lui Ethan. Bărbaţii credeau că era Cavalerul.

– Fugiţi! spuse ea cu o voce foarte groasă şi cei doi dispărură repede în întuneric.

– Jessica Taggert! şopti Ethan peste umăr. Trebuia să-mi dau seama că eşti tu. Tu ai pus la cale asta, nu?

Ea se opri surprinsă.

– Nu te opri, taie! şopti el. Pot să deosebesc oricînd o femeie de un bărbat, zise apoi şi se uită din nou la Abigail, care sărea peste nişte bețe în flăcări ținute de doi soldați. O omor.

– Face asta pentru tine, şopti Jess. Gata!

De cum fu liber, Ethan dispăru în întuneric. Jess rămase locului, gata să-l împiedice pe Ethan să facă vreo prostie, dacă era nevoie.

Era atentă la Abigail şi nu îl vedea pe soldatul căzut. Acesta se năpusti asupra ei, țintuind-o la pămînt pînă să-şi dea ea seama că se trezise. Se feri de cuțitul lui, dar nu înainte să o zgîrie uşor. Cînd se rostogoli, mîna lui îi atinse sînul.

– O femeie, îngăimă el şi, în clipa următoare, îşi vîrî picioarele între ale ei şi îi acoperi gura cu buzele sale fierbinți.

Jessica se zbătu, dar bărbatul era prea puternic pentru ea. Îi ținea mîinile, în timp ce îşi descheia pantalonii.

Apoi, deodată, rămase nemişcat.

Jessica încă se mai zbătea cînd îl simți rostogolindu-se de pe ea – sau, şi mai corect, fiind împins de pe ea. Clipi de cîteva ori în întuneric şi îl văzu pe Cavaler în picioare, deasupra ei, cu sabia scoasă.

Nu spuse niciun cuvînt, ci îi întinse mîna şi o trase în picioare în faţa lui. Ea îi văzu licărul rece al ochilor în spatele măştii.

– Eu... noi..., îngăimă ea.

Dar el o trase spre calul său.

Jess duse mîna într-o parte şi simţi că sîngera, dar nu avea de gînd să i se plîngă lui.

Pe jumătate o ajută, pe jumătate o împinse pe cal, după care încălecă în spatele ei şi porni în galop.

În timp ce călăreau, vîntul rece o revigoră. Iat-o călărind sub razele lunii, cu bărbatul iubit în spatele ei, învăluită de braţele lui puternice. Era un moment extraordinar şi, totuşi, se simţea ciudat de neliniştită. O îngrijora ceva şi nu ştia ce anume. Fusese o acţiune reuşită, asta dacă Abby şi doamna Wentworth ajungeau acasă, şi, totuşi, ceva nu era în ordine.

Se răsuci în şa, gemînd din cauza durerii.

– Opreşte-te! îi ceru ea. Trebuie să te opreşti.

Cavalerul se uită la chipul ei în lumina slabă şi opri calul. Imediat, buzele lui le acoperiră pe ale ei, sărutîndu-i faţa, ochii.

– Nu, te rog, şopti ea, ţinînd însă capul pe spate pentru a-i oferi gîtul să îl sărute. Unde mă duci?

– Acasă. Acasă la noi. În Golful Farrier, unde putem face dragoste toată noaptea. După care am de gînd să-ţi tăbăcesc fundul pentru că ai făcut asemenea nebunie.

– Nu, te rog, nu vreau să mă cert cu tine.

– Nici eu nu vreau să ne certăm, Jessie, iubirea mea.

– Trebuie să mă duci acasă.

– Dar te duc acasă.

– Nu, acasă la Alexander.

Cavalerul avu senzația că că un cuțit i se înfipse în şira spinării şi vocea îi fu la fel de rigidă ca şi trupul.

– Alexander? Vrei să te duci acasă la laşul ăla plin de dantele şi smiorcăit, după ce eu tocmai ți-am salvat viața?

Jessica se simțea ruptă în două. Voia să meargă cu el, deşi ştia că avea să se dea în ea o luptă dacă să se culce cu el sau nu şi numai Dumnezeu ştia cît de mult voia să piardă acea luptă, însă, în acelaşi timp, ştia că trebuie să se ducă acasă la Alex.

– Nu se simțea bine şi, dacă află că am plecat, se va supăra rău.

El o străpunse cu privirea.

– Jess, eşti cumva îndrăgostită de acest bărbat?

– De Alexander? Nu cred. Doar că se supără şi are probleme cu sănătatea. Du-mă la el, te rog, zise ea şi simți cum îi şiroia sîngele.

Poate că din cauza rănii făcea acest lucru ciudat. În clipa aceea, ultimul lucru pe care îl voia era să facă dragoste cu Cavalerul. Ceea ce voia era ca Alexander să aibă grijă de ea.

Cavalerul descălecă şi o ridică din şa.

– Cred că ştii drumul înapoi, spuse el cu răceală în glas. Sper să nu te întîlneşti cu nimeni.

Şi, în clipa următoare, întoarse calul şi se făcu nevăzut.

Jess îşi ţinu respiraţia din cauza durerii. Erau vreo trei kilometri pînă la casa Montgomery şi îi era groază să-i străbată. Fiecare mişcare îi deschidea rana din nou şi simţea cum i se prelinge sîngele încet.

Cavalerul o lăsase în capătul unei vechi cărări a indienilor, care ducea în spatele casei Montgomery. Merse, se împiedică, se odihni lîngă un copac, apoi merse din nou.

Ochii i se umplură de lacrimi de bucurie cînd văzu casa şi fereastra camerei ei deschisă.

Se chinui să escaladeze fereastra şi era aproape înăuntru cînd îl văzu pe Alex stînd acolo şi privind-o furios.

– N-o să mai ieşi din camera asta, zise el. O să te leg cu lanţuri, o să te înfometez, o să...

– Alex, ajută-mă, sînt rănită, izbuti ea să spună şi se prăbuşi înăuntru.

El o prinse înainte să atingă podeaua şi o duse în pat.

– Alex, şopti ea.

El, însă nu răspunse, sfîşiindu-i hainele.

– Ca şi Cavalerul, spuse ea zîmbind şi, în sfîrşit, se simţi în siguranţă.

El o lăsă goală de la brîu în sus şi se duse în camera lui, de unde veni cu o lampă, bandaje curate şi un lighean cu apă. Îşi scosese haina. Cu blîndeţe, începu să-i cureţe rana.

– Eşti supărat pe mine, Alex? întrebă ea, strîmbîndu-se de durere.

El o întoarse pe o parte, ştergîndu-i sîngele de pe spate, de pe coaste şi de pe şold.

– Alex, trebuia s-o facem. Nu-i puteam lăsa să-i ia pe oamenii ăia. Amiralul ar începe să-i ia ia pe toţi. Probabil că o să-l vrea şi pe Nathaniel, la un moment dat.

Alex continuă să o şteargă şi nu-i răspunse.

– Înţelegi, nu? A mers exact cum am plănuit. N-am avut nicio problemă, spuse ea şi tăcu cînd auzi un zgomot afară. Ce-a fost asta?

– O împuşcătură, spuse el scurt şi o împinse pe spate.

Deşi era furios, se purta cu multă blîndeţe. O ridică în capul oaselor şi începu să o bandajeze.

– Alex, măcar ai putea să ne admiri planul. Doamna Wentworth era îmbrăcată...

Se opri cînd Alex se duse să-i aducă o cămaşă de noapte curată.

– Alex, măcar spune ceva. Păreai să ai multe de spus cînd am intrat.

El îi vîrî cămaşa de noapte pe cap, o întinse înapoi în pat şi începu să o dezbrace mai departe.

– Alex, nu cred că e frumos să nu-mi vorbeşti. Cavalerul a venit la sfîrşit şi voia să mă duc cu el, dar eu am vrut să vin aici, la tine.

El îi aruncă o privire pe care ea nu o înţelese, o înveli, luă lampa şi ligheanul şi ieşi din cameră închizînd uşa în urma lui.

Jessica rămase în întuneric, prea uluită ca să gîndească. Primul ei gînd fu, ce contează că

Alexander e supărat pe mine? Făcuse ceva care avea să ajute tot oraşul.

Se gîndi cît de bine mersese planul. Apoi îşi aminti cum îl minţise pe Alex în legătură cu ce vorbise cu Abby şi doamna Wentworth.

Îşi aminti cum îi eliberase pe cei trei bărbaţi care fuseseră victimele tiraniei englezilor. Apoi se gîndi la Alex care îi spunea că o iubeşte şi că avea să aibă grijă de ea.

Se gîndi cum o salvase Cavalerul.

Dar îşi aminti că ştia că Alexander avea să-i îngrijească rana. Erau bărbaţi plini de pasiune şi captivanţi şi alţi bărbaţi care te îngrijeau cînd erai bolnavă.

Ţinînd mîna apăsată pe rană ca să nu sîngereze din nou, se duse la uşa dintre camere şi o deschise. Mîna îi tremura.

Alex, cu mînecile suflecate pînă la cot, stătea într-un fotoliu în faţa unei ferestre, fumînd un trabuc lung, privind în gol. Nu se întoarse cînd intră Jess. Nu se uită la ea nici cînd se aşeză între el şi fereastră.

– Alex, îmi pare foarte rău, spuse ea încet. Era ceva ce simţeam că trebuie să fac. Nu poţi înţelege asta? Uneori, nu putem să ne gîndim decît la ce trebuie să facem. N-am vrut să fiu rănită. N-am vrut să nu te ascult şi să te îngrijorez. Tatăl tău a încercat să mă facă să mă răzgîndesc, dar trebuia s-o fac. Nu înţelegi?

Îl ruga să înţeleagă. El era la fel ca Eleanor, se supăra pentru că ea nu făcea ceea ce se aştepta din partea ei.

– Te rog, Alex, şopti ea.

Într-un tîrziu, el o privi.

Jessica văzu durerea din ochii lui şi suferința pe care ea i-o provocase. Sentimentele lui erau la fel de fragile ca şi trupul său.

– Alex, spuse ea întinzînd mîinile spre el.

Cu o expresie de resemnare – şi ceea ce lui Jess i se păru a fi iertare – el îşi desfăcu brațele.

Ea i se aşeză pe genunchi, ca o fetiță. La un moment dat, Alex îi devenise prieten. Nu îi era iubit, nu îi era nici soț, cu adevărat, dar îi era prieten. Chiar dacă striga la ea, Jess ştia că avea să aibă grijă de ea.

– A fost groaznic, Alex. Mi-era atît de frică. Mîinile îmi tremurau atît de tare, că abia am putut să-i tai legăturile lui Ethan. Ai auzit ceva? Ce fac Abigail şi doamna Wentworth? S-o fi văzut pe Abby dansînd!

Alex o ținea cît putea de strîns, ținînd seama de rană.

– Eleanor s-a dus acasă la familia Wentworth. Amiralul a bătut la uşa doamnei Wentworth şi a deschis Eleanor.

– Eleanor? Dar nu i-am spus ce avem de gînd. N-am îndrăznit, pentru că e şi mai autoritară decît tine.

– E o femeie inteligentă şi precaută, ceea ce nu pot spune şi despre tine.

– Am venit acasă la tine, nu? Ştiam că el nu mă poate ajuta, aşa că am venit la tine.

– Ca să te oblojesc, zise el încet.

– Alex, nu te simți jignit. Cavalerul voia să mă duc cu el, dar l-am refuzat.

– L-ai refuzat, pentru că nu are bandaje pregătite pentru momentul în care tu faci o prostie ca în noaptea asta. Ai idee cum o să riposteze amiralul?

– Nu, spuse ea şovăitoare.

– Unul din soldaţi a fost ucis, de Cavalerul tău, presupun, aşa că e hotărît să-l găsească pe criminal. Zicea că soldatul avea în mînă un cuţit murdar de sînge. Crede că sîngele e al Cavalerului, în timp ce eu am crezut că e al lui Ethan. Ca să găsească criminalul, îi duce pe toţi tinerii la Primărie şi îi obligă să se dezbrace. Omoară orice bărbat care are o rană de cuţit proaspătă.

– Şi femeile? întrebă Jess.

– Toţi soldaţii englezi jură că le pot recunoaşte pe cele două ţigănci.

Jessica îngheţă.

– Alex, dacă află de Abigail şi doamna Wentworth...

– Poate ar fi trebuit să te gîndeşti la asta înainte să dai fuga în pădure şi aproape să fii ucisă. Acum, oricît de mult mi-ar plăcea să te ţin în braţe, vreau să dormi.

– Unde te duci?

– Să văd ce pot să fac ca să ajut.

Jessica sări din braţele lui.

– Alex, ar trebui să te odihneşti. Sănătatea ta...

El nu o lăsă să termine, ci aplecîndu-se în faţă şi lipindu-şi nasul de al ei, îi spuse printre dinţi:

– Acum îţi faci griji pentru sănătatea mea? Îl convingi pe tatăl meu să comploteze împotriva mea,

mă faci să trec prin chinuri cumplite aşteptîndu-te aici toată noaptea, vii acasă cu o rană deschisă şi îmi spui că altcineva îmi poate pune în pericol sănătatea? Armata engleză nu e nimic faţă de suferinţa pe care mi-o provoci tu, Jessica Taggert.

– Montgomery, spuse ea încet. Te-ai căsătorit cu mine, îţi aminteşti?

Alex se îndepărtă de ea.

– Poate că m-am însurat cu tine, dar nu te-am făcut să te schimbi. Ascultă-mă, te rog. Urcă-te în pat şi dormi. O să le spun tuturor că nu te simţi bine şi că Eleanor se va ocupa de tine.

– Alex, stai. Amiralul nu va vrea să stea de vorbă cu mine? Ştiu că el crede că cel care i-a eliberat pe cei trei era bărbat, dar poate va crede că eu eram dansatoarea.

Alex îi aruncă o privire plină de înţeles.

– Sînt unele lucruri pe care o femeie nu le poate ascunde. Nu vei fi întrebată nimic.

Şi, cu acestea, ieşi din cameră.

Jess se uită în jos şi îşi dădu seama că, în comparaţie cu Abigail, ea avea sînii mult mai mici. Încruntîndu-se, se urcă în patul lui Alex. Ce importanţă avea ce credea el despre fizicul ei? Oricum, nu putea face nimic.

## CAPITOLUL OPTSPREZECE

– Jessie.

Jessica refuza să asculte vocile din jurul ei. Era sigură că erau în imaginația ei, pentru că nimeni nu mai părea să-i vorbească după întîmplarea din urmă cu două zile. Alex era atît de furios, că nu o privea decît încruntat. Eleanor îi ținea predici neîncetat, iar Nathaniel i se urca pe genunchi şi o implora să nu moară. Jess nu ştia cum de aflase Nate despre escapada ei, dar aflase.

Aşa că Eleanor o trimisese din nou afară să facă treburile copiilor şi să se gîndească la ce făcuse familiei ei.

De asemenea, Eleanor voia ca Jess să nu audă furia oamenilor din Warbrooke. Amiralul îşi vărsa furia pe proprietarii de vase. Deja confiscase două transporturi.

Astăzi, Jessica dăduse fuga cîteva minute să o viziteze pe doamna Wentworth. Amiralul nu lăsase ca Abigail să fie interogată.

– Abby i-a spus că se bucură că Ethan a plecat, că a fost obligată să se mărite cu el şi că, de fapt, preferă bărbații mai în vîrstă, zise doamna Wentworth.

Bătrînul crede tot ce spune ea şi, atîta timp cît Ethan stă ascuns în pădure, Abby poate continua şarada.

– Cel puţin, îşi scapă pielea. Domnul Wentworth ce face?

Doamna Wentworth păli.

– La mine acasă e la fel. Oh, nu, vine Alex.

Cele două femei se despărţiră repede.

Jessica aproape că fugise pînă în Golful Farrier. Eleanor se gîndise că o zi de pescuit avea să-i facă bine.

– Jessie.

Ea se răsuci brusc şi îl văzu pe Cavaler în umbra malului stîncos.

Jess ţinu lopata spre el ca pe o armă.

– Nu te apropia de mine. E numai vina ta. Dacă nu veneai în Warbrooke, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

– Zău? întrebă el rezemîndu-se de stînci. Nu crezi că, pînă acum, John Pitman ar fi furat tot ce putea din oraş?

– L-ai înlocuit pe Pitman cu amiralul Westmoreland. E ca şi cum ai fi înlocuit un băiat neastîmpărat cu diavolul.

– Jessie, nu se poate să crezi că numai eu sînt de vină. Dacă tu nu te-ai fi amestecat, aş fi fost spînzurat de englezi acum cîteva săptămîni. Şi n-am avut niciun amestec în eliberarea lui Ethan. Nu eu am pus la cale salvarea celor trei.

– Aşa a zis şi Alex, spuse ea cu oarecare amărăciune în glas. A zis că n-o să te amesteci.

– Sînt un laş, nu? zise Cavalerul zîmbind uşor.

Ea îşi îndreptă atenţia asupra plajei, căutînd moluşte.

– Niciodată nu te-am considerat un laş, dar Ethan şi ceilalţi trebuiau salvaţi.

– Serios? Abigail nu suporta să stea cîteva luni fără bărbatul ei viril? Ethan nu rezista puţin în Marină?

– Trebuia să-i arătăm amiralului că nu poate profita de noi. Nu sîntem copiii englezilor. Sîntem...

– Nu-ţi foloseşti creierul, asta e. Acum amiralul e foarte furios şi plănuieşte să pedepsească oraşul Warbrooke în orice fel poate.

– Creierul! Ce ştii tu de creier? Alex zicea...

– Să-l ia naiba pe soţul ăla al tău!

Făcu cîţiva paşi spre ea şi, îmbrăţişînd-o, o sărută pînă cînd o făcu să se relaxeze.

– El te face să te simţi aşa? Te face să ţipi de plăcere?

– Lasă-mă, te rog, zise ea întorcînd capul. Te rog, nu mă mai chinui aşa!

– Nu te chinuiesc mai mult decît mă chinuieşti tu pe mine, spuse el aprins. Mă gîndesc la tine în fiecare clipă, îmi umpli fiecare...

Ea se desprinse din braţele lui.

– M-ai lăsat să mă mărit cu alt bărbat, îi spuse atunci.

– Nu e un bărbat adevărat, ci un...

– Nu-l amesteca pe Alexander.

În ochii lui, în spatele măştii, se citi surpriza.

– M-ai pus să te duc acasă, la el. Te pierd din cauza unui curcubeu – numai culoare şi niciun pic de substanţă.

– Alexander are mai multă substanţă decît crezi. Ne-a luat pe mine şi copiii. Nu-şi pierde niciodată răbdarea cu ei, le citeşte, le cîntă, ne oblojeşte rănile. Se înfurie pe mine cînd sînt în primejdie. El...

– Doarme cu tine?

– Doamne, nu! suspină ea fără să se gîndească. Adică, Alex e prietenul meu.

Cavalerul o apucă de braţe, mîngîindu-i pielea cu degetele.

– Dar vorbeşti de parcă ai vrea să dormi cu el.

– Te rog, dă-mi drumul, zise ea, neştiind dacă mai putea să-i reziste. Sînt o femeie măritată.

– Da, zise el cu buzele foarte aproape de ale ei. Dar eşti măritată cu un bărbat care nu-ţi poate oferi ce îţi ofer eu. Lasă-mă să fac dragoste cu tine, Jessie. Lasă-mă să te fac să te simţi ca o femeie. Uită de fanfaronul ăla cu care te-ai măritat.

Ea încercă să-l împingă.

– Eşti gelos pe Alexander.

– Sigur că sînt. El te are toată ziua, în vreme ce eu te am doar pentru cîteva minute. Cum sînt sărutările lui faţă de ale mele?

– Alexander nu mă sărută, murmură ea. Doar tu o faci.

El se desprinse de ea, privind-o cu ochii mari de uimire.

– Nu te sărută? Dar tu ai vrea să-l săruţi, nu? Ai vrea să faci dragoste cu el, nu?

Jess îşi aranjă rochia.

– Ai înnebunit. Alexander mi-e prieten. Mai degrabă aş lăsa-o pe Eleanor să facă dragoste cu mine. O femeie mi-ar oferi la fel de multă plăcere ca Alexander, zise ea. Te rog să pleci şi să mă laşi în pace. Nu vreau să te mai văd.

Cavalerul rămase pe loc, cu gura uşor deschisă, de parcă aflase o veste îngrozitoare.

Jess privi spre mal.

– Du-te! Vine cineva. Ar putea fi Alex.

Cavalerul păru să-şi revină.

– Poate că soţul tău se duce la altă femeie.

– Acum sînt convinsă că eşti nebun. N-a putut să găsească o femeie care să-l ia de bărbat, darămi-te să se culce cu el. Du-te! Sau vrei să fii prins?

Cavalerul dispăru în cîteva secunde.

Era doar o căprioară în preajmă, dar Jessica se bucura că ceva îl făcuse pe Cavaler să plece. Ştia că nu ar fi putut să-i mai reziste mult. Numai cînd îl vedea simţea că freamătă. Trecuse atîta timp de cînd nu o mai ţinuse în braţe un bărbat.

Un bărbat adevărat, unul care să-i satisfacă şi trupul şi mintea. Se simţea puţin vinovată, pentru că îi spusese Cavalerului despre Alex, dar se simţea împărţită între cei doi. Le era credincioasă amîndurora. Nu era adulteră, înşelîndu-l pe Alex, şi nu se culca nici cu soţul eu, înşelîndu-l, astfel, pe Cavaler.

– Sînt fără, zise ea tare. Sînt fără niciunul din ei, adăugă apoi împungînd o moluscă.

– Vrei să nu mai strigi la mine? țipă Jessica la Eleanor. Ți-am spus. Nu i-am făcut nimic lui Alexander. Cel puțin, nimic altceva. I-am dus mîncarea, i-am şi tăiat-o bucățele. Nu ştiu cum să mă port mai frumos de-atît. I-am spus chiar că arată foarte bine, că haina îi aduce culoare în obraji. Ce altceva să fac pentru el?

– Atunci, de ce e abătut?

– Nu ştiu. Nu vorbeşte cu mine despre cum se simte. Crezi că are dureri?

– Numai cea provocată de tine.

– De mine? Eu n-am făcut...

Se întrerupseră cînd Marianna deschise uşa deodată şi intră îmbujorată, cu ohii strălucitori.

– Ați auzit? A venit un vas italian şi cineva a zis că Adam ar putea fi la bord.

– Adam? îngăimă Jessica.

– Oh, da, zise Marianna oftînd şi închizînd ochii de bucurie pentru o clipă. Fratele meu mai mare, Adam, luptătorul. Adam, cel chipeş. Adam, care a venit să ne salveze.

– Englezii vor da foc oraşului dacă ne mai "salvează" cineva, zise Eleanor.

Jessica se uită la rochia veche de pe ea.

– Nu pot să-l întîmpin pe Adam în halul ăsta. Aş vrea să am o rochie la fel de frumoasă ca haina cea roşie a lui Alex. Nu sta aşa, Marianna, aranjează-ți părul.

– Da, da, sigur, zise ea şi ieşi pe hol.

– Nu-i spune lui Alex că te găteşti pentru..., strigă Eleanor, dar Jessica dispăruse deja. Adam, încheie ea apoi şi duse mîna la cap.

Poate că trebuia să se aranjeze şi ea puțin înainte să vină faimosul Adam.

Jessica deschise bucuroasă uşa camerei lui Alex.

El închise cartea.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic, zise ea căutînd într-un cufăr din colțul încăperii. Ah, Alex, aş vrea să-mi iei o rochie roşie, aşa cum mi-ai promis.

Alex se ridică într-o secundă şi o apucă de braţe.

– Te întîlneşti cu Cavalerul? o întrebă el sfredelind-o cu privirea.

– N-am timp pentru gelozia ta acum. Marianna zice că a venit un vapor din Italia şi că s-ar putea ca Adam să fie la bord.

– Adam? Fratele meu?

– Da, sigur că acel Adam. Du-te şi spune-i tatălui tău.

– Să-i spun că Adam cel perfect va fi aici în curînd?

Ea închise cufărul.

– Alexander, vrei să-mi spui ce e cu tine? De zile întregi îmi vorbeşti în doi peri.

– Dar asta e tot ce fac, nu-i aşa, neprihănita mea soție?

– Deci, asta era, zise ea. Îți aminteşti de vremea cînd erai bărbat. Alex, îți jur că n-o să mă culc nici cu Cavalerul, nici cu Adam sau altcineva. N-ai niciun

motiv să fii gelos. Ai văzut cumva evantaiul albastru care a fost al mamei tale?

– Te îmbraci în satin ca să-l întîmpini pe fratele meu? Te duci pe pontonul ăla mizerabil în rochie de satin?

Ea numără pînă la zece ca să se calmeze.

– Alex, tu porți satin zi de zi. Vrei să mă ajuți să mă îmbrac?

– Pe naiba o să te ajut, zise el şi ieşi furios din cameră.

– Bărbații! spuse Jessica disprețuitor şi ieşi din cameră, în căutarea unei surori care să o ajute să se îmbrace.

Cînd ajunse vaporul, majoritatea locuitorilor din Warbrooke erau acolo pentru a-l întîmpina pe cel mai mare dintre băieții Montgomery, numai că acesta nu era la bord. Comandantul nu auzise niciodată de Adam Montgomery şi nu ştia ce să le spună despre el.

Pe chipurile tuturor se citi dezamăgirea.

Jessica se îndepărtă de Alex de trei ori, pentru că nu-i suporta mormăielile geloase. Sigur, îi părea rău pentru Alex, pentru că fratele său s-ar fi bucurat de atenția care i s-ar fi cuvenit lui. Nimeni nu avea să rîdă de Adam. Dezamăgită, Jess privi marinarii, care descărcau douăzeci şi trei de cufere îmbrăcate în piele, urmate de trei fete.

– Poate ar trebui să mă întorc, pentru ca tata să plîngă pe umărul meu, îi spuse Alex la ureche. Sau poate îți vine ție să plîngi.

Jessica tocmai voia să-i spună ceva soțului ei,

cînd amîndoi auziră o voce frumoasă de femeie strigînd.

– Alexander? Tu eşti?

Alex privi peste Jess şi apoi zîmbi încîntat.

– Sophy, şopti el.

– Alexander, chiar tu eşti.

Jess se întoarse şi văzu o femeie minionă şi brunetă, cu o faţă drăguţă umbrită de o bonetă roz cu volănaşe. Îl privea pe Alex amuzată.

– Alex, era să nu te recunosc. De ce porţi peruca aia? Şi de ce stai aşa? Şi haina aia...

Nu termină fraza, căci Alex o luă în braţe şi o sărută ca s-o reducă la tăcere.

Acest lucru îi surprinse pe toţi.

– Ce primire, murmură Sophy.

– Ţine-mi isonul. Orice s-ar întîmpla, ţine-mi isonul, şopti el şi puse capăt îmbrăţişării.

Jessica îi privea pe amîndoi cu multă curiozitate. Pe ea nu o sărutase niciodată aşa. Nu că ea ar fi vrut să o facă, dar ea nici nu îl împiedicase vreodată.

– Jessica, ţi-o prezint pe contesa Tatalini şi, Sophy, ea e soţia mea. Eu şi Sophy ne-am cunoscut înainte de febra mea.

– Febră? Alex, eşti bolnav? De asta eşti îmbrăcat...

Alex o luă după mijloc şi o strînse cu putere.

– Nu mai sînt bolnav, dar am fost. Jess, poţi să rogi pe cineva să ducă bagajul contesei? Stai la noi, nu-i aşa?

– Nu, voiam să merg la...

– Nici să n-auzim, nu-i aşa, Jess?

Jessica nu spuse nimic, doar se uită de la unul la altul.

– Jess? întrebă Alex. Ne-ar face plăcere s-o avem ca oaspete pe contesă, nu-i aşa?

Jess tot nu răspunse şi continua să o privească pe contesă, care se tot lipea de Alex. Nu părea să o deranjeze deloc faptul că era gras, adus de spate şi că obrajii îi erau colorați probabil cu ruj.

– Jessica, spuse Alex cu vocea-i smiorcăită familiară, trebuie să mă ajuți. Simt că mă lasă puterile. Poți să iei tu bagajul, în timp ce contesa mă susține?

– Îmi pare bine, spuse Jessica, în sfîrşit. Avem destul spațiu. Iau eu bagajul.

Alex se sprijini de Sophy şi ea nu spuse nimic pînă cînd ajunseră într-o cameră în casa Montgomery. Atunci se întoarse spre el.

– Vreau să-mi spui ce se întîmplă, zise ea şi îi smulse peruca de pe cap. Am crezut că te-ai ras pe cap. Alex, în ce ai mai intrat acum?

Zîmbind şi trecîndu-şi mîinile prin păr, Alex se aşeză pe un fotoliu.

– Sophy, nici n-ai idee cît mă bucur să aud întrebarea asta. Nici nu-ți închipui cît de minunat e să aud o femeie acuzîndu-mă că nu sînt ceea ce par.

– Mă bucur că te smți bine, zise contesa bătînd din picior nerăbdătoare. Poate că tu eşti încîntat, dar eu nu sînt. Peste două săptămîni ar trebui să fiu la Boston să-mi revăd soțul şi copiii. Va fi foarte furios dacă nu voi ajunge.

– Ca ultima oară, cînd am sărit de pe balcon?

Sophy zîmbi.

– În ploaie şi dezbrăcat. Iar cînd el a plecat, nu te-am găsit nicăieri. Am fost disperată. Credeam că te-au prins cîinii. Cînd colo...

– Mă prinsese o servitoare. Ce vină am eu dacă i-a fost milă de mine? Apoi a trebuit să-mi arăt recunoştinţa. Desigur, fiind dezbrăcat, mă tem că recunoştinţa mea era foarte vizibilă.

– Neruşinatule! zise ea rîzînd. Soţul meu nu mă va mai crede niciodată dacă va afla că am fost aici cu tine.

– Cu mine, cu soţia mea şi o casă plină de cei mai gălăgioşi oameni din lume.

– Soţia ta e foarte frumoasă. Puţin cam prostuţă, dar ce contează asta la o femeie? Frumuseţea e tot ce contează. Din cauza ei te îmbraci aşa? Alex, chestia aia dezgustătoare nu e chiar burta ta, nu?

Alex îşi mîngîie burta cu drag.

– E vată, puţină sfoară, un pistol, un cuţit şi nu prea mult din mine, zise el şi aruncă o privire spre uşă cînd auzi un zgomot. E Jess, spuse apoi şi îşi puse repede peruca, revenind în poziţia sa adus de spate.

– Aici, spuse Jess conducîndu-i pe cei care aduceau cuferele contesei. Credeam că ai dus-o în camera mamei tale, zise ea, rămînînd pe loc şi după ce se aduseră toate lucrurile.

– Jessica, spuse el cu o voce foarte obosită, poţi să ne laşi? Sîntem vechi prieteni şi avem multe de vorbit. Poate termini cu registrele de acum patru ani. Sau te ocupi de slujnicele lui Sophy.

Jess se uită de la unul la altul, după care încuviință şi ieşi.

Sophy se întoarse spre Alex.

– Dumnezeule! Dacă soțul meu mi-ar vorbi aşa, i-aş tăia urechile şi...

Alex se aplecă şi o sărută.

– Aşa e, şi aşa ar face şi Jess dacă ar crede că sînt bărbat.

– Bărbat? Ce aşteaptă de la un bărbat dacă tu nu o mulțumeşti?

Alex o sărută din nou.

– Sophy, mă faci să mă simt mai bine cu fiecare clipă. Ai văzut cum te privea Jessica? Dacă trebuie să fii în Boston peste două săptămîni, ai cîteva zile la dispoziție. Aş vrea să-ți cer o favoare. Aş vrea să stai aici şi s-o faci geloasă pe soția mea.

– Tu nu încerci să faci un soț sau o soție geloşi, ci să împiedici asta.

– Nu ştii toată povestea.

Sophy se aşează într-un fotoliu, aranjîndu-şi fustele în jurul ei.

– Mă pricep foarte bine să ascult.

– Ce înşelătorie oribilă, Alexander Montgomery. spuse Sophy cu înflăcărare. Biata femeie e dorită de doi bărbați, dar nu are niciunul.

– Are şi ea trucurile ei. Îi spune Cavalerului că-şi doreşte ca el să nu fi venit niciodată în Warbrooke şi îi spune lui Alex că singura speranță a oraşului e Cavalerul. Nu ştie ce vrea.

– Mie mi se pare că ştie foarte bine. Îşi iubeşte ţara, aşa că-l ajută pe Cavaler; îşi iubeşte familia, aşa că se măritã cu un bărbat despre care crede că îi poate ajuta, un bărbat care nu poate face dragoste cu ea. A făcut un jurămînt de castitate ca să-şi salveze familia. Şi tu ai condamnat-o la asta. Biata fată.

– Ea a început tot. Nu aveam de gînd să joc rolul Cavalerului aici, dar Jessica rîdea de mine şi i-a făcut pe toţi să creadă că sînt gras şi efeminat.

– Nu-i condamn. Arăţi groaznic. Nu-i de mirare că nicio femeie n-a vrut să se mărite cu tine.

– Tu nu m-ai crezut.

– Da, dar n-a trecut mult timp de cînd noi doi..., zise ea, dar se opri şi îl privi furioasă. Ce vrei de la fata asta?

Alex îi luă mîinile într-ale sale.

– Sophy, o iubesc. Poate că am iubit-o dintotdeauna. Ştiu că o vedeam ţinîndu-se după unul din fraţii mei mai mari cînd eram copil şi îi făceam cîte o farsă. Tot ce făcea mă înfuria. Mama zicea că Jessica era minunată. Mereu ne spunea că Jess era cea puternică în familia Taggert. Voiam ca toţi să ştie că, dacă aş fi pus într-o situaţie asemănătoare, eu aş fi cel puternic în familie. Dar eu eram mezinul, cu un tată şi doi fraţi mai mari. Jessica nici nu se uita la mine – indiferent ce făceam ca să-i atrag atenţia.

Sophy îi atinse obrazul.

– Nu pot să-i spun că eu sînt Cavalerul. Sînt sigur că ar face o nebunie.

– Mi se pare că deja face asta, zise Sophy. Care e adevăratul motiv pentru care nu-i spui că eşti Cavalerul?

Alex zîmbi şi îi sărută mîinile.

– Vreau să mă iubească pe mine, pe Alexander. Vreau să mă iubească pentru mine, nu pentru că port o mască neagră şi călăresc un cal negru. Iubirea Jessicăi e foarte importantă pentru mine şi vreau să ştiu că e a mea. Vreau să ştiu că o să mă iubească şi cînd o să fiu prea bătrîn ca să încalec pe un cal. Dacă ajung ca tatăl meu, nu vreau să mă gîndesc că frumoasa mea Jessica va fugi cu primul bărbat chipeş.

– Alex, îi ceri să iubească doar jumătate de bărbat.

– Cred că da, dar l-a lăsat pe Cavaler şi a venit la mine. Sigur, sîngera şi trebuia s-o ajut, dar a fost mai bine decît nimic. După aceea i-a spus Cavalerului că mai degrabă s-ar culca cu o femeie decît cu mine.

– Alex, îi ceri foarte mult unei femei. Întîi, Jessicăi şi, acum, mie. Dacă vrei ca Jessica să te iubească pentru altceva decît pentru fizicul tău, cum să te ajută s-o faci geloasă?

– Petrece-ți ceva timp cu mine. Jess se apropie de mine doar cînd un copil are nevoie de atenție sau cînd e rănită. Poate dacă vede că unei alte femei, o femeie frumoasă şi inteligentă îi place să stea cu mine, devine curioasă.

Sophy rîse.

– Cred că eu aş putea să-l iubesc pe Alexander, chiar dacă ea n-o face. Sigur, eu nu te-am văzut costumat în Cavaler. Eşti teribil de superb şi romantic?

– Şi cutezător. Niciun pericol nu e prea mare pentru Cavaler. În afară de Jessica, bineînțeles. Spune-mi că rămîi să mă ajuți.

– Bine, spuse ea oftînd. Poate că simt că femeia ar trebui să simtă că soțul ei e, de asemenea, iubitul ei. O să te ajut să-ți faci soția geloasă.

## CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

– Jessica, spunea Eleanor, făcînd un efort să rămînă calmă, femeia aia îşi bate joc de tine.

– Îl face fericit pe Alex.

– Foarte fericit. Nu-ți pasă că petrec ore întregi în camera lui?

– Camera noastră, zise Jessica. Camera e a mea şi a lui Alexander.

– Ah, deci îți pasă.

– Eleanor, cum te-ai simți dacă o femeie ar flirta cu rusul tău?

– I-aş smulge orice parte din corp la care aş putea ajunge.

Jessica se juca cu mîncarea din farfurie.

– Dar contesa e foarte drăguță. Ieri a avut grijă de Samuel toată după-amiaza.

– Şi, astfel, Nathaniel a putut să facă prostii. Ştii de unde a luat barca aia?

– Care barcă? întrebă Jess indiferentă.

Eleanor se aşează în fața surorii ei la masă.

– Îți faci griji din cauza femeii ăleia, nu-i aşa?

– În niciun caz. Ştii că eu şi Alex nu avem o căsnicie adevărată. A zis că...

– Ce?

– A zis că mă iubeşte, dar bănuiesc că asta a fost înainte să-şi aducă aminte de dragostea lui pentru contesă.

– Jess, de ce nu lupți cu ea? De ce nu te duci la Alex să-i spui că-l iubeşti şi că-i dai foc la păr femeii ăleia dacă nu dispare din casă în treizeci de secunde?

Jessica se ridică.

– Eu să-l iubesc pe Alex? Ce idee absurdă! Se smiorcăie şi mi se plînge...

– Îți salvează viața, îți satisface dorințele, are grijă de tine şi...

– Strigă la mine tot timpul. Unde e contesa acum? Poate pot să scap de ea în alt fel.

– Ultima oară am văzut-o în grădina de lîngă bucătărie. Jessica, ce ai de gînd să faci?

– Să-mi ajut țara, spuse ea şi ieşi din casă.

Jessica nu avea de gînd să o lase pe Eleanor sau pe nimeni altcineva să vadă cît de mult o deranja prezența contesei. Cînd se îndrăgostise de Alexander? Credea că dragostea însemna acea bătaie nebunească a inimii. Dragostea era mai aproape de ceea ce simțea ea pentru Cavaler – sau, cel puțin, aşa crezuse odată. În ultima vreme, însă, se bucurase mai mult cînd îl vedea pe Alex decît pe Cavaler.

Acesta venise de două ori la fereastra ei din noaptea cînd fusese ea rănită, dar de fiecare dată, ea se simțise şi mai puțin dornică să plece cu el. Ştia că ar fi petrecut o noapte minunată în brațele lui, dar asta ar fi fost tot. Dimineață s-ar fi întrebat ce o apucase şi ar fi căutat compania lui Alex.

De cînd se întorsese Alex în Warbrooke, petrecuseră mult timp împreună şi Jess avea impresia că niciodată nu-i păsase prea mult de Alex. La început, nu-i plăcuse cum el voia mereu să o aibă în preajmă, dar, încetul cu încetul, ajunsese să-i placă prezenţa lui. Şi, acum, cînd ea voia să stea cu el, el nu era acolo.

Jess nu o putea condamna pe contesă fiindcă voia să stea cu Alex – la urma urmei, putea fi încîntător. Putea citi poveşti despre mare cu atîta pasiune încît simţeai vîntul în faţă şi poveştile de dragoste te făceau să roşeşti.

Încet-încet, repara dezastrul făcut de Pitman. În cele cîteva săptămîni de cînd se căsătoriseră, ea şi Alex reuşiseră să facă ordine în casa Montgomery. Împreună, făcuseră o echipă bună.

Dar, acum, apăruse acea contesă, care se agăţa de fiecare cuvînt al lui Alex, privindu-l cu ochi mari care îi spuneau cît de puternic şi de minunat era. Iar Alex se purta ca şi cum toată familia Taggert ar fi dispărut. Îşi concentra toată atenţia asupra frumoasei italience.

Jess stătea într-un capăt al grădinii şi privea. Contesa stătea lîngă un copac, cu un şal gros pe umeri şi cu o carte deschisă în faţă. Jess ar fi vrut să-i spună să plece din Warbrooke şi să-i lase soţul în pace, dar nu putea s-o facă. În primul rînd, Alex s-ar fi prăpădit de rîs dacă ea ar fi făcut asemenea prostie. Şi, mai tîrziu, i-ar fi amintit mereu de gelozia ei. S-ar fi

lăudat şi ar fi făcut tot felul de lucruri stupide pe care le fac bărbaţii cînd cred că au cîştigat.

Nu, trebuia să fie mai deşteaptă. Trebuia să existe o cale mai bună de a scăpa de contesă.

– Bună ziua, spuse Jess cînd femeia ridică privirea. Sper că vă place în Warbrooke. Nu prea am avut timp să stau cu dv, dar cred că Alex a avut grijă de asta.

– Da, spuse contesa precaută. A avut grijă de mine, mulţumesc.

Jess zîmbi şi se aşeză pe un zid micuţ lîngă scaunul contesei.

– Alex v-a povestit ce se petrece în Warbrooke? Despre felul cum sîntem oprimaţi?

Contesa făcu ochii mari.

– Nu, nu tocmai. Sigur a pomenit ceva, dar...

Jess se aplecă înainte, dar contesa se dădu înapoi, de parcă s-ar fi temut că Jess avea s-o lovească.

– Mă întrebam dacă aţi putea să mă ajutaţi, zise Jess. Sînteţi foarte drăguţă şi aş avea nevoie de ajutorul unei femei drăguţe.

– Da? întrebă contesa, vădit interesată. La ce aş putea să vă ajut?

– Aţi auzit de amiralul Westmoreland? A fost trimis aici de către englezi ca să-l oprească pe Cavaler, dar pînă acum n-a reuşit, spuse Jess şi zîmbi. Cavalerul a fost ajutat de cîţiva dintre noi.

– Alexander mi-a povestit despre participarea dumneavoastră în ceea ce el a numit un raid. Soldaţii englezi...

Se opri, însă, cînd văzu expresia de pe chipul lui Jess.

– Nu mi-a spus prea multe.

Aşa deci! îşi spuse Jess, Alex ţi-a povestit despre seara aia. Continuă să zîmbească.

– Da, facem şi noi ce putem ca să-l ajutăm pe Cavaler. De atunci, amiralul pedepseşte tot oraşul confiscînd mărfurile. Odată, au luat vasul cuiva şi mă tem că se va mai întîmpla. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să aflu.

– De ajutorul meu? întrebă Sophy. Ce aş putea să fac eu?

– Amiralul locuieşte la doamna Wentworth şi ea m-a invitat la ceai. Ieri, amiralul a primit un document important din Anglia şi aş vrea să văd ce scrie în el.

– Şi rolul meu care ar fi?

– Amiralului îi plac femeile frumoase, iar dumneavoastră sînteţi frumoasă. Vreau să-i atrageţi atenţia cît eu caut în biroul lui.

Sophy zîmbi la cuvintele măgulitoare ale lui Jess, după care expresia de pe chipul ei se schimbă.

– Dacă te prinde? Dacă îşi dă seama că te-am ajutat?

– Ne spînzură.

– Ah, spuse Sophy gîndindu-se.

– Sophy, dacă pot să-ţi spun aşa, poţi s-o faci. Uită-te ce faci cu Alex.

– Ce vrei să spui cu asta? Eu şi Alex sîntem prieteni vechi.

– Mă bucur atît de mult că te are pe tine. Alex e şi prietenul meu şi îmi place ca prietenii mei să fie fericiți.

– Sper că nu eşti geloasă.

– Absolut deloc. Merită toată fericirea din lume. Are atît de puțină.

– Poate există alt bărbat pe care eşti geloasă, spuse Sophy.

De data aceasta, ea se aplecă înainte.

– Alex e soțul meu.

Sophy zîmbi.

– Ce-i cu acest Cavaler despre care am auzit atîtea? E, într-adevăr, atît de viril şi frumos cum spune lumea?

– Chiar mai mult, spuse Jessica zîmbind. Ai fi dispusă să ne ajuți cu amiralul?

– Cavalerul nu seamănă deloc cu Alexander?

– Nici pe departe. Dacă ți-e frică, spune. Voi înțelege. Dacă mă vor prinde, n-o să te torn.

– Mmmm. N-ar fi frumos dacă ai putea să combini inteligența lui Alexander cu virilitatea Cavalerului? Ar fi un bărbat extraordinar.

– Nu există asemenea bărbat. Sînt ori deştepți, ori frumoşi. Nu ambele. Vrei să mă ajuți sau nu?

Sophy o privi critic.

– Numai dacă o să ai o rochie potrivită. Ce-o fi în capul soțului tău? Nu ai nici măcar o rochie ca lumea?

– Alex mi-a dat toate hainele mamei lui.

Contesa exclamă ceva în italiană.

– Alex mi-a promis odată o rochie roşie.

– Serios? Şi nu ți-a cumpărat-o? Vino cu mine, Jessica, avem treabă. Trebuie să găsim şase din cele mai bune croitorese din acest oraş.

– Şase?

– Ca să facă treaba repede. Cînd mergem la ceai ca să-l întîlnim pe amiral?

– Mîine după-amiază la patru.

– Greu, dar nu imposibil.

Cînd Jessica şi Sophy trecură prin salonul comun, în timp ce contesa sporovăia neîncetat, Jess îi făcu cu ochiul surorii ei.

– Ce i-ai făcut lui Sophy? o întrebă Alexander pe Jessica.

– Habar n-am la ce te referi, Alex, spuse ea făcînd pe nevinovata. Pur şi simplu, am invitat-o la ceai la doamna Wentworth. Ştiu că nu ai încredere în mine, aşa că m-am gîndit că frumoasa ta prietenă m-ar putea însoți.

– Nu, n-am încredere în tine şi pe bună dreptate. Şi nu cred că Sophy ar trebui lăsată în grija ta. Nu se ştie ce s-ar putea întîmpla.

Jess făcu ochii mari.

– Nu ştiu ce vrei să spui. Doar am invitat-o pe musafira ta la un eveniment social, nimic altceva.

Alex o privi mijind ochii.

– Nu am încredere în tine.

– Ce lucru urît îi spui soției tale. Ai văzut rochia pe care mi-o face Sophy? E din mătase roşie.

Alex îşi freca ceafa în locul unde, ca de obicei, transpiraţia şi pudra formau o pastă care îi provoca mîncărime.

– Voi merge cu voi.

– Ce?! bîigui Jessica. Adică, ce drăguţ din partea ta.

– Pui tu la cale ceva şi eu voi fi acolo ca să te împiedic.

Jumătate de oră mai tîrziu, Jess o întreba pe Sophy:

– Poţi să le distragi atenţia amiralului şi lui Alex?

– Desigur, zise contesa încrezătoare. Pot să distrag atenţia unei încăperi pline de bărbaţi.

– Perfect, spuse Jessica răsuflînd uşurată.

Dar contesa nu cunoştea potenţialul Jessicăi. După ce slujnicele lui Sophy îi aranjară părul şi o îmbrăcară cu rochia roşie cu decolteu adînc, exista şansa ca nimeni să nu mai observe altă femeie.

Jess se duse să o vadă Alex.

– Îţi place?

Alex nu scoase niciun cuvînt.

– Alexander? spuse Jess. Te simţi bine?

El se aşeză.

– Vino, Jessica, o să întîrziem, spuse Sophy împingînd-o spre uşă, după care se întoarse spre Alex. Controlează-te şi nu te mai purta ca un prostovan. E soţia ta nesuferită, ai uitat?

Sophy se uită la Jess care stătea din profil chiar dincolo de uşă.

– O frumuseţe ca a ei ar putea da naştere la ură.

Nu îl voi lăsa niciodată pe soțul meu s-o cunoască pe soția ta. Haide, controlează-te. Tu ai ales celibatul. Nu-i de mirare că nu ai forță în picioare.

Lui Jess îi fu cam greu la ceaiul doamnei Wentworth. De cîteva zile, Alex stătea numai cu Sophy, însă acum nici nu părea să fie conştient de existența ei. Urmărea fiecare mişcare a soției sale cu o expresie care ei i se părea enervantă. Sophy spunea tot felul de povestiri amuzante, dar Alex nu părea să bage de seamă prezența ei sau a altcuiva, uitîndu-se numai la Jess.

Jessica îi aruncă lui Sophy o privire plină de exasperare, făcînd un semn din cap spre Alex.

– Alexander! spuse Sophy deodată. Ce-ar fi să ne povesteşti cum ai pescuit în canalele din Veneția?

Alex fu şovăitor, dar Sophy se aplecă spre amiral, arătîndu-şi decolteul, şi acesta îi ceru lui Alex să povestească. Imediat cum începu Alex să vorbească, Jessica se scuză şi porni în direcția toaletei.

De cum ieşi din raza vizuală a oaspeților, o luă în sus pe scări şi intră în camera amiralului. Ştia că are doar cîteva minute la dispoziție pentru a căuta, aşa că încercă să se grăbească. Tocmai voia să renunțe, cînd zări cu coada ochiului un petic de hîrtie ieşind dintre cărți pe un raft. O trase afară, se uită la ea şi dădu să o desfacă, dar în clipa aceea se auzi o voce în spatele ei.

– Ştiam că o să te găsesc.

Jess se răsuci şi îl văzu pe unul din locotenenţii amiralului în prag.

– Cînd am văzut că nu te întorci, mi-am dat seama că mă aştepţi.

Ea ţinea hîrtia în mînă, ascunzînd-o în faldurile rochiei. Nu îşi amintea să-l mai fi văzut pe acel bărbat, dar el părea convins că ea îl dorea. Se abţinu să nu facă un comentariu despre vanitatea bărbaţilor şi, în schimb, îi zîmbi.

– Mă duceam la toaletă şi am văzut că fereastra asta era deschisă. Cum se părea c-o să plouă, am intrat s-o închid.

Locotenentul traversă încăperea în cîteva secunde.

– Nu trebuie să existe secrete între noi. Mă doreşti de multă vreme. Am văzut cum mă priveşti cînd ne întîlnim pe stradă. Am văzut dorinţa din ochii tăi. E normal să tînjeşti după un bărbat dacă eşti măritată cu caraghiosul ăla de soţ al tău.

Jessica se îndepărtă de el, trecînd în spatele biroului, dar locotenentul continua să se apropie de ea.

– Spune-mi unde ne putem întîlni.

Jess pipăi în jur şi găsi un cuţit pentru corespondenţă. Nu avea să-l lase pe acel bărbat să o atingă.

– Te voi face cea mai fericită femeie din lume. Îţi voi oferi ce nu-ţi poate oferi soţul tău.

– Îi voi oferi singur, mulţumesc, se auzi o voce din prag.

Se întoarseră şi îl văzură pe Alex rezemat de tocul uşii. Purta o haină roz şi o perucă lungă pînă la umeri, dar privirea îi era rece.

Locotenentul se îndepărtă de Jessica.

– Domnule, nu am vrut să o jignesc pe doamna.

Expresia din ochii lui Alex nu se schimbă şi Jess văzu broboane de sudoare şiroind pe faţa locotenentului.

– Trebuie să plec, murmură el ocolind biroul şi îndreptîndu-se spre uşă.

Alex se dădu la o parte ca să-l lase să treacă, dar nu îl scăpă din ochi.

Jess traversă încăperea în cîteva secunde.

– L-ai speriat rău, Alex, zise ea, încercă să iasă pe lîngă el, dar el o opri întinzînd braţul.

– Ce faci aici? o întrebă el foarte serios.

– Fereastra era deschisă şi eu...

Alex îi apucă braţul şi luă cuţitul pentru corespondenţă, pe care ea încă îl mai ţinea.

– Nu mă minţi, Jessica. Ai venit aici ca să te întîlneşti cu bărbatul ăla?

Ea fu şi uimită şi uşurată, în acelaşi timp.

– E chipeş, nu ?

Alex îi strînse braţul.

– Dacă te prind vreodată cu alt bărbat...

– Ce faci? Îţi petreci mai mult timp cu contesa? Vrei să te dai la o parte? întrebă ea, uitîndu-se la burta lui, care îi bloca drumul.

Cum îndrăznea să insinueze că făcea ceea ce făcuse el toată săptămîna?

– Jessica, zise Alex, dar ea ieşi din încăpere trecînd pe lîngă el.

Ajungînd în capul scărilor, îndesă documentul în decolteul rochiei şi se întoarse la petrecerea doamnei Wentworth.

În seara aceea, acasă, Sophy se duse la Jessica, în timp ce aceasta se ocupa de socoteli.

– Ce i-ai spus lui Alex? A fost bosumflat toată seara.

– Cînd eram în camera amiralului, un tînăr locotenent a venit după mine şi a încercat să mă facă să mă întîlnesc cu el. Alex a venit înainte ca el să meargă prea departe, dar apoi Alex m-a acuzat că l-aş fi încurajat pe locotenent. De parcă n-aş avea altceva de făcut decît să flirtez cu un soldat englez.

– E bine ca un bărbat să fie gelos, zise Sophy. Ar trebui să te îmbraci aşa în fiecare zi.

– Să adun scoici îmbrăcată în rochie roşie? Ar rîde şi scoicile de mine.

– O femeie poate face şi alte lucruri, nu numai să adune scoici.

– De exemplu, să coasă, să flirteze cu alţi bărbaţi şi să comploteze pe la spatele soţului?

– Mă bucur că tu nu complotezi, spuse Sophy sarcastic. Jess, îmi împrumuţi pelerina ta neagră? Trebuie să ies pînă afară.

– Desigur, spuse Jess, fără să ridice privirea din registru.

Sophy îşi puse pelerina pe umeri şi îşi trase gluga pe cap. Mai avea puţin de mers pînă la toaletă, cînd,

deodată, o siluetă îi răsări în față din întuneric. O voce cu un accent ciudat, pe care ea nu o recunoștea, zise:

– Te aşteptam.

Sophy îşi dădu seama imediat că acela era celebrul Cavaler şi că o confundase cu Jessica. Deşi ştia că, de fapt, era Alexander deghizat, îi fu greu să-şi amintească acest lucru. Ochii lui, ascunşi în spatele măştii, o străfulgerară.

Ea deschise gura să-i explice greşeala, dar simți vîrful unei săbii lipit de gît.

– Nicio vorbă, zise el cu o voce care îi dădu fiori. Dezbracă-te.

Sophy dădu să protesteze, dar el o împunse şi mai mult cu sabia.

– Nu mi te împotrivi în seara asta, Jessica. Astă-seară voi lua ce îmi aparține.

Felul în care o spuse o făcu pe Sophy să se supună. Se uită în ochii lui şi ştiu că voia să fie a lui.

Cu degete tremurătoare, începu să-şi desfacă şireturile rochiei. Uitase că nu era ea femeia pe care o voia el. Rochia era descheiată pînă la brîu cînd Alex îşi dădu seama de greşeală.

– Sophy! exclamă el dezlipind sabia de gîtul ei.

Contesa nu ştia cînd mai fusese atît de furioasă. Acel bărbat îi ceruse cu cîteva clipe în urmă nişte lucruri delicioase şi, apoi, vorbise ca un băiețel neastîmpărat surprins de mama sa.

– Alexander! spuse ea pe acelaşi ton. Ce faci aici, în întuneric?

El îi zîmbi şi Sophy se simți subjugată de farmecul

lui. Era înspăimîntător de fascinant cu masca aceea neagră.

– O aşteptam pe Jessie.

– Alexander, scoate-ţi masca aia.

Discuta mai bine cu el dacă arăta aşa cum îl ştia ea.

– Nu, spuse el încă zîmbind. Jess e înăuntru?

– Ce ai de gînd să faci cu ea? Ce ai făcut cu mine adineauri? Alex, trebuie să încetezi cu asta. Întîi, o faci geloasă ca fiind Alex, apoi o ataci costumat ca într-o piesă de teatru. Trebuie să-i spui adevărul.

– Şi tu o placi, nu?

– Da şi îmi pare rău că am conspirat cu tine împotriva ei. Poimîine trebuie să plec şi, dacă nu-i spui pînă atunci, îi voi spune eu.

Cavalerul se rezemă de trunchiul unui copac.

– O să fie supărată pe mine.

– Şi e foarte firesc.

El se îndreptă.

– Dar recompensele de care m-aş bucura sînt uluitoare, zise el cu o voce distantă, ca şi cum ar fi contemplat acele recompense. Aş putea fi Alex în timpul zilei, dar, noaptea, singur cu Jessica, aş putea fi Cavalerul.

– O invidiez, spuse Sophy oftînd, după care reveni la subiect. O să-i spui?

– Da, cred că ar fi timpul. Mîine o s-o iau cu mine şi o să-i arăt cine e Cavalerul.

– Bine, spuse ea. Acum du-te pînă nu te vede cineva.

El o sărută repede şi dispăru în pădure.

Cînd Sophy se întoarse în micul salon, unde o lăsase pe Jessica înconjurată de registre, nu mai găsi pe nimeni. O găsi pe Jess în camera de lîngă cea a lui Alex, înconjurată de o dezordine de nedescris.

– A dispărut, zise ea.

– Ce anume?

– Hîrtia pe care am găsit-o în camera amiralului. Voiam să aştept pînă cînd ieşea Alex ca s-o citesc, dar nu mai e aici.

– Ai pierdut-o undeva?

Jessica o privi cu ochii mari.

– Nu, am ascuns-o.

Lui Sophy îi trebui un moment ca să înţeleagă.

– Atunci, a furat-o cineva. Cineva ştie ce planuri are amiralul. Bănuiesc că n-ai avut timp s-o citeşti.

– Nu, Alex stă cu ochii pe mine. Dacă a găsit-o Pitman şi ştie că eu am luat-o...

– Vom afla foarte curînd. Stai jos şi să facem nişte planuri. Poate a luat-o vreun copil să facă o jucărie din hîrtie, dar dacă e la domnul Pitman, va trebui să te scoatem din oraş înainte să încerce să te spînzure.

– Da, şopti Jess aşezîndu-se.

## CAPITOLUL DOUĂZECI

– Alex, nu e cam tîrziu să ieşi ? Cu sănătatea ta, ar trebui să stai acasă, să te odihneşti. Sophy zice...

– Nu vreau să aud ce are ea de spus.

Jess zîmbi în întuneric, ţinîndu-se de banchetă. O vreme, stătuse numai în compania contesei, dar, acum, Sophy îşi petrecea mai mult timp cu Jessica şi copiii decît cu Alex. Contesa avusese de gînd să plece, dar în dimineaţa aceea, îşi anunţase intenţia de a mai rămîne cîteva zile.

– Doar pînă văd ce se mai întîmplă, spuse ea, dar nu dădu mai multe amănunte.

– Ţi-e destul de cald? întrebă Alex.

Jess se înfăşură mai bine în pelerina lungă.

– Nu eu sînt cea bolnavă, Alex. Cred că ar trebui să ne întoarcem.

– Hoo, zise Alex trăgînd de hăţuri. Am ajuns.

Coborî şi se duse să o ajute şi pe ea, însă Jess era deja jos.

– Se poate vedea tot oraşul de-aici, spuse Alex începînd să dezlege caii.

– Alex, e zece seara. Cred că ar trebui să ne întoarcem acasă. Nu dezlega caii.

Însă, el continuă. Se gîndea că Jess avea să fie, poate, puțin supărată cînd avea să audă că soțul ei şi Cavalerul erau una şi aceeaşi persoană. Desigur, nu avea niciun motiv să fie supărată, dar cine le cunoştea pe femei? Mai exista şi posibilitatea să înțeleagă că ceea ce făcuse el fusese pentru țară şi pentru a o proteja pe ea.

Legă fiecare cal cu cîte un lanț de fier. Nu, nu exista nicio şansă ca ea să înțeleagă. Era mult mai probabil că avea să fie la fel de dificilă ca de obicei.

Zîmbi în lumina lunii. Desigur că avea să o calmeze. Avea să o mîngîie şi...

– Alex, ce zîmbet ciudat. Vrei să-mi spui odată ce voiai să-mi spui şi să mergem acasă? Iarba asta udă o să-ți strice pantofii cei noi.

El o luă după umeri.

– Vino să admirăm priveliştea.

Jess era nerăbdătoare.

– Alex, am văzut oraşul Warbrooke noaptea toată viața. L-am văzut de-aici de sute de ori. Stai! Alex, ai cumpărat alt vas? Asta vrei să-mi spui?

El o întoarse cu spatele la privelişte.

– Jessica, te-am adus aici ca să-ți spun ceva mult mai important decît că am cumpărat un vas.

– E un lugher de vînzare care ar fi bun...

El îi acoperi buzele cu un deget.

– Ascultă-mă, Jessica. Hai să ne aşezăm aici, ca să-ți vorbesc despre bărbați, femei, încredere, datorie şi onoare.

– Bine, dar dacă îți îngheață picioarele sau altceva...

– Uneori, oamenii fac ceea ce trebuie să facă. Poate că, altora, nu li se pare ceva ce trebuie neapărat făcut, dar...

Gîndurile Jessicăi începură să rătăcească şi, ascultîndu-l doar pe jumătate pe Alex, privea oraşul, care se întindea dedesubt. Văzu torțe mişcîndu-se. Cineva descarcă un vas noaptea, îşi spuse ea.

– ... şi învățăm să ne iertăm reciproc şi să ne acceptăm reciproc, în ciuda a ceea ce am putea considera defecte şi...

Jess continua să privească scena. Torțele se deplasau mai repede acum, îndepărtîndu-se de ponton. Încruntîndu-se, ea studie grupul de oameni mai atent. Alte torțe veneau de pe străzi.

– ... sigur, tu ai început asta, Jessica, şi dacă nu erai tu, multe din lucrurile astea nu s-ar fi întîmplat. Nu sînt supărat pe tine, dar vreau să-ți aminteşti asta cînd o să-ți spun...

În lumina lunii, Jessica văzu o siluetă în mişcare. La început, nu desluşi cine era, dar cum venea în direcția lor, ea văzu mai clar.

Se ridică deodată.

– El e, zise ea.

Alex se uită la ea continuînd să stea jos.

– Cine?

– Cavalerul. Mulțimea s-a luat după el!

Alex se ridică zîmbind.

– Jess, te asigur că oricine ar fi, nu e Cavalerul. O fi vreun pasager clandestin care tocmai a debarcat sau ceva de genul ăsta...

– Uite! strigă ea arătînd printre copaci. Acolo, lîngă Tribunal. El e, îți spun eu şi... Doamne, uite, i-au tăiat calea.

Într-o clipă, îşi ridică fusta şi fugi spre cai.

– Trebuie să-l ajut.

Niciodată nu îl văzuse pe Alex mişcîndu-se atît de repede şi nici nu îşi închipuia că ar fi fost posibil. Veni într-o clipă în spatele ei, practic îi smulse pelerina de pe umeri şi dădu fuga la cai. Eliberă un cal şi încălecă fără şa într-o fracțiune de secundă, în timp ce Jess nu se clintise din loc.

– Întoarce-te acasă, îi strigă Alex pornind în galop, forțînd calul să gonească mai tare decît o făcuse vreodată.

Jessica rămase fără grai. Pentru o clipă, nu putu să priceapă ce se întîmpla. Îl văzu pe Alex coborînd dealul ca vîntul şi îndreptîndu-se spre mulțimea de oameni cu torțe, dar după aceea nu îl mai văzu în întuneric. În stînga ei, abia îl putea zări pe Cavaler.

– Cei doi bărbați ai mei, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Ambii ei bărbați erau urmăriți de soldații englezi.

Îl zări pe Alex cînd intră din nou în lumina torțelor pentru cîteva secunde. Fu un moment de confuzie, cînd oamenii se întoarseră şi porniră după Alex, lăsîndu-l pe Cavaler.

Toți dispărură din raza ei vizuală.

Se aşeză pe pămînt, acoperindu-şi faţa cu mîinile. De ce face Alex aşa o nebunie, se întrebă ea. De ce îşi riscă sănătatea ca să ajute un om pe care îl consideră un idiot?

Jess rămase acolo vreun ceas. Văzu torţele apărînd şi dispărînd din nou în pădure. Le văzu grupate cîte două deplasîndu-se pe străzi şi, apoi, din nou către ponton.

– I-au pierdut, şopti ea şi porni spre cal.

Trebuia să meargă acasă să-l ajute pe Alex. Cavalerul se ducea acolo unde locuia – poate în braţele soţiei sale iubitoare – dar Alex avea să aibă nevoie de ea.

Nu îi fu uşor să conducă şareta cu un singur cal pe dealul abrupt, dar nu băgă de seamă. Singura ei grijă era să fie acasă cînd se întorcea Alex. Din moment ce îi urmărise pe soldaţi de sus, ştia pe unde se aflau şi evită locurile respective. Nu voia să-i întîlnească şi să fie nevoită să le explice de ce luase soţul ei celălalt cal.

Ajunse înapoi acasă fără să vadă prea mulţi oameni sau vreun soldat englez. După ce lăsă şareta omului de la grajduri, Jess se îndreptă spre camera lor.

Dar Sayer o strigă şi, pînă să îşi dea seama ce se întîmplă, începu să plîngă pe umărul bătrînului, povestindu-i tot.

– Îl iubeşti, nu? o întrebă Sayer, mîngîindu-i părul. Îl iubeşti pe fiul meu mai mult decît pe frumosul şi virilul tău Cavaler?

– Da, spuse ea trăgîndu-şi nasul. Alex se smiorcăie şi se plînge şi e foarte dificil, dar e un om bun. Ajută cît poate, ținînd cont de starea sănătății lui. Dar în seara asta a fost prea mult. Nu poate să călărească aşa. N-o să reziste.

Sayer o strînse în brațe.

– Eu îmi fac griji pentru sănătatea ta. Cred că e timpul să se termine cu şarada asta, zise el şi o îndepărtă puțin. Du-te în camera ta, aşteaptă-l pe Alex şi, mîine după-amiază să veniți amîndoi aici pentru ceaiul de la ora patru. Să nu-l laşi pe Alex să inventeze nicio scuză, să-l aduci aici.

– Dacă se va simți bine, zise ea. Mai bine încălzesc nişte apă. Va avea nevoie pentru picioare.

Sayer îi mîngîie părul.

– Da, răsfață-l în seara asta, pentru că, după ziua de mîine, nu vei mai simți dorința să o faci.

– Ce vrei să spui?

– O să-ți spun mîine. Acum du-te şi ocupă-te de soțul tău. Ne vedem la ceai.

– Am înțeles, domnule, spuse Jess sărutîndu-l pe obraz şi ieşi din cameră.

– Cine era? îl întrebă Alex pe Nick.

Alex abia reuşise să scape de soldații englezi şi să ajungă acasă, unde el şi Nick stăteau acum în întuneric, în spatele grajdurilor.

– Habar n-am, spuse Nick căscînd. Cineva mi-a spus că amiralul a auzit că va veni un vas cu marfă de contrabandă. Plănuia să controleze vasul în noaptea asta.

– Dar cineva costumat în Cavaler le-a distras atenția soldaților, spuse Alex, mascîndu-şi furia. Cineva s-a dat drept mine.

– Unde era Jessica? Pare să...

– Cu mine, zise Alex repede. Am dus-o la McGammon Peak ca să-i spun că eu sînt Cavalerul, dar s-a uitat în jos şi l-a văzut pe Cavaler gonind prin oraş, cu soldați în față şi în spate. Abia am apucat să ajung acolo la timp, înainte să-l prindă pe nesăbuit. Eu n-aş fi făcut niciodată o asemenea nebunie.

– O să-i spui Jessicăi că tu eşti Cavalerul? îl întrebă Nick zîmbind. Fata aia o să-ți spună cîteva.

– De ce crezi că am dus-o aşa departe de oraş? Nu vreau ca Pitman să audă ce-mi spune.

În ciuda vorbelor sale, Alex zîmbi.

– Sincer, o să mă bucur cînd o să afle. Nu vor mai fi secrete între noi.

– Şi nici paturi separate.

– Hai să mergem acasă, spuse Alex aranjîndu-şi peruca. O s-o scot pe Jess mîine şi o să-i spun. Pînă atunci, am de gînd să aflu cine e impostorul.

Jessica trebui să aştepte două ore pînă se întoarse Alex, intrînd pe fereastră. Arăta îngrozitor. Hainele îi erau ude şi murdare de noroi, peruca îi era strîmbă şi era tras la față şi obosit.

– Jess! exclamă el cînd o văzu. Ar trebui să fii în pat.

– Şi tu la fel, zise ea ajutîndu-l să escaladeze fereastra, după care îl conduse pînă la pat şi îl împinse să se aşeze.

Imediat îi scoase pantofii uzi şi îi înveli picioarele într-un prosop cald.

– Jess, spuse el cu amuzament în glas. Ce-i asta? Ce faci?

– Alex, n-ar trebui să goneşti aşa, spuse ea privindu-l cu ochi rugători. Ai putea păți ceva. Inima ta nu suportă asemenea escapade.

El o privi.

– Ți-ai făcut griji pentru mine?

– Bineînțeles. Haide, scoate hainele astea – bine, nu mă uit – şi bagă-te în pat. Poftim o perucă uscată, dacă tu crezi că nu suport să văd un cap chel. Şi ți-am pregătit supă. O să-ți dau să mănînci imediat ce vei fi în pat.

Alex se dezbrăcă într-un timp record, îşi puse cămaşa de noapte uscată şi peruca şi se vîrî în aşternut. Luă un aer de om bolnav şi îi strigă lui Jess că era pregătit.

Ea veni cu un castron cu supă, îi puse un şervet sub bărbie şi începu să-i dea să mănînce.

– De ce ai luat-o aşa la goană? îl întrebă ea pe un ton mustrător.

El o privi pe deasupra lingurii.

– Nu voiam să fie prins Cavalerul. Înseamnă atît de mult pentru tine.

Ochii lui Jess se umeziră pentru moment.

– Ți-ai riscat viața doar ca să salvezi un bărbat pentru că îl plac?

Alex ridică din umeri în semn că nu putea face altceva.

Ea zîmbi şi, aplecîndu-se, îl sărută pe frunte, după care continuă să-i dea să mănînce.

– Ai făcut un gest foarte nobil, dar sănătatea ta e mai importantă pentru mine decît cea a Cavalerului. El se poate descurca singur, nu are nevoie... Alex! Te simți bine?

El o apucă de braț şi o trase pe pat.

– Repetă ce ai spus.

– Am zis că el pare foarte capabil să-şi poarte singur de grijă. Nu vreau să-ți rişti...

– Nu, spune-mi că sănătatea mea înseamnă foarte mult pentru tine.

Îi ținea mîinile într-ale sale şi o privea intens.

Jess îşi privi mîinile şi roşi.

– Poate că am spus unele lucruri în trecut, despre hainele tale şi că eşti leneş şi altele, dar, de fapt, te plac mult.

– Cît de mult?

Jess nu ridică privirea.

– Mă placi îndeajuns de mult ca să mă iubeşti?

Jess urcă în pat lîngă el, îl înlănțui cu mîinile şi cu picioarele şi puse capul pe umărul lui.

– Alex, Cavalerul nu e real. E vorba doar de fizic. Pe tine te plac mai mult, de aceea mi-a fost aşa frică în seara asta. Poate că n-o să te am mult timp, dar voi face tot ce-mi stă în putință să te țin în viață cît mai mult. Jură că n-o să mai goneşti niciodată după Cavaler.

– Cred că pot să fac asta, zise el trăgînd-o mai aproape.

– Ce voiai să-mi spui în seara asta? îl întrebă ea somnoroasă.

– Nu cred că e momentul potrivit, zise el ținînd-o în brațe. Nu vreau să stric aceste clipe. O să-ți spun mîine.

– După ce bem ceaiul cu tatăl tău, murmură ea.

Alex îi mîngîie părul şi o susținu cînd el se ridică în capul oaselor, pentru a privi răsăritul soarelui, gîndindu-se cît de frumoasă putea fi viața. Acum avea ceea ce îşi dorea cel mai mult: dragostea Jessicăi. Ştia că ea l-ar fi iubit oricum, chiar dacă era bolnav, chiar dacă purta peruci oribile, chiar dacă mințea puțin în legătură cu fizicul său şi cu activitățile sale nocturne. Nu mulți bărbați aveau ocazia să verifice dragostea soțiilor lor aşa cum făcuse Alex.

Zîmbi şi o trase mai aproape. În seara următoare avea să-i spună tot şi ea avea să înțeleagă. Dacă era capabilă să-l iubească în ciuda înfățişării sale deloc atrăgătoare, sigur avea să şi înțeleagă.

Dar, pentru orice eventualitate, îşi spuse el zîmbind, mai bine scotea din cameră tot ce se putea sparge. Poate că Jess nu avea să înțeleagă imediat. Dar avea s-o îmblînzească el, oh, da.

– Arăți superb, Jessica, spuse Sayer Montgomery. Asta e rochia roşie făcută la comanda contesei? Alex, nu ți se pare că arată superb?

Alex nu răspunse.

Jess rîse.

– Cred că-i place rochia.

Sayer se uită de la unul la celălalt.

– Amîndoi păreți fericiți azi. S-a întîmplat ceva?

Jess puse jos ceaşca de ceai.

– Mă bucur că nu l-au prins pe Cavaler aseară. Ai aflat ceva?

– Doar că a scăpat şi că au descărcat marfa de contrabandă la timp.

Jessica îi umplu ceaşca lui Alex, în timp ce el stătea tolănit în fotoliu. Ştia că îi place să-şi necăjească tatăl.

– Mă întreb de unde ştia Cavalerul de transport? zise Sayer.

– Şi eu aş vrea să ştiu asta. Bănuiesc că ăsta era mesajul primit de amiral, dar eu nu i l-am dat Cavalerului. Nici n-am avut timp să-l citesc înainte să-mi fi fost furat.

– Crezi că însuşi Cavalerul l-a luat din camera ta? întrebă Sayer.

– În plină zi? Mă îndoiesc...

– Ce? strigă Alex, ieşind din apatia sa. Tu ai luat mesajul de la amiral? Asta făceai în camera lui?

– Alex, calmează-te, te rog.

El țîşni în picioare, răsturnînd fotoliul şi gata să dărîme masa de ceai.

– Sophy ştia de asta? Ea te-a ajutat? Vă omor pe amîndouă. Tu şi rochia asta blestemată. Dacă n-ar fi fost asta, mi-aş fi dat seama ce pui la cale. Dumnezeu mi-e martor, Jessica...

– Stai jos, tună Sayer, făcîndu-l pe Alex să se întrerupă. Nu permit să i se vorbească astfel unei doamne în prezența mea.

Alex se trînti în fotoliu bosumflat. Ochii săi îi spuneau lui Jess că avea să se ocupe de ea mai tîrziu.

– Vreau să-ți săruți soția şi să-ți ceri scuze pentru ieşirea ta. Asta a moştenit de la mama lui. Niciun bărbat Montgomery n-a țipat vreodată la o femeie.

Alex stătea nemişcat, strîngînd din dinți.

– Îmi place ideea asta, zise ea, deloc tulburată de ieşirea lui Alex.

Îşi făcea griji doar că nervii aceia nu-i făceau bine la inimă.

Sayer se uită furios la fiul său, pînă cînd Alex îi luă mîna lui Jess, i-o sărută şi mormăi nişte cuvinte incoerente.

– Oh, spuse ea vădit dezamăgită.

– Afurisit să fii! strigă Sayer ignorînd-o pe Jess. Nu eşti fiul meu. Te-am văzut cum o sărutai pe italianca aia şi nu-i ajunge lui Jess nici la degetul mic. Nu eşti destul de bărbat încît să-ți săruți soția?

Alex schimbă o privire plină de furie cu tatăl său, după care o trase pe Jess în brațele sale. În ciuda faptului că erau despărțiți de măsuța de ceai, iar fursecurile şi ceştile s-au răsturnat, Alex o sărută pe Jessica cu toată pasiunea pe care o ținuse în el săptămîni întregi.

– Poftim! îi strigă Alex tatălui său împingînd-o pe Jessica înapoi în fotoliul ei. Poate că nu sînt în stare să te mulțumesc altfel, dar pot să-mi sărut soția.

Şi, după ce spuse aceste cuvinte, ieşi furios din cameră.

Sayer se uită la Jess, care rămăsese complet uluită.

– Du-te după el, îi spuse el cu blîndețe.

Jessica se ridică încet şi se duse la uşă. Avea privirea înceţoşată cînd străbătu holul şi se opri cînd auzi voci.

Eleanor şi Sophy stăteau în camera lui Sophy.

Jess închise uşa, se rezemă de ea şi stătu cîteva clipe să îşi revină.

– Alexander e Cavalerul, spuse ea cu o voce sugrumată.

– Da, draga mea, aşa e, spuse Eleanor.

Jess se aşeză. Atîtea gînduri îi treceau prin minte. Era căsătorită cu Cavalerul. Alexander cel slăbit era Cavalerul.

– Eu sînt ultima care a aflat?

– Nu ultima, sînt sigură, spuse Sophy.

Jess respiră adînc.

– Cine mai ştie?

Eleanor ridică privirea de la cusut.

– Păi, să vedem, Nicholas, Nathaniel, probabil Sayer, Sam şi...

– Sam! Dar are doar doi ani. De ce am aflat eu ultima?

– Probabil că Alex s-a temut să nu păţeşti ceva.

Jessica stătu nemişcată o clipă, încercînd să rumege vestea. Cum izbutise să ţină asemenea secret? De ce nu ghicise ea?

– Tu cum ai aflat?

Eleanor zîmbi.

– Nu poţi să ţii un secret faţă de o femeie care îţi spală rufele. Bărbaţii par să creadă că nişte spiriduşi

mici şi verzi le spală lucrurile şi le pun la loc. Alex nici n-a observat că am spălat de două ori hainele Cavalerului şi le-am ascuns la loc. A trebuit să le usuc agățate pe sub cămăşile mele de noapte.

Jess se uită uluită la sora ei, după care se întoarse spre Sophy.

– Şi tu?

– L-am cunoscut în Italia. N-a avut niciodată febră.

– Şi Nate? o întrebă Jess pe Eleanor.

– Din cîte mi-am dat seama, Sayer l-a trimis pe Nate să afle cine e Cavalerul. Nate l-a urmărit pe Alex – ştii cum e mereu acolo unde nu trebuie.

– Bănuiesc că de aceea îl adoră Nate şi Sam pe Alex, spuse Jess, care nu se mai simțise niciodată atît de groaznic. Dar Sayer strigă mereu la Alex, adăugă ea, sperînd că nu era adevărat că ea era singura care nu ştia.

– Alex nu ştie că tatăl său ştie şi domnul Montgomery nu i-a spus niciodată. Bănuiesc că simte că, dacă Alex nu are încredere în el, nici el nu are încredere în Alex. Cel puțin, bărbații Montgomery pot să țină secrete unii față de alții – chiar dacă nu şi față de femeile lor, spuse Eleanor rîzînd.

Încredere, se gîndi Jess. La asta se rezuma totul: la încredere.

Mintea începu să-i funcționeze din nou. Începu să-şi amintească lucruri.

Noaptea nunții lor, cînd Alex îi spusese să iasă din camera lui, apoi Cavalerul intrase pe fereastră. Alex îi spusese despre Cavaler că era incompetent, iar

Cavalerul se supăra pe ea cînd repeta cuvintele lui Alex. Iar cînd explodase praful de puşcă, ea îşi făcuse griji că avea mîinile murdare de sîngele Cavalerului şi, totuşi, Alex îi sărise în ajutor, un Alex care o văzuse cuprinsă de temeri şi o lăsase să sufere în loc să-i spună adevărul. Şi Alex aranjase ca Ethan să se însoare cu Abigail.

– Cum a început totul? întrebă Jess.

Cum putuse Alex să o facă să treacă prin toate? Cavalerul zicea că o iubeşte; Alex zicea că o iubeşte; totuşi, ambii bărbaţi – nu, acel bărbat – îi făcuse viaţa un iad.

Sophy şi Eleanor povestiră tot ce ştiau despre Alex, cum se transformase în Cavaler, cum izbutise să ascundă acest lucru de locuitorii oraşului.

– Cavalerul n-a vrut să se însoare cu mine, şopti Jess. L-am implorat, dar el m-a refuzat. A zis că Alex "nu putea" să facă dragoste cu mine.

– Ce? întrebă Eleanor. Nu te-am auzit.

– Cine a fost Cavaler aseară cînd eu şi Alex eram pe deal?

De ce nu văzuse cît de puternic era cînd încălecase? Nu se gîndise decît la faptul că îşi punea sănătatea în pericol.

– O să-i pun eu sănătatea în pericol, mormăi ea.

– Nimeni nu ştie cine a fost, zise Sophy. Îmi închipui că Alex e foarte furios din cauza asta.

Jess se ridică.

– O să-l fac eu să se înfurie şi mai mult, zise ea şi ieşi din cameră.

## CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Era tîrziu cînd Jess dădu buzna în camera pe care o împărțea cu Alex. Inima îi bătea cu putere şi respirația îi era întretăiată.

Imediat, expresia de îngîmfare de pe chipul lui Alex dispăru.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Nu pot să-ți spun. Ar fi prea mult pentru inima ta slăbită.

– S-o ia naiba de inimă! zise el apucînd-o de brațe. Ce s-a-ntîmplat, Jessica?

Ea respiră adînc înainte să răspundă.

– E vorba de Cavaler.

Expresia de îngîmfare reapăru pe chipul lui Alex.

– Da, draga mea, ştiu că ştii.

Jess duse mîna la frunte, prefăcîndu-se distrusă.

– O femeie poate iubi doi bărbați în acelaşi timp? Pe tine, pentru inteligență şi pe Cavaler, pentru sărutări ca cele din seara asta, din pădure?

Alex zîmbi ca un om care ştie foarte multe.

– Sigur că poți, draga mea, dacă sărutările lui sînt... În pădure? În seara asta? Cînd?

– Chiar adineauri. Am fost în brațele lui acum cîteva clipe. Ah, Alex, îmi eşti un prieten atît de bun. Pot să-ți împărtăşesc şi cele mai ascunse gînduri, nu? Urăsc secretele, tu nu?

– Ce secrete? Sărutul nostru din seara asta? Jess, pot să-ți explic. Am avut motive să fac ce am făcut, spuse el privind-o rugător.

– Nu, nu, sărutările *lui*, spuse Jess cuprinzîndu-se cu brațele. Brațele *lui*. Trupul *lui*. În seara asta, cînd m-a atins...

– *Cine* te-a atins?

Ea îl privi surprinsă.

– Alexander, de obicei, înțelegi mai repede. Sărutările *Cavalerului*, bineînțeles. Cînd m-a atins în seara asta, am...

– *Cavalerul* te-a sărutat în seara asta? Te-a mai sărutat cineva în afară de mine în camera tatălui meu?

– Ştiam c-o să înțelegi. Ceea ce e între mine şi Cavaler e mai mult decît o simplă pasiune, e o uniune a minților. Ah, Alex, aş vrea să-l pot uita. Vrei să mă săruți din nou? Să încerci să mă faci să uit.

După cîteva clipe de tăcere, Alex o îmbrățişă şi o sărută cu pasiune.

Jessica închise ochii în brațele lui.

– Poți să încerci mai tare, te rog? îl întrebă ea brusc, cu puțină exasperare în glas. E important, Alex.

El clipi de cîteva ori şi, apoi, îi sărută fața, gîtul şi urechile, lăsîndu-şi mîinile să-i mîngîie trupul cu frenezie.

Jess se desprinse de el şi oftă.

– Nu e la fel. Cred că sînt genul de femeie care iubeşte un singur bărbat. Alex, vom fi întotdeauna prieteni; dar, fizic, nu e acelaşi lucru.

Alex păru incapabil să vorbească.

Jess căscă.

– Cred c-o să mă duc la culcare, zise ea întorcîndu-i spatele.

Alex o apucă de braţ şi o întoarse spre el. Îşi scoase peruca, descoperindu-şi părul des şi negru.

– Jess, eu sînt Cavalerul, spuse el.

Ea făcu ochii mari, surprinsă.

– Alex, ţi-a crescut părul din nou.

– N-a crescut din nou, a existat întotdeauna.

– Ia să văd.

El lăsă capul în jos şi ea îi examină părul.

– Încă mai e puţin rar pe alocuri, dar nu-ţi face griji, probabil că va creşte curînd. Sigur e datorită faptului că am avut grijă de tine. Acum, scuză-mă, dar aş vrea să mă odihnesc, zise ea şi porni spre camera ei.

– Jess, nu m-ai auzit? *Eu* sînt Cavalerul.

– Da, sigur că eşti, dragul meu, şi, Alex, habar n-ai cît îmi place gelozia ta, spuse ea zîmbindu-i cu drag.

– Gelos pe mine însumi? Eu sînt...

Ea îi acoperi buzele cu degetele.

– Alex, nu uita de sănătatea ta. Nu te agita. E drăguţ din partea ta că vrei să-mi faci pe plac, dar nu uita că nu poţi păcăli o femeie care a sărutat ambii

bărbați. În seara asta, l-am sărutat pe Cavaler şi, crede-mă, săruturile sînt diferite.

El o sărută din nou cu pasiune.

– Cavalerul sărută mai bine?

Jess îşi reveni după cîteva clipe.

– Da, spuse ea, în final. Noapte bună, Alex, adăugă apoi şi îi închise uşa în nas.

Imediat cum ajunse în camera ei, îşi puse un pahar cu apă, începu să bea, dar cînd se gîndi mai bine, îşi aruncă apa în față.

– O să fie mai greu decît m-am aşteptat, murmură ea.

Încă mai tremura cînd se urcă în pat şi, în timp ce îşi spunea rugăciunea de fiecare seară, zise, "Doamne, iartă-mă că am mințit, dar dacă e un bărbat care merită ceea ce va primi, Alexander Montgomery e acela."

Adormi greu şi de două ori se trezi auzindu-l pe Alex plimbîndu-se de colo-colo în camera alăturată. Ea zîmbi şi îşi spuse, *sînt măritată cu Cavalerul*, se întoarse pe partea cealaltă şi adormi din nou.

Cînd se făcu dimineață, se întinse fericită şi se gîndi la ce aflase cu o zi în urmă. Nu îi venea să creadă că ambii ei bărbați erau, de fapt, unul singur, dar îi plăcea foarte mult ideea.

Desigur, nu avea să-i arate lui Alex cît era de fericită – cel puțin, nu încă. El nu îi spusese că era Cavalerul, pentru că o considerase prea proastă ca să țină secretul – sau prea frivolă sau prea cine ştie cum credea el.

Cînd îşi amintea toate dăţile cînd Alex o făcuse să-l apere pe Cavaler şi cum Cavalerul spusese lucruri oribile despre Alex...

Auzi clanţa uşii mişcîndu-se şi se cuibări în aşternut, prefăcîndu-se că doarme.

– Jessie.

Ea se întoarse somnoroasă spre el. Nu purta peruca, dar îşi pusese căptuşelile. Avea ochii roşii, pentru că nu dormise şi părea distrus. Niciodată un diavol nu păruse mai angelic. Jessica îi zîmbi dulce.

– Ai dormit bine, Alex? îl întrebă ea aproape torcînd, amintindu-şi dăţile cînd Cavalerul o făcuse să ţipe.

– Aş vrea să vorbesc cu tine.

Ea se ridică în capul oaselor în pat.

– Desigur. Sînt mereu gata să ascult, orice ai avea să-mi spui.

El se aşeză pe un taburet lîngă pat, cu braţele sprijinite pe saltea. Îşi privi mîinile.

– Alex, spuse ea încet, înţeleg în legătură cu aseară. Sînt sigură că te-a supărat faptul că tatăl tău e dezamăgit de tine, dar i-am spus cît bine faci pe-aici. Nu-ţi face griji, pînă la urmă, va înţelege că valorezi ceva. Nu trebuie să te prefaci că eşti Cavalerul ca să ne cîştigi dragostea, pe a lui sau pe a mea.

Alex nu ridică privirea.

– Jess, ce ai simţi dacă ai afla că eu *am fost* Cavalerul?

Ea aşteptă pînă cînd el o privi şi răspunse cît putu de simplu şi de inocent.

– Te-aş urî. N-aş mai putea să-ţi vorbesc vreodată, cu atît mai puţin să locuiesc cu tine. E prea groaznic ca să mă gîndesc. Ar însemna că tu ai fost cel care mi-a spus despre Cavaler că e incompetent şi, totuşi, cînd i-am repetat asta Cavalerului – tu – tu te-ai înfuriat pe mine şi m-ai făcut să mă simt îngrozitor. Şi asta ar însemna că pe tine te-am implorat să te însori cu mine – ah! ce umilitor a fost! – şi, totuşi, ştiai că mă voi mărita cu tine. Nu, Alex, nu pot să cred că un bărbat ar fi în stare să fie aşa un ticălos mincinos, prefăcut şi laş. Aş urî sincer un om care ar juca asemenea joc oribil. Să se joace cu sentimentele *mele*, cu viaţa *mea*.

Se opri şi zîmbi.

– Nu, Alex, tu eşti un om *bun* şi de aceea te iubesc. Ştiu că, dacă altele ar fi fost împrejurările şi dacă ţi-ar fi permis sănătatea, ai fi fost la fel de viril ca şi Cavalerul, dar nu cred că ai putea fi atît de necinstit încît să fii şi Alexander Montgomery şi Cavalerul.

Clipi des şi făcu ochii mari.

– Ţi-am răspuns la întrebare?

Alex era alb la faţă cînd încuviinţă.

– Ai de gînd să mai porţi peruca aia acum, că ţi-a crescut părul?

– Nu... nu m-am gîndit la asta, zise el cu o voce răguşită.

Ea se aplecă şi îi şopti lîngă obraz.

– Încă e puţin cam rar, poate ar trebui să-l ascunzi şi să te rogi să crească mai des. În momentul ăsta, peruca arată mai bine.

Trei zile, Jessica îşi dădu toată silinţa să-i facă viaţa lui Alex un iad şi o făcu în aşa fel încît nimeni – cu excepţia lui Eleanor – nu o putea învinui. Îl trata ca şi cum ar fi fost un bebeluş, îi vorbea ca unui copil neascultător – şi făcea tot ce putea ca să-l incite sexual.

Îşi făcuse altă rochie, de data aceasta, din satin verde ca smaraldul, şi îşi acoperea decolteul adînc cu o dantelă care fusese a mamei lui. Cînd erau singuri în camera lui, Jess scotea dantela şi se apleca în faţa lui atît de des, că ajunsese să o doară spatele. Dar merita orice efort ca să-l vadă asudînd.

La cină, îi tăia friptura, îi spunea să-şi mănînce legumele, nu îi lăsa pe copii să sară pe el şi, în general, trebuia să se ştie cît de slăbit era.

Eleanor o privea furioasă, în timp ce ochii lui Sophy sclipeau de încîntare. Aceasta anunţă chiar că avea să mai rămînă cîteva zile.

Nici Marianna, nici Pitman nu sesizară ceva diferit în purtarea Jessicăi.

Iar ea nu pierdea nicio ocazie să-i spună lui Alex cît de mult se bucura că el nu e Cavalerul. Apoi îi spunea că, dacă ar fi fost Cavalerul, ea ar fi putut să-i ia costumul negru şi să călărească alături de el. Îşi închipuia ce cuplu romantic ar fi fost, domnul şi doamna Cavaler. Iar dacă ar fi fost spînzuraţi, laţurile lor ar fi fost alăturate.

De fiecare dată cînd vorbea despre asta, Alex devenea mai palid şi Jess se înfuria şi mai tare pe el. De ce o credea atît de proastă?

În după-amiaza celei de a treia zile, ea îi spuse lui Alex că se ducea în Golful Farrier. El era atît de mohorît, încît ea trebui să repete de trei ori pînă cînd el înalță capul şi o auzi.

Jess se duse în salonul comun, unde Eleanor era aplecată deasupra focului.

– Ai face bine să termini cu asta, îi zise ea. Omul ăsta te adoră şi tu îl faci să sufere cumplit.

– Şi eu am suferit din cauza lui, zise Jess înfigînd o rădăcină de oțetar într-o frigăruie şi începînd să o prăjească.

– Ce faci acum?

– Prepar un "medicament" pentru soțul meu, spuse Jess zîmbindu-i surorii ei, după care dădu drumul rădăcinii arse într-o cană cu apă fierbinte şi i-o duse lui Alex. Poftim, dragul meu, zise ea pe un ton cu care cineva i-ar fi vorbit unei persoane în vîrstă şi invalide. Asta o să te facă să te simți mai bine, adăugă apoi şi îi dădu cana.

Alex mirosi conținutul şi se strîmbă.

– Haide, ia-ți medicamentul. Bea ca un băiețel cuminte, zise ea şi se întoarse în aşa fel încît să-l vadă pe Alex cu coada ochiului.

Văzu cum aruncă pe fereastră conținutul cănii.

Cînd se întoarse, luă cana.

– Bravo, acum odihneşte-te. Mămica are cîteva drumuri de făcut.

Jessica ieşi din casă în cîteva clipe şi o luă la fugă spre Golful Farrier. Se gîndi că Alex trebuia să vîslească pînă la Insula Fantomei, să se costumeze şi

să vină la ea. Era absolut sigură că avea să-l vadă pe Cavaler. Şi era pregătită pentru el.

Se bucură atît de mult cînd îl văzu, că nu ştia dacă îşi mai poate duce la capăt planul. Cînd el veni alergînd spre ea, văzu cît de mult semăna cu Alexander. Mîinile lor erau la fel, Cavalerul avea mersul caracteristic Montgomery-ilor, cu umerii în spate şi pasul uşor, iar buzele le erau la fel.

Jess desfăcu braţele. Cum de nu observase că buzele lui Alex şi ale Cavalerului erau identice? Cum putuse să le dorească pe ale unuia şi nu şi pe ale celuilalt?

Cavalerul se năpusti asupra ei imediat şi Jess ştiu că mai bine spunea ce avea de spus, altfel îşi pierdea cumpătul.

– Părul i-a mai crescut, dar e atît de rar, încît e jalnic şi răsuflarea îi miroase oribil, de parcă ar putrezi pe dinăuntru.

Cavalerul îi muşca uşor gîtul.

– Ce? murmură el.

Ei îi era cam greu să gîndească.

– Mă tem că soţul meu o să moară. Ţine-mă strîns, te rog! Îmi place atît de mult să-ţi simt braţele puternice. Alex e atît de slăbit. Te rog, fă dragoste cu mine!

El se opri în timp ce îi desfăcea şireturile rochiei.

– Să fac dragoste cu tine? Dar eşti măritată. Măritată cu alt bărbat, zise el îndepărtîndu-se.

– Cred că Alex ar înţelege, zise Jess agăţîndu-se de el.

– Ar înțelege dacă un alt bărbat ar face dragoste cu soția lui? Niciun bărbat nu înțelege asta, zise el apoi făcînd cîțiva paşi mai departe de ea.

– Nu e un bărbat în adevăratul sens al cuvîntului. Nu e complet, întreg, zise ea înconjurîndu-i gîtul cu brațele.

Cavalerul i le dădu la o parte, însă.

– Ar putea veni după tine.

– Nu, i-am dat o licoare să doarmă. Va dormi toată noaptea. Nu va veni.

– L-ai drogat? întrebă el stupefiat.

– Voiam să fiu singură cu tine. Ştiam c-o să vii în seara asta. Simțeam. Vino înapoi lîngă mine. Putem să facem dragoste toată noaptea.

– Credeam că eşti o femeie cinstită, Jessica Taggert, dar îmi dau seama că nu eşti.

– Cine eşti tu să vorbeşti despre cinste? Tu, care m-ai încurajat să mă mărit cu alt bărbat. Tu, care te-ai furişat în camera mea în noaptea nunții mele, cînd bietul meu soț era la numai cîțiva paşi.

– E altceva la un bărbat.

– Pe naiba! izbucni ea, şocîndu-l şi mai mult. Haide, pleacă! Îl prefer pe soțul meu mirositor, chel şi care nu sărută bine. Măcar el e deştept, zise ea plecînd.

Cînd ajunse acasă, Jessica se simțea uşor vinovată. La urma urmei, Alex suferea pentru că o iubea. Îi era teamă să-i spună că el era Cavalerul ca să nu-l urască.

Dar apoi îşi aminti numeroasele lucruri mizerabile pe care i le făcuse el şi ca Alex şi în postură de Cavaler, încît redeveni hotărîtă.

Eleanor o opri a doua zi dimineaţă.

– Jessica, indiferent ce îi faci lui Alexander trebuie să înceteze. Arată tot mai rău. Şi de ce tot respiră în mîini şi apoi le miroase? Iar azi-dimineaţă m-a întrebat ce efect are peruca asupra părului cuiva.

Jess zîmbi.

– Nu fac nimic ce nu merită. Cînd mă gîndesc prin ce m-a făcut el să trec...

– Da, prin ce v-aţi făcut amîndoi să treceţi. Cred că ar trebui să-i spui că ştii.

– Nu încă.

– Jessica, dacă nu-i spui curînd, n-o să mai rămînă cine ştie ce din el. Nu vrea să mănînce nimic atins de tine.

Jessica rîse.

– I-ai spus Cavalerului că l-ai otrăvit pe Alex?

– Cam aşa ceva.

Încă mai zîmbea cînd o opri John Pitman. În general, făcea tot posibilul să îl evite şi se bucura că acea casă era suficient de mare.

– Vreau să cumpăr golful ăla al tău.

– Ce? întrebă ea avînd impresia că nu auzise bine.

Golful unde se afla casa dărăpănată a familiei Taggert nu valora aproape nimic.

Pitman repetă şi, de data aceasta, îi oferi şi o sumă mare.

Dacă ai cap, acum e timpul să-l foloseşti, îşi spuse ea.

– Vîndut, spuse ea zîmbind. E al tău.

Şi voi face tot ce-mi va sta în putință să aflu de ce îl vrei, adăugă în sinea ei.

## CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Jessica îl ținu sub observație pe Pitman două zile şi două nopți pînă cînd putu să-l urmărească. Avusese grijă să nu-i spună nimic lui Alex în legătură cu planul ei ca să nu se simtă dator să o "salveze".

Ieşi pe fereastră şi se luă după el. Păstră o distanță destul de mare, deoarece ştia unde se duce.

Cînd ajunse la casa familiei Taggert, el se opri, se uită în jur, după care scoase o plasă din haină şi o aruncă în apă.

Pescuieşte noaptea? se întrebă Jessica. Pentru ce?

În clipa următoare, simți o greutate mare asupra ei şi o mînă îi acoperi gura.

– Taci, îi şopti Alex la ureche.

Ea se zbătu puțin şi trase aer în piept cînd el îi dădu drumul.

– Era să mă sufoci! Ce cauți aici?

El se întinse lîngă ea. Purta cea mai mică dintre perucile sale şi o haină maro, simplă.

– Te-am auzit mişcîndu-te şi am venit să văd ce faci.

– De ce nu dormeai?

Fața lui era foarte aproape de a ei şi îi aruncă o privire atît de fierbinte, încît Jess simți cum i se încălzeşte pielea.

– Nu prea am dormit în ultima vreme.

Jess încercă să-şi revină.

– Alex, nu suporți umezeala. Insist să...

– Taci! îi porunci el uitîndu-se la Pitman printre copaci. Spune-mi ce se petrece. Şi nu vreau minciuni, Jessica.

Ea zîmbi în întuneric. O uimea faptul că nu-şi dăduse seama că Alex şi Cavalerul erau unul şi acelaşi.

– Pitman mi-a oferit o grămadă de aur pentru pămîntul meu.

– Pentru pămîntul ăsta? întrebă el uluit.

Ea îi aruncă o privire plină de dezgust.

– Ce face?

Jess se chinui să desluşească ceva.

– A tras o plasă plină de stridii, le deschide şi acum le aruncă.

Alex se ridică puțin.

– Bagă stridia aia în buzunar?

Jess zîmbi.

– Stridii în sos de scame.

Alex se strîmbă.

Ea se aşeză din nou şi îl studie pe Alex. Căptuşeala pantalonilor îi ascundea coapsele musculoase, dar gambele sale nu aveau nevoie de umplutură.

Erau astfel după ani de zile de mers pe punte.

– Dacă ar fi aici Cavalerul, spuse ea oftînd nostalgic. Ar şti ce să facă.

Alex se aşează lîngă ea, fără să-l scape din ochi pe Pitman.

– Parcă ziceai că are muşchi, nu minte.

– Cînd e vorba de acte de curaj, intuieşte ce trebuie făcut. Ca un animal.

Alex coborî privirea.

– Jess, te vezi din nou cu el?

– Nu în sensul la care te referi tu. Încearcă să mă convingă să mă culc cu el, dar îi rezist. Sînt soția ta credincioasă.

– Minci...

– Pleacă, zise ea rostogolindu-se sub trupul lui Alex şi căutîndu-i căldura.

Dacă era un lucru la care se pricepea, acela era să-l reducă la tăcere pe Alexander.

Alex păru să uite de Pitman şi, întinzîndu-se lîngă ea, începu să o sărute.

Jess începea să se piardă cu firea.

– Alex, nu crezi că ar trebui să vedem ce făcea Pitman?

– Imediat, murmură el, căutîndu-i buzele din nou.

– Alex! spuse ea împingîndu-l cu toată puterea. Întîi, nu pot să te fac să mă săruți şi, acum, nu te mai opreşti. Să plecăm de-aici, mi s-a făcut frig, minți ea.

Adevărul era că spatele începuse să-i transpire.

Va trebui să încetez curînd cu asta, îşi spuse ea, pentru că n-o să pot rezista.

Reuşi să iasă de sub Alex şi să se ridice. Pieptul îi tresălta, faţa îi era îmbujorată, iar trupul îi tînjea după al lui. Îşi ridică fustele şi o luă la fugă spre apă.

Cînd era departe de Alex, putea să gîndească mai limpede. Ştia că, în spatele casei, rămăseseră nişte plase rupte. O alese pe cea mai bună dintre ele. Cînd se întoarse, îl găsi pe Alex pe mal.

Refuză să se uite la el. Dacă îi mai arunca multe priviri fierbinţi şi pline de dorinţă, aveau să ajungă să se tăvălească pe nisip.

– Jessie.

– Stai acolo şi caută nişte pietre. O să scot nişte stridii, iar tu o să le deschizi. Şi să nu îndrăzneşti să mă atingi. Du-te!

Alex zîmbi slab şi o lăsă, căci ea îi aruncase deja cîteva stridii.

– Ştii, Jess, nu sînt chiar atît de bolnav cum crezi. De fapt, în lumina asta a lunii eşti atît de frumoasă, încît aş putea să...

– Să ce? întrebă ea cu nerăbdare.

Poate fusese pedepsit suficient. Poate că ea fusese pedepsită suficient. Poate ar fi trebuit să-i spună că ştia.

Alex se apropie de ea.

– Priveşte, zise el ţinînd între degete o perlă perfectă.

– Perle? îngăimă ea. În apele astea? Nu-i de mirare că Pitman vrea să cumpere golful. Alex, o să fie bogat.

Alex continuă să se uite la perlă.

– Chiar mă întrebam unde a dispărut.

– Ce anume? Hai să deschidem stridiile astea.

– Colierul de perle al mamei.

– Colierul... Alex, vrei să spui că perlele astea au fost puse aici?

– Crezi că Pitman va observa găurile din perle? Nu-mi dau seama în lumina asta, dar gaura pare să fi fost umplută cu ceva.

– Umplute? Puse? întrebă Jess. Nathaniel. El a făcut asta. Stai să vezi ce-i fac.

Alex o apucă de braț înainte să facă un pas.

– Sînt sigur că Nate a făcut asta, dar nu el a făcut planul.

Alex vîrî perla în buzunar.

– Cumnatul meu delapidează banii familiei Montgomery, apoi îi foloseşte ca să cumpere terenul tău, deci banii rămîn în familie.

– Tatăl tău, spuse Jess.

– Exact. Tata. Bătrînul ăla viclean. Habar n-aveam că ştie ce face ginerele lui.

– E în stare de orice ca să-şi apere copiii, spuse Jess, dar Alex nu părea s-o asculte. Poate că n-a vrut să-i facă rău surorii tale.

Alex porni.

– Hai să ne întoarcem.

– Da, ai nevoie de somn.

Alex continuă să meargă, dar Jess trebuia să alerge ca să țină pasul cu el. Cînd ajunseră acasă, el o lăsă în camera ei, dîndu-i ordin să nu plece. Jess începu să vorbească despre sănătatea lui precară, dar privirea pe care i-o aruncă el o făcu să se aşeze pe pat.

– Jur că n-o să plec, zise ea, vorbind serios.

Alex încuviință şi ieşi. Se duse în camera băieților, îl luă în brațe pe Nathaniel, dormind, şi îl duse în camera tatălui său. Îi dădu drumul în pat, lîngă Sayer.

– Ce naiba! strigă bătrînul.

Alex aprinse o lampă.

Nate se ridică în capul oaselor, în timp ce Sayer se agita, încercînd să facă acelaşi lucru.

– Bună seara, domnule Alex, zise Nate. S-a întîmplat ceva?

Alex scoase perla din buzunar şi i-o aruncă tatălui său.

– Ți-e cunoscută?

Sayer se uită la Nate şi, apoi, la fiul său.

– Poate.

– Cîte ai pus în stridii, Nate?

Nathaniel părea că vrea să o ia la fugă. Nu îi plăcea să fie prins între cei doi.

– Cred că am fost descoperiți, spuse Sayer. Ți-a luat destul de mult, zise el apoi uitîndu-se la Alex.

Lui Alex îi trebui un moment ca să îşi dea seama ce spunea tatăl său.

– Ce ştii? îl întrebă el cu un glas scăzut.

Sayer îşi privi fiul în ochi.

– Nu am copii laşi.

Alex nu ştia dacă să rîdă sau să fie furios. Tatăl său ştiuse tot timpul.

– Ai ținut bine secretul.

– Ceea ce nu pot spune şi despre tine. Dacă n-ar fi fost unii din casa asta să te apere, ai fi fost mort de mult.

– Jess m-a ajutat de cîteva ori, dar ea îl ajuta pe celălalt, nu pe soțul ei. Habar nu are că eu sînt Cavalerul.

– Ba ştie! zise Nate, dar tăcu imediat cînd văzu privirea lui Sayer.

– Ce? îngăimă Alex. Nathaniel, îți fac fundul arşice dacă nu-mi spui adevărul. Jessica ştie că eu sînt Cavalerul?

– Bineînțeles că ştie, spuse Sayer. Ştie de cînd ai sărutat-o în camera asta. M-am gîndit că o chinuiseşi destul şi voiam să se termine totul. Jess e o fată bună şi nu merita ce îi făceai tu.

– Dar a zis că sărutările mele nu sînt... Şi că părul meu...

Se opri şi clătină din cap.

– Să vezi ce-i fac pentru asta.

– I-ai făcut destule, pufni Sayer. Poți să uiți de

soția ta o clipă şi să te gîndeşti la perle? Crezi că Pitman e convins că golful e plin de stridii purtătoare de perle?

Alex îi spuse că îl văzuse pe Pitman.

– I-a oferit lui Jess de patru ori valoarea terenului.

– Banii mei, murmură bătrînul. Spune-i lui Jess să ceară mai mulți bani. Voi recupera toți banii familiei Montgomery.

– Habar n-aveam că ştii de escrocheriile lui.

Sayer îi aruncă o privire rece.

– Ce era să fac? Să-mi acuz propriul ginere? Să-l tîrăsc prin tribunale? Poate că tu nu eşti loial față de familie, dar eu sînt.

Alex zîmbi doar. Era atît de încîntat că tatăl său nu îl credea slab şi laş, că nimic nu mai putea să-l înfurie.

– Cîte perle ai pus şi cîte au fost găsite?

– Cu asta şi cu cea găsită de Pitman în noaptea asta, aş zice că au mai rămas trei. Dacă Jess mai aşteaptă, el îi va oferi mai mulți bani.

– Şi ce se va întîmpla dacă îşi va da seama că a fost păcălit?

– E prea lacom ca să vadă asta. Acum, poate că voi doi sînteți destul de tineri ca să rezistați fără să dormiți, dar eu nu sînt. Duceți-vă la culcare. Şi tu, băiete, îi spuse apoi lui Alex, du-te la soția ta şi termină cu şarada asta. Poți să ai încredere în ea.

– Da, probabil, zise Alex. La culcare, Nate, adăugă el apoi şi îl conduse la uşă.

Deodată, se întoarse şi îşi îmbrăţişă tatăl, sărutîndu-l pe obraz.

– Îţi mulţumesc, pentru că ai încredere în mine.

– Hmf! pufni Sayer. Cînd eu fac un fiu, rămîne un fiu şi nu se schimbă.

Alex zîmbi.

– Sînt la fel de bun ca Adam şi Kit?

Sayer îl privi ca şi cum Alex şi-ar fi pierdut minţile.

– Cînd o să-i văd pe ăia doi o să le spun ce părere am despre faptul că n-au venit să ne ajute cînd am avut nevoie de ei. O să le spun că te-au lăsat singur să salvezi un oraş întreg.

Sayer îi luă mîna într-a lui.

– Şi o să le spun şi ce treabă bună ai făcut, zise el rîzînd uşor. Ba chiar ai cucerit o frumuseţe ca Jessica fără să-ţi scoţi peruca. Eşti un adevărat Montgomery, băiete, şi încă unul dintre cei mai grozavi.

Alex ieşi din camera tatălui său simţindu-se de şase metri.

Eleanor rîdea de Jessica, în timp ce aceasta se lupta cu două găleţi cu apă fierbinte.

Jess îi aruncă o privire furioasă.

– E numai vina ta, zise Eleanor. Tu continui jocul ăsta. Spune-i lui Alex că ştii că nu e bolnav.

– El crede că eu cred că e pe moarte. Pînă cînd nu va avea destulă încredere în mine să-mi spună adevărul, nu pot să-i spun ce ştiu.

Eleanor ridică mîinile disperată.

– Ai făcut să-i fie aproape imposibil să-ți spună adevărul. Bine, fă cum vrei. Slugăreşte-l pînă îți cad degetele, din partea mea.

– Mersi, spuse Jess pornind cu găleţile spre camera lui Alex.

– El ştie, spuse Sophy. Alexander ştie că ea ştie că el e Cavalerul.

– Bineînțeles că ştie, spuse Eleanor. Dar lasă-i să se joace.

– Apropo de jocuri, unde ați fost aseară tu şi rusul tău chipeş?

Eleanor roşi.

– Mmm, spuse Sophy. Cred c-o să-mi amîn plecarea cu încă o zi. N-aş suporta să nu ştiu cum se va termina totul.

– Poftim, Alex, spuse Jess cu blîndeţe, aşezînd ligheanele cu apă caldă pentru picioare.

Trecuseră două zile de cînd îl văzuseră pe Pitman în golf şi, de atunci, Jess începuse să aibă îndoieli că Alex ar fi fost, într-adevăr, Cavalerul. Arăta îngrozitor, părea prea vlăguit ca să se mişte, nu voia să mănînce, stătea în pat doar, cu ochii întredeschişi. Jessica începea să creadă că se înşelase. Cum putea acel om bolnav să fie Cavalerul?

Chiar înainte de apus, Alex adormi şi Jessica ieşi din cameră. Se duse afară, bucurîndu-se de aerul

răcoros şi începu să se plimbe. Fără să-şi dea seama, ajunse în Golful Farrier.

Privi apusul şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Ştia că îi e milă de sine, dar nu avea încotro. Părea să nu-l mai aibă pe niciunul din bărbaţii pe care îi iubea.

– Jessie.

Se întoarse şi îl văzu pe Cavaler în lumina slabă. Făcu un pas spre el, dar el se dădu înapoi. Ea se opri, atunci.

– De zile întregi te aştept. Am ceva important să-ţi spun.

Jess îşi şterse lacrimile. Acum el avea să-i spună că Alexander şi Cavalerul erau unul şi acelaşi. Acum el avea să-i alunge temerile că nu era adevărat. Acum el avea să pună capăt grijilor ei legate de sănătatea lui Alex. Acum avea să aibă încredere în ea, în sfîrşit.

– M-am tot gîndit la ce s-a întîmplat între noi şi mi-am dat seama că ai dreptate.

– Da, spuse ea zîmbind.

Avea dreptate. Era demnă de încredere, nu era o nesăbuită aşa cum o credea el şi merita să i se spună adevărul.

Cavalerul privi în pămînt, ca şi cum i-ar fi fost foarte greu să spună acele lucruri. Ei îi fu milă de el.

– Nu mi-e uşor să spun asta, dar. în sfîrşit, te-am ascultat, zise el înălţînd capul. Eşti o femeie măritată şi m-am hotărît să respect asta. Cynthia Coffin m-a

anunțat că ar fi încîntată să-i acord atenția mea. Astfel că mă voi vedea cu ea de-acum încolo şi te voi lăsa soțului tău, spuse el şi îi întoarse spatele.

Jessica simți o furie teribilă. Cu un salt uriaş, îi sări în spate, ținîndu-se cu o mînă şi lovindu-l oriunde nimerea cu cealaltă.

– Te omor, Alexander Montgomery. Dacă atingi altă femeie, îți agăț o scoică vie de...

El o trase deodată în fața lui şi o sărută.

Ea îi scoase masca în timp ce se sărutau.

– Tu eşti, şopti ea.

– Cel cu gură rea. Alga fleşcăită cu care te-ai măritat.

O ținea în brațe, deasupra pămîntului, şi ea începu să dea din picioare.

– M-ai făcut să sufăr cumplit! În noaptea nunții! Am plîns toată noaptea. Şi iată-te, intrînd pe fereastră.

– Dar Ethan Ledbetter? Cum mi-ai spus că nicio femeie nu m-ar vrea? Ai zis că o femeie s-ar mărita cu mine doar pentru banii mei şi că cei doi Montgomery *buni* nu au răspuns chemării în ajutor. Şi i-ai făcut pe toți să rîdă de mine. Eram împuşcat şi sîngeram şi tu m-ai făcut beţiv.

Ea îi săruta fața, trecîndu-şi mîinile prin părul lui.

– Dar cînd te-am salvat de explozie? Aveam sîngele tău pe mîini şi tu erai bine-mersi. Totuşi, m-ai lăsat să-mi fac griji pentru tine.

– Mai ții minte cînd te-am văzut după aia? Ai plîns pe spatele meu.

Ea îl strînse în brațe.

– Ah, Alex, cum ai putut să fii atît de diferit? Alex e atît de fragil, în timp ce Cavalerul e...

Se opri şi se uită la el.

– Bine că masca aia îți acoperea nasul, altfel toată lumea te-ar fi recunoscut.

– Am nasul mare? întrebă el amenințător. Ia să vedem în ce pot să-mi bag nasul ăsta mare.

Jessica rîse de încîntare cînd el începu să-i dezlege rochia, urmînd calea degetelor cu fața şi atingîndu-i sînii cu nasul. O ținu pe şold ca pe un copil, continuînd să o dezbrace în timp ce o săruta.

– Nu-ți pare rău că nu îl ai pe Adam? o întrebă el coborînd cu buzele pe sînii ei.

– Alex, eşti singurul bărbat pe care îl iubesc. Oricîți oameni ai întruchipa, doar pe tine te iubesc.

El o lăsă jos pe pămînt şi, cu gura, începu să facă cercuri fierbinți pe sînii ei, pe abdomen, pe coapse. Ea îl căută cu mîinile şi deveni nerăbdătoare cînd dădu de haine.

Alex se dezbrăcă repede şi se întinse lîngă ea.

– Vreau să te văd în întregime. Vreau să văd că eşti, într-adevăr, Alexander.

Rîzînd, Alex stătu nemişcat, în timp ce ea îl examina în lumina tot mai slabă.

Pentru prima oară, Jess putu să-i vadă fața şi trupul. Le cunoştea bine pe amîndouă, dar fața lui Alex fusese însoțită mereu de un corp oribil. Îşi trecu mîna peste burta lui plată şi netedă şi se uită la chipul lui. Era, într-adevăr, chipul lui Alex.

– Mulțumită? o întrebă el.

– Nicidecum, zise ea coborînd mîna pînă îi cuprinse bărbăția.

Alex nu mai rîse, ci o trase la piept.

– A trecut foarte mult timp, Jess.

– Da, murmură ea cînd el o acoperi cu trupul său.

Mîinile lui îi mîngîiară interiorul coapselor, apoi exteriorul, pînă cînd ea deveni nerăbdătoare.

– Alex, şopti ea cînd îl simți intrînd la fel de încet cum atinge apa fundul unui vas.

El o iubi încet şi blînd, pînă cînd pasiunea puse stăpînire pe amîndoi. Deodată, ea îl împinse pe spate, trecînd deasupra. Deschise ochii o clipă şi zîmbi, căci era confuză. Singurul bărbat care mai făcuse dragoste cu ea înainte purtase mască şi ea îl văzuse pe Alexander ca adult doar ca fiind un individ gras şi bolnav.

Nu se mai gîndi, însă, la nimic cînd Alex o trase spre el şi îi mîngîie fesele în timp ce ea se mişca în sus şi în jos.

În cele din urmă, cînd niciunul nu mai suportă chinul, Alex o trecu dedesubt, cu picioarele ei înlănțuite în jurul lui, şi termină.

Jess rămase agățată de el cîteva clipe, nevrînd să-i dea drumul, de teamă să nu dispară din nou.

El păru să înțeleagă ce simțea şi se desprinse de ea doar cît să zîmbească.

– Cine voi fi acum? Cavalerul sau Alexander?

Ea deveni serioasă deodată.

– Va trebui să continui să fii Alexander în public. Oamenii îşi vor da seama că tu eşti Cavalerul, dacă te schimbi acum.

– Te superi dacă voi fi Cavalerul noaptea? o întrebă el sărutîndu-i gîtul.

– Eşti liber să iei orice găseşti în patul tău.

– Zău? spuse el rîzînd. Crezi că, acum, o să dormi cu mine?

– Întotdeauna am vrut să dorm cu tine, protestă ea rîzînd. Alex, de asta nu mă voiai în patul tău. Ştiai că o să-mi dau seama dacă...

El o sărută.

– Mă gîndeam că o să-ți dai seama. Şi ai aflat după ce te-am sărutat la ordinul tatei, nu?

– Mmm, poate, zise ea.

El începu să o gîdile.

– "Te-aş urî, Alexander," o imită el cu o voce subțire. Cum mi-ai spus? Mincinos şi prefăcut? Ai fi putut scrie o carte. Şi părul meu!

– Să ştii că e cam rar, Alex.

El îşi frecă părul şi fața de sînii ei.

– Ai multe lucruri pentru care să dai socoteală.

– Poate o să-mi ia o viață întreagă.

– Cel puțin, zise el cu ochii strălucind. Hai să ne întoarcem. Trebuie să redevin Alex pentru cină şi, apoi, să te vizitez din nou la noapte.

Jessica rîse.

Acum rîdeau şi, în clipa următoare, se dezlănțui iadul. Fuseseră atît de captivați unul de celălalt, încît nu îi auziseră pe cei şase bărbați care se apropiaseră, cu lămpile acoperite de pînze negre.

La ordinul cuiva, îndepărtară pînzele, iar Alex şi Jess se treziră scăldați în lumină, înconjurați de şase bărbați care rînjeau.

Alex o acoperi pe Jess cît putu cu trupul său, luînd rochia şi acoperind-o apoi cu ea. În fața lor se afla amiralul, iar Pitman era în spatele său.

– Alexander Montgomery, te arestez în numele regelui, pentru trădare, spuse amiralul cu un glas tunător.

Pitman luă masca de unde fusese aruncată şi se uită la Alex.

– Asta o să te învețe minte să te mai joci cu mine. Credeai că n-o să afle de perle?

– Dar Alex..., începu Jess, dar Alex o opri.

– Luați lămpile şi lăsați-o să se îmbrace, zise el. Voi merge cu voi.

– Alex, nu! strigă Jess.

Amiralul făcu semn să se îndepărteze lămpile şi Alex se ridică, la fel de mîndru gol ca în orice alt moment.

Jess se îmbrăcă în întuneric, privindu-l pe Alex cum îşi punea hainele în cercul de lumină. Mătasea neagră, ţinuta sa, umerii laţi, abdomenul plat, care acum nu mai era ascuns de vată, toate îl trădau.

Nu privi înapoi cînd plecă împreună cu soldaţii.

– L-am găsit şi l-am pierdut într-o singură seară, spuse Jess şi o luă la fugă.

## CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

– Alex a fost arestat, zise Jessica trîntind uşa.

– Oh, Doamne! exclamă Eleanor şi începu să plîngă în hohote.

– Pentru ce? întrebă Marianna. Soarele s-a speriat de hainele lui?

Jessica dădu frîu liber furiei şi spaimei.

– Pentru că e Cavalerul, strigă ea. Şi soţul tău l-a trădat.

Nicholas intră înainte să apuce Marianna să spună ceva. Imediat se duse la Eleanor şi o îmbrăţişă.

– Alex?

Eleanor încuviinţă în umărul lui.

– E ridicol, spuse Marianna. Alexander e Cavalerul aşa cum pot fi şi eu. Ar muri de foame dacă Jessica nu i-ar tăia friptura. O să-i dea drumul cînd o să-i vadă burta.

Lacrimi fierbinţi începură să şiroiască pe faţa lui Jess.

– Nu are burta mare. Nu e nimic în neregulă cu el. E perfect, e...

Plîngea prea tare ca să poată încheia fraza.

– Perfect? zise Marianna. Alexander? Dar e gras şi...

Se opri brusc şi făcu ochii mari.

– Vreţi să spuneţi că Alex e Cavalerul?

Nimeni nu se osteni să-i răspundă.

– Trebuie să-i spun tatălui său, zise Jess încercînd să se controleze.

Străbătu holul în fugă şi dădu buzna în camera lui Sayer.

El se schimbă la faţă cînd o văzu.

– Alex, zise el.

Jess făcu ceea ce făcea mereu cînd era supărată, dădu fuga în braţele lui.

– Pitman a vorbit. A aflat de perle şi a fost furios. E uşor de spionat în casa asta. Amiralul l-a luat pe Alex.

Sayer îi mîngîie spatele şi o lăsă să plîngă o vreme, după care o desprinse de el şi zise:

– Trebuie să facem un plan.

– Îl vor spînzura. Pe Alex al meu.

– Termină! îi porunci el. Nimeni nu spînzură un Montgomery. Murim împuşcaţi sau de sabie, striviţi de butoaie, dar nu spînzuraţi. Înţelegi? Acum, termină cu smiorcăiala şi hai să ne gîndim ce să facem. În primul rînd, adu-i aici pe Eleanor şi pe rusul lui Alex, apoi pe italianca aia şi pe Nathaniel. Dă-i Mariannei un pahar de whisky şi spune-i să se culce. Vom încerca să plănuim ceva în noaptea asta.

Sophy fu cea mai rațională. Eleanor, Jessica şi Nathaniel erau gata să plîngă tot timpul, în timp ce Sayer şi Nicholas erau furioşi.

– Ce dovadă au că Alex e Cavalerul? întrebă Sophy.

– E fiul meu, strigă Sayer. Sigur că fiul meu ar...

Sophy îl sărută pe frunte pe bătrîn şi îi făcu cu ochiul lui Jess. Apoi încercă din nou.

– Bănuiesc că avem timp. Nu cred că amiralul îl va spînzura mîine pe Alex, spuse ea şi ridică mîna pentru a stăvili protestele. Cred că va vrea să se laude. Va chema mai mulți englezi să-l vadă. Cel puțin, cred că e un om vanitos.

– Doamna Wentworth a trebuit să-i dea oglinda ei de perete ca să vadă cum îi stătea uniforma, spuse Eleanor.

– Aşa m-am gîndit şi eu, spuse Sophy. Ce bine ar fi dacă am avea pe altcineva care să joace rolul Cavalerului. Dacă ar avea loc alte raiduri în timp ce Alex e închis...

Se uită la Nicholas.

– E mai înalt ca Alex. Oamenii ar vedea imediat că nu e el Cavalerul, spuse Jess.

– Asta n-a contat cînd am jucat eu rolul Cavalerului, zise Eleanor.

Toți se întoarseră spre ea pînă cînd începu să se foiască pe scaun.

– Am găsit mesajul pe care Jess îl luase de la amiral. Căzuse pe jos şi ajunsese sub un dulap. Aşa că ştiam că englezii aveau de gînd să percheziţioneze vasul *"Poinciana"* cînd majoritatea membrilor echipajului lipseau de la bord. Alex şi Jess erau plecaţi, aşa că am împrumutat hainele de Cavaler ale lui Alex şi i-am atras pe soldaţi departe de vas.

– Şi era să mori, strigă Jessica. Dacă nu te vedeam eu de pe deal, ai fi fost încolţită. Alex ţi-a salvat pielea.

– Da, dar tu...

Sophy se aşeză între cele două surori care se certau.

– Cred că am un plan. În primul rînd, trebuie să aflăm ce se întîmplă. Jess, crezi că doamnele Wentworth îl vor ajuta pe Alex?

Jess era gravă.

– Toţi şi-ar da viaţa ca să-l salveze. A făcut multe ca să-i ajute.

– Cred că am o idee.

– Ştiam eu c-o să-l prind, spunea amiralul în timp ce lua cina în casa Wentworth. Nu m-a păcălit niciodată cu burta aia a lui şi cu peruca. L-am bănuit tot timpul.

Doamna Wentworth trînti paharul şi soţul ei îi lovi glezna pe sub masă.

– Bună treabă, murmură ea.

Abigail era încă prea uluită de veste ca să vorbească. Jessica Taggert cîştigase, pînă la urmă. Îl luase pe bărbatul bogat, dar şi cel mai dorit din acel deceniu. În timp ce ea, Abigail, trebuia să se ducă săptămînal în locul unde Ethan se ascundea în pădure. El nu era în armata engleză; acum era un fugar.

– Da, şi îl voi spînzura pentru ce a făcut. Imediat cum vor sosi ceilalți ofițeri, îl voi spînzura, zise amiralul.

– Poftim, domnule amiral, zise doamna Wentworth, mai serviți o brioşă. Le-am făcut special pentru dumneavoastră. Aveți idee cînd vor sosi ofițerii?

– La sfîrşitul săptămînii. Sîmbătă dimineață îl voi spînzura pe trădător.

Abigail îşi reținu lacrimile şi îşi ascunse fața ca să nu vadă amiralul. Se întrebă ce făcea Jessica în acel moment. Înălță capul şi se uită la mama ei. Jessica făcea planuri. Era la fel de sigură de asta ca de buclele din capul ei.

– Trebuie să consolăm familia Montgomery, murmură Abigail. Trebuie să fie distruşi.

– Voi spînzura pe oricine se amestecă, zise amiralul. Am auzit că bătrînul Sayer Montgomery conducea acest oraş. Ei bine, Warbrooke are un nou stăpîn acum.

Doamna Wentworth coborî privirea în farfurie.

Eleanor se întîlni cu Jessica şi Nicholas pe ponton la unu dimineaţa, cînd vasul lui Nick se întoarse.

– Ei bine? zise ea cît de tare îndrăzni cînd Nick coborî pe uscat. Ai adus?

– Niciun sărut? o şicană el.

Eleanor îi aruncă o privire Jessicăi care venea în urma lui obosită.

– Nu ai avut nicio problemă cu comandantul vasului?

– L-au tratat pe Nick ca şi cum ar fi fost comandantul, spuse Jess.

– Ruşii se tratează unii pe alţii cu mult respect.

– Doar pe noi ne tratezi ca pe nişte nimicuri, nu? întrebă Eleanor.

– Ţine asta, îi spuse Jess dîndu-i o geantă de pînză.

– Aţi reuşit.

– Am cumpărat toată vopseaua neagră din Boston. Toată lumea e gata să o distribuie? Nu avem mult timp la dispoziţie.

– Sîntem gata, spuse ea şi puse mîna pe braţul lui Jess. Amiralul a schimbat data judecăţii pentru mîine. Vîntul a fost prielnic şi ofiţerii au sosit cu o zi mai devreme.

– Atunci, oamenii din Warbrooke vor avea de lucru în noaptea asta, spuse Jess categorică.

– Dar nu se va usca nimic, începu Eleanor, după care se opri. Le vor purta ude. Jess, ai dormit?

– Nu! S-a plimbat toată noaptea pe punte, aşa că nici eu n-am putut să dorm, se plînse Nick.

– Mie mi se pare că arăți foarte bine, zise Eleanor.

Nick o luă de mijloc şi o trase spre el.

– Vino, avem treabă de făcut.

Toată noaptea, copiii Taggert alergară de la o casă la alta, furişîndu-se în întuneric, şoptind indicații şi planuri.

Familia îşi făcu datoria de a-i distra pe amiral şi prietenii săi ofițeri cu o petrecere zgomotoasă care le distrase atenția de la orice se petrecea afară.

Jessica îi dăduse ordin Mariannei să-şi țină soțul ocupat.

– La nevoie te şi culci cu el, spusese ea.

Marianna pălise.

– Cred că măcar atît îi datorez lui Alex. Aş vrea să fi crezut în el.

– Şi eu aş vrea, murmură Jess.

Eleanor încercase să meargă să-l vadă pe Alex cît lipsise Jess, dar nu i se dăduse voie. Două rînduri de paznici înconjurau clădirea unde era ținut şi nu se putea furişa pe lîngă ei.

În zori, Eleanor duse la culcare copiii, care păreau epuizați. Deodată, o împinse şi pe Jess lîngă ei.

– Stai liniştită, să nu-i trezeşti.

Jess era prea epuizată ca să protesteze. Adormi.

Procesul lui Alex în fața judecătorilor englezi fu o farsă. Ei ştiau că e vinovat înainte să se rostească vreun cuvînt. El încă mai purta hainele din mătase neagră, avea mîinile legate la spate şi stătea în boxa acuzaților.

Erau foarte puțini locuitori din Warbrooke de față, doar cîteva fete care oftară cînd Alex se ridică în picioare, cu spatele drept, cu pieptul în afară, picioarele depărtate şi neras.

– Să se păstreze liniştea, porunci un judecător.

Un aprod aduse masca de Cavaler şi i-o puse lui Alex, care stătu impasibil.

Fetele scoaseră un oftat gata să leşine.

– Mie mi se pare că el e Cavalerul, spuse un judecător şi ceilalți aprobară.

Amiralul dădu din cap plin de sine. Era esențial pentru el să-i impresioneze pe acei oameni.

– Spînzurați-l.

Aprodul îl apucă de braț pe Alex şi tocmai voia să-l conducă afară, cînd un bărbat țîşni înăuntru pe geam, împrăştiind cioburi peste tot. Era îmbrăcat complet în negru şi purta o mască exact ca aceea a Cavalerului.

– Aşa deci! Ați crezut că m-ați prins? strigă bărbatul mascat încîntat.

– Ce înseamnă asta? întrebă un judecător. Credeam că l-ați prins pe ticălos, îi spuse apoi amiralului.

– Chiar l-am prins, strigă amiralul. Acesta e un impostor.

Haosul şi dezordinea domneau acum în sala de judecată, cînd soldaţii englezi îl urmăreau pe noul Cavaler, care era în clipa aceea pe balcon. Însă fetele în rochiile lor cu volănaşe îi tot încurcau şi tinerii soldaţi se tot împiedicau de un picior delicat. Apoi trebuiau să le consoleze, pentru că fustele erau sfîşiate.

– Prindeţi-l!

Prin celălalt geam al tribunalului intră un alt Cavaler.

– Aşa deci! Credeaţi că m-aţi prins, nu? spuse noul Cavaler.

Toţi încremeniră o clipă, chiar şi cei doi tineri care se rostogoleau pe jos cu cîteva fete.

– Prindeţi-l!

– Pe care dintre ei, domnule?

– Pe oricare, pe amîndoi, strigă amiralul.

Unul din Cavaleri ieşi prin fereastra spartă, în timp ce primul – sau al doilea – fu prins.

– Scoateţi-i masca! porunci amiralul.

Judecătorii se aşezaseră, ca şi ofiţerii pe care amiralul îi invitase în Warbrooke pe cheltuiala sa pentru a fi martori la triumful său. Începeau să pară amuzaţi.

Soldaţii scoaseră masca de pe chipul Cavalerului.

– Abigail Wentworth! îngăimă amiralul.

Judecătorii zîmbiră şi ofiţerii rîseră, în timp ce soldaţii care o ţineau pe Abby îi pipăiră trupul.

Uşile dinspre nord ale sălii de tribunal se deschiseră brusc.

– L-am prins, domnule.

Patru soldaţi ţineau un alt Cavaler. Se opriră cînd îl văzură pe Alex, avînd masca încă pe faţă şi stînd în boxa acuzaţilor, şi pe Abigail purtînd pantaloni bărbăteşti. Îi scoaseră masca celui pe care îl ţineau ei.

– Ezra Coffin, spuse cineva.

Uşile dinspre sud se deschiseră.

– L-am prins, domnule.

Ofiţerii rîdeau în hohote deja, bucuroşi că erau martori la umilirea îngîmfatului amiral. Judecătorii încercau să-şi păstreze demnitatea.

– Le dăm drumul tuturor sau îi spînzurăm pe toţi? întrebă un judecător pe un ton solemn.

– Priviţi pe fereastră! strigă cineva.

În cîteva minute, numai judecătorii, amiralul şi Alex rămăseseră în sala de judecată, fiindcă toţi ceilalţi dăduseră fuga afară să vadă ce se întîmpla.

Warbrooke era invadat de Cavaleri. Erau pe acoperişuri, în clopotniţa bisericii, călare pe cai negri care păreau uzi. Doi Cavaleri bine clădiţi erau pe o verandă, bătînd unt, iar unul de vreun metru şi jumătate ţinea de mînă un Cavaler de vreo nouăzeci de centimetri şi pe şold un altul de vreo jumătate de metru, care încerca să-şi scoată masca. Patru soldaţi englezi începură să alerge după un Cavaler care părea să aibă şaizeci de centimetri în talie şi nouăzeci de cen-

timetri în şolduri. Un Cavaler bătrîn şi şchiop ducea o vacă ce purta o mască neagră.

După ce se uitară cîteva minute pe fereastră, judecătorii se întoarseră la locurile lor.

– Eliberați-l, spuseră ei obosiți şi, din moment ce nu mai era nimeni care să o facă, ultimul judecător de la masă îşi ridică roba, scoase un cuțit şi îi tăie legăturile lui Alex.

– Dar el e Cavalerul, spuse amiralul. Îl eliberați ca să mă sfidați din nou. Nu puteți să-i dați drumul.

Alex îşi scoase masca şi ieşi din sala de judecată. Jess îl aştepta afară, purtînd rochia cea roşie.

El îi zîmbi şi o luă pe după mijloc.

– Să mergem acasă.

– Da, zise ea agățîndu-se de brațul lui.

# EPILOG

– Ai văzut-o pe doamna Farnsworth? spuse Jess rîzînd. Cred că are nouăzeci de ani. Le-a pus măşti negre tuturor celor patru pisici.

Era ziua următoare şi Jess, Alex şi Eleanor erau în salonul comun. Oraşul o declarase zi de sărbătoare, iar Eleanor nu mai gătea. Zicea că toată lumea avea să bea vagoanele de bere comandate de Sayer şi nimeni nu avea nevoie de mîncare.

După ce se încheiase procesul, amiralul fusese chemat înapoi în Anglia, dosarul său fiind pătat pentru totdeauna. Nefiind un om care să sufere singur, amiralul dăduse toată vina pe John Pitman. Drept urmare, Pitman fusese eliberat din funcţia de ofiţer vamal şi trimis înapoi în Anglia. Marianna refuzase să-l însoţească.

– Aşadar, s-a terminat, spuse Jess ţinîndu-l de mînă pe Alex.

Nu se mai sătura să-l privească. Nu mai purta peruci şi haine viu colorate – nu îşi mai punea viaţa în pericol. Şi era numai al ei.

– Ţi-a spus Jess? întrebă Eleanor.

– Am uitat, Eleanor, iartă-mă.

– Nicholas m-a cerut în căsătorie şi eu am acceptat, spuse Eleanor. Ştiu că e doar un servitor, dar o să ne descurcăm noi. Poate o să ne ajute tatăl tău. Alexander! Nu văd ce e de rîs.

Alex nu se putea abține. Rîdea în hohote şi arătă spre fereastra din spatele lui Eleanor.

– Acum ce mai e? întrebă Jess.

Auziră sunet de trompete şi, în clipa următoare, uşa se deschise larg. Sub privirile celor trei, un covor roşu şi gros fu întins pe jos de nişte tineri chipeşi în uniforme militare frumos croite. Un bărbat într-o uniformă neagră cu fireturi pe umeri şi mîneci, veni în față şi spuse cu un glas asurzitor:

– Înălțimea Sa Imperială, Marele Duce Nicholas Ivanovitch, al doisprezecelea descendent al țarinei Ecaterina a Tuturor Rusiilor.

– Sper că n-a venit deja un alt ofițer vamal, spuse Jess.

În clipa următoare, apăru Nicholas, purtînd o uniformă roşie împodobită cu atîta auriu încît punea în umbră hainele lui Alex. Mînerul sabiei sale strălucea de pietre scumpe.

– Dumnezeule, e.... începu Jessica, dar se întrerupse, deoarece Eleanor leşinase şi căzuse de pe scaun.

**SFÎRŞIT**

Jude Deveraux continuă mult îndrăgita saga a familiei Montgomery cu această poveste plină de romantism, senzualitate și dragoste.

În colonia New England, este vînat un neînfricat luptător, un bărbat fascinant, care, cu o mască neagră pe față, călare pe un cal negru, le ia apărarea orășenilor terorizați de soldații englezi. Jessica Taggert, o frumusețe mîndră și plină de temperament, tremură noaptea de dragoste în îmbrățișarea Cavalerului, iar ziua îl disprețuiește pe Alexander, grăsanul bețiv și laș, fiul rătăcitor al familiei Montgomery.

În realitate, isteața deghizare a lui Alexander Montgomery îi permite să trăiască două vieți... Iar cînd Jessica este obligată să se mărite cu el, deznodămîntul este plin de pasiune și dramatism...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
LEI: 24,00